

Agatha Christie

Martorul mut

CAPITOLUL 1 -Stăpâna de la Littlegreen House

Domnișoara Arundell muri pe 1 mai. Deși boala ei fusese scurtă, decesul său nu provocă multă surprindere în micul orășel Market Basing, unde locuise de la vârsta de șaisprezece ani. Pentru că Emily Arundell trecuse bine de șaptezeci de ani, era ultima dintr-o familie de cinci persoane, se știa de mulți ani că avea o sănătate precară și fusese cât pe-acți să moară cu vreo optsprezece luni în urmă, de o criză similară celei care îi pusese capăt zilelor.

Dar, deși moartea domnișoarei Arundell nu mirase pe nimeni, ceva îi surprinse totuși pe toți. Prevederile testamentului său generară atât emoție, cât și uimire, încântare, dezaprobare, furie, disperare, mânie și bârfa generală. Săptămâni, chiar luni de zile, în Market Basing nu se discută despre altceva! Fiecare se implicase în dezbaterea subiectului, începând cu domnul Jones, băcanul, care susținea că „sângele apă nu se face”, până la doamna Lamphrey de la oficiul poștal, care repeta ad nauseam {1}: „Se ascunde ceva în spatele întregii povești, e ceva în legătură cu testamentul! Țineți minte cuvintele mele”.

Ceea ce dădea savoare speculațiilor legate de acest subiect era faptul că testamentul fusese întocmit abia pe 21 aprilie.

Dacă la asta mai adăugăm faptul că rudele apropiate ale lui Emily Arundell o vizitaseră chiar înainte de această dată, în a doua zi de Paște, ne dăm seama că puteau fi emise cele mai scandaloase teorii, alungând într-un mod plăcut monotonia vieții cotidiene din Market Basing.

Exista o persoană despre care se bănuia că știa despre această problemă mai multe decât voia să recunoască. Aceasta era domnișoara Wilhelmina Lawson, doamna de companie a domnișoarei Arundell. Dar domnișoara Lawson susținea că știa la fel de puține ca toți ceilalți. Afirma că rămăsese cu gura căscată când fusese citit testamentul.

Bineînțeles, o mulțime de oameni nu credeau așa ceva. Însă, indiferent dacă domnișoara Lawson era sau nu atât de neștiutoare pe cât susținea, doar o singură persoană cunoscuse cu siguranță adevărul. Această persoană era chiar femeia moartă. Emily Arundell făcuse totul de capul ei, așa cum obișnuia întotdeauna. Nu-i spusese nici măcar avocatului său nimic în legătură cu motivele care o determinaseră să procedeze astfel. Se mulțumise doar să-și exprime limpede dorințele.

Această acțiune tăinuită lăsa să se vadă clar nota dominantă a caracterului lui Emily Arundell. Era, în toate privințele, un produs tipic al

generației sale. Avea atât virtuțile, cât și viciile acesteia. Era autoritară și deseori tiranică, dar și deosebit de cordială. Avea limba ascuțită, dar acțiunile ei erau binevoitoare. Văzută din exterior, părea sentimentală, dar în adâncul ei era o persoană dură. Avusese o serie de doamne de companie pe care le teroriza fără milă, dar pe care totodată le trata cu generozitate. Acordase mare importanță obligațiilor de familie.

În vinerea de dinaintea Paștelui, Emily Arundell stătea în salonul din Littlegreen House, dându-i diferite dispoziții domnișoarei Lawson. Emily Arundell fusese o fată frumoasă, și acum era o doamnă în vârstă arătoasă și care se ținea bine, cu spatele drept și cu gesturi energice. O ușoară paloare a pielii sale avertiza că nu se putea bucura de o masă consistentă fără să aibă de suportat consecințele.

Domnișoara Arundell spuse:

— Minnie, cum i-ai repartizat?

— Ei bine, m-am gândit - sper că am procedat cum trebuie - ca doctorul și doamna Tanios să stea în camera de stejar, Theresa în camera albastră, domnul Charles în vechea cameră a copiilor...

Domnișoara Arundell o întrerupse:

— Theresa poate să stea în fosta cameră a copiilor, iar Charles va sta în camera albastră.

— Oh, da, îmi pare rău, mă gândisem că încăperea copiilor e mai nepotrivită...

— E foarte bună pentru Theresa.

În vremea domnișoarei Arundell, femeile ocupau un loc secundar. Bărbații erau membrii importanți ai societății.

— Îmi pare atât de rău că nu vin dragii de copilași, murmură domnișoara Lawson, sentimentală.

lubea copii și era incapabilă să-i stăpânească.

— Patru vizitatori sunt îndeajuns, spusese domnișoara Arundell.

Oricum, Bella își crește groaznic copiii. Odraslele ei nici măcar nu visează să facă întocmai ce li se spune.

Minnie Lawson murmură:

— Doamna Tanios e o mamă foarte devotată.

Domnișoara Arundell zise, aprobând-o cu gravitate:

— Bella e o femeie bună.

Domnișoara Lawson oftă și spuse:

— Trebuie să-i fie tare greu uneori - să trăiești într-un loc din străinătate precum Smyrna...

Emily Arundell replică:

— Cum îți așterni, așa dormi. Și, aceste vorbe de duh fiind spuse, continuă: Acum o să mă duc în oraș, ca să discut despre comenzile pentru weekend.

— Oh, domnișoară Arundell, lăsați-mă pe mine. Vreau să zic...

— Aiurea! Prefer să mă duc singură. Rogers trebuie luat tare. Necazul cu tine, Minnie, e că nu ești destul de autoritară. Bob! Bob! Unde e câinele?

Un terrier sârmos coborî furios scările. Se învârti în jurul stăpânei sale, scoțând lătrături scurte, sacadate, de încântare și de așteptare.

Împreună, stăpâna și câinele ieșiră pe ușa din față și merșeră pe aleea ce ducea către poartă.

Domnișoara Lawson rămase în prag, zâmbind cam prostește în urma lor, cu gura întredeschisă. În spatele ei, un glas spuse sarcastic:

— Domnișoară, fețele de pernă pe care mi le-ați dat nu se potrivesc.

— Poftim? Ce prostie din partea mea...

Minnie Lawson se cufundă din nou în rutina menajeră.

Emily Arundell, însoțită de Bob, merșe ca o regină pe strada principală din Market Basing.

Și chiar era tratată ca o regină. În fiecare magazin în care intra, proprietarii se grăbeau să-i iasă în întâmpinare.

Ea era domnișoara Arundell din Littlegreen House. Era „una dintre cei mai vechi clienți ai noștri”. Era „una de școală veche. Nu mai sunt mulți ca ea în zilele astea”.

— Bună dimineața, domnișoară. Ce aș putea face pentru... Nu-i moale? Îmi pare rău să aud asta. Am crezut că era o șa drăguță... Sigur, bineînțeles, domnișoară Arundell. Dacă spuneți dumneavoastră înseamnă că așa este... Nu, într-adevăr, nu m-aș gândi să trimit Canterbury-ul la dumneavoastră, domnișoară Arundell... Da, o să mă ocup chiar eu, domnișoară Arundell.

Bob și Spot, câinele măcelarului, își dădeau încet târcoale, cu părul zburlit, mârâind ușor. Spot era un câine solid, de rasă nedefinită. Știa că nu trebuia să se bată cu câinii clienților, dar își permitea să le arate, prin indicații subtile, ce tocătură ar face din ei, dacă i s-ar permite.

Bob, un câine spiritual, replicase în același fel.

Emily Arundell îl chemă tăios „Bob!” și plecă.

În prăvălia de legume și fructe avu loc o întâlnire ca între corpuri cerești. Altă doamnă în vârstă, sferică la înfățișare, dar la fel de distinsă prin aerul său regesc, zise: - 'Neața, Emily.

— Bună dimineața, Caroline.

Caroline Peabody spuse:

— Aștepți pe vreunul dintre tineri?

— Da, pe toți. Theresa, Charles și Bella.

— Deci Bella e acasă? Și soțul ei?

— Da.

Fu o simplă monosilabă, dar amândouă doamnele știau ce se ascundea dincolo de ea.

Bella Biggs, nepoata lui Emily Arundell, se măritase cu un grec. Iar cei din familia lui Emily Arundell, care erau cunoscuți drept „oameni din armată”, nu se căsătoreau cu greci.

Simțindu-se bine, dar nelăsând să se vadă asta (pentru că acest lucru nu putea fi recunoscut în mod deschis), domnișoara Peabody spuse:

— Soțul Bellei are minte. Și maniere fermecătoare.

— Manierele lui sunt încântătoare, recunosc domnișoara Arundell.

Leșind în stradă, domnișoara Peabody întrebă:

— Ce-i cu zvonul că Theresa s-a logodit cu tânărul Donaldson?
Domnișoara Arundell ridică din umeri.

— Tinerii de azi sunt atât de nepăsători. Mi-e teamă că va fi o logodnă lungă - dacă se va alege ceva din ea. Tânărul n-are bani.

— Bineînțeles, Theresa are banii ei, zise domnișoara Peabody.

Domnișoara Arundell ripostă cu îngâmfare:

— Un bărbat nu-și poate dori să trăiască din banii nevestei sale.

Domnișoara Peabody scoase un chicotit gros, din adâncul gâtului.

— Oamenii din ziua de azi nu se jenează să facă asta. Noi două suntem depășite, Emily. Ce nu înțeleg eu e ce vede copila la el. Dintre toți tinerii ăia fără coloană vertebrală, l-a ales tocmai pe el!

— Cred că-i un doctor priceput.

— Pince-nez-ul ăla - și modul bățos de a vorbi! Pe vremea tinereții mele, spuneam de unul ca ăsta că a înghițit un par! Urmă o pauză, în care mintea domnișoarei Peabody, cufundată în trecut, scotea la iveală imagini ale unor tineri eleganți, cu favoriți... Apoi spuse, cu un oftat: Trimite-l pe cățelul ăla de Charles să mă vadă - dacă vine.

— Sigur. O să-i spun.

Cele două doamne se despărțiră.

Se cunoșteau de mai bine de cincizeci de ani. Domnișoara Peabody avea cunoștință de anumite greșeli regretabile din viața generalului Arundell, tatăl lui Emily. Știa exact ce șoc fusese pentru surorile lui Thomas Arundell căsătoria acestuia, își făcuse o idee foarte clară despre anumite necazuri ce aveau legătură cu generația mai tânără.

Dar cele două doamne nu schimbaseră o vorbă despre vreunul dintre aceste subiecte. Ambele erau susținătoare ale demnității și solidarității familiei și ale reticenței complete în discutarea problemelor de familie.

Domnișoara Arundell se îndreptă spre casă, cu Bob alergând potolit în urma sa. Emily Arundell recunoscuse față de sine însăși ceea ce n-ar fi recunoscut niciodată față de o altă ființă omenească, anume, că era nemulțumită de generația mai tânără a familiei sale.

Theresa, de exemplu. Domnișoara Arundell nu avusese nici un control asupra Theresei din momentul în care aceasta începuse să aibă proprii bani, la vârsta de douăzeci și unu de ani. De atunci, fata își câștigase o anumită notorietate. Fotografia ei apăruse deseori în ziare. Făcea parte dintr-o gașcă tânără, strălucită, dinamică din Londra - o gașcă de tineri care organizau petreceri bizare și care ajungeau uneori la tribunal. Nu era soiul de notorietate pe care o dorea Emily pentru un Arundell. De fapt, domnișoara Arundell dezaproba din toată inima stilul de viață al Theresei. În privința logodnei fetei, simțămintele ei erau ușor confuze. Pe de o parte, nu-l considera pe parvenitul doctor Donaldson suficient de bun pentru o Arundell. Pe de altă parte, era conștientă că Theresa ar fi fost o soție foarte nepotrivită pentru un doctor de țară liniștit.

Cu un oftat, trecu apoi la Bella. Nu puteai să găsești nici un defect la Bella. Aceasta era o femeie bună - o soție și o mamă devotată, exemplară în comportare - și extrem de grea de cap! Dar și despre Bella se găsea ceva de

comentat. Pentru că Bella se măritase cu un străin – și nu cu un străin oarecare, ci cu un grec! În mintea plină de prejudecăți a domnișoarei Arundell, un grec era aproape la fel de rău ca un argentinian sau ca un turc. Faptul că doctorul Tanios avea maniere încântătoare și că se spunea despre el că era extrem de priceput în meseria sa nu făcea decât să o întărească și mai mult pe bătrâna doamnă împotriva lui. Nu avea încredere în farmec și în complimente gratuite. Și, din acest motiv, îi era greu să-i placă pe cei doi copii. Amândoi semănau cu tatăl lor – nu aveau nimic englezesc în ei.

Cât despre Charles...

Da, Charles...

Nu avea nici un rost să faci pe orbul. Charles, cu toate că era încântător, nu merita să ai încredere în el...

Emily Arundell oftă. Se simți brusc obosită, bătrână, deprimată...

Bănuia că n-avea să mai trăiască mult...

În minte i se ivi testamentul pe care îl făcuse cu câțiva ani în urmă.

Legate pentru servitori – pentru acte de caritate – iar partea principală a averii sale considerabile urma să fie împărțită în mod egal între cele trei rude care aveau să-i supraviețuiască...

I se părea și acum că procedase corect și echitabil. Îi trecu prin minte întrebarea dacă nu exista totuși vreo cale de a pune în siguranță partea de bani a Bellei, astfel încât soțul ei să nu se poată atinge de ea... Trebuia să-l întrebe pe domnul Purvis.

Și intră pe poarta de la Littlegreen House.

Charles și Theresa Arundell veniră cu mașina, familia Tanios, cu trenul. Fratele și sora sosiră primii. Charles, înalt și arătos, cu un aer un pic ironic, spuse:

— Salutare, mătușă Emily, ce face fata? Arăți bine!

Și o sărută.

Theresa lipi un obraz tânăr și indiferent de cel ridat al ei.

— Ce mai faci, mătușă Emily?

Mătușa își spuse că Theresa nu arăta deloc bine. Fața ei, sub machiajul abundent, era stranie, și tânăra avea cearcăne în jurul ochilor.

Băură ceai în salon. Bella Tanios, cu părul ciufulit ce tindea să-i iasă de sub pălăria la modă, pe care o purta înclinată altfel decât cum ar fi fost normal, se uita la verișoara ei Theresa cu o dorință patetică de a-i asimila și a-i ține minte hainele. Soarta sărmanei Bella fusese să fie absolut înnebunită după haine, fără să aibă însă și simț estetic. Îmbrăcămintea Theresei era scumpă, ușor bizară, ea însăși fiind o prezență șarmantă.

Când venise din Smyrna în Anglia, Bella încercase cu încrâncenare să copieze eleganța Theresei, la un preț mai mic și cu o croială pe măsura prețului.

Doctorul Tanios, care era un bărbat solid, bărbos și vesel, discuta cu domnișoara Arundell. Vocea sa era caldă și gravă – o voce atrăgătoare, care fermeca ascultătorul aproape împotriva voinței lui. Și o fermeca și pe domnișoara Arundell, în ciuda intenției acesteia.

Domnișoara Lawson era foarte agitată. Sărea de colo-colo, înmâna farfurii, își făcea de lucru la măsuța de ceai. Charles, care avea maniere excelente, se ridică de mai multe ori ca s-o ajute, dar ea nu-și exprimase în vreun fel recunoștința.

Când, după ceai, grupul ieși ca să facă un tur al grădinii, Charles îi șopti surorii sale:

— Lawson nu mă place. Ciudat, nu-i așa?

Theresa spuse, batjocoritoare:

— Foarte ciudat. Deci există o persoană care rezistă fascinației tale fatale!

Charles rânji – un rânjet fermecător – și zise:

— Din fericire, e doar Lawson...

În grădină, domnișoara Lawson se plimba cu doamna Tanios, punându-i întrebări despre copii. Figura mai degrabă posomorâtă a Bellei Tanios se luminează. Bella uită să o mai privească pe Theresa. Vorbea cu ardoare și cam precipitat. Mary spusese o chestie atât de bizară pe vapor... Găsi în Minnie Lawson un ascultător foarte înțeleghător.

În momentul acela apăru în grădină, venind din casă, un tânăr cu păr blond, cu figură solemnă și pince-nez. Părea destul de stânjenit. Domnișoara Arundell îl salută, politicoasă.

Theresa zise:

— Salutare, Rex.

Îl luă de braț și plecă ră împreună să se plimbe.

Charles se strâmbă. Se furișă apoi să schimbe o vorbă cu grădinarul, un aliat al său de demult.

Când domnișoara Arundell reintră în casă, Charles se juca împreună cu Bob. Câinele stătea în capul scării, cu mingea în gură, dând ușor din coadă.

— Haide, bătrâne, zise Charles.

Bob se lăsă pe fund și împinse mingea cu botul încet, încet, către marginea scării. Apoi, imediat ce-o împinse în jos pe trepte, sări în picioare, foarte ațâțat. Mingea țopăi încet până jos. Charles o prinse și i-o aruncă. Bob o prinse fără ezitare în gură. Treaba fu repetată.

— Jocul lui obișnuit, spuse Charles.

Emily Arundell zâmbi.

— E în stare să-l joace ore în șir, zise ea.

Se întoarse în salon, iar Charles o urmă. Bob lătra dezamăgit.

În timp ce privea pe fereastră, Charles zise:

— Uită-te la Theresa și la tânărul ei. Sunt un cuplu ciudat.

— Crezi că Theresa ia lucrurile în serios?

— Oh, e nebună după el, spuse Charles, încrezător. Gusturi ciudate, dar asta e. Cred că totul e din cauza felului în care individul se uită la ea, de parcă ar fi un cobai, nu o femeie vie. Asta-i ceva nou pentru Theresa. Păcat că tipul e atât de sărac. Theresa are gusturi scumpe.

Domnișoara Arundell zise sec:

— Nu mă îndoiesc că Theresa poate să-și schimbe modul de viață – dacă vrea! La urma urmei, are propriii bani.

— Eh? Oh, da, da, bineînțeles, zise Charles, aruncându-i o privire aproape vinovată.

În seara aceea, în timp ce ceilalți se strânseseră în salon, așteptând să se ducă la cină, se auziră pași grăbiți și o izbucnire de înjurături pe scări. Charles intră în încăperea, cam roșu la față.

— Scuze, mătușă Emily, am întârziat? Câinele tău a fost cât pe-acum să mă facă să mă dau de-a dura. Și-a lăsat mingea în capul scărilor.

— Cățel neglijent! Strigă domnișoara Lawson, aplecându-se spre Bob. Bob o privi cu dispreț și-și întoarse capul.

— Știu, spuse domnișoara Arundell. E foarte periculos. Minnie, ia mingea și pune-o deoparte.

Domnișoara Lawson se grăbi să facă întocmai.

Doctorul Tanios aproape că monopoliză conversația din timpul cinei. Povesti întâmplări amuzante din viața sa din Smyrna.

Grupul se duse devreme la culcare. Domnișoara Lawson, cărând niște sculuri, ochelari, o sacoșă mare de catifea și o carte, o însoți pe stăpâna ei în dormitor, pălăvrăgind fericită.

— Doctorul Tanios este foarte amuzant. E o companie atât de bună! Nu că mi-aș dori un asemenea stil de viață... Presupun că apa trebuie fiartă... Și laptele de capră, probabil - ce gust groaznic...

Domnișoara Arundell se răsti:

— Minnie, nu fi proastă! I-ai spus lui Ellen să mă trezească la șase și jumătate?

— Oh, da, domnișoară Arundell. I-am spus că fără ceai, dar nu credeți că ar fi mai înțelept... Știți, vicarul de la Southbridge - un om foarte cinstit, mi-a spus clar că nu-i nevoie să postiți...

Încă o dată, domnișoara Arundell o întrerupse:

— Nu am mâncat niciodată înainte de slujbă, și n-o să încep s-o fac acum. Tu poți să faci cum vrei.

— Oh, nu... N-am vrut să... Sunt convinsă...

Domnișoara Lawson era agitată și tulburată.

— Scoate zgarda lui Bob, spuse domnișoara Arundell.

Servitoarea se grăbi să se supună.

Dornică să fie pe plac, spuse:

— Ce seară minunată. Toți păreau încântați să fie aici.

— Hmm, făcu Emily Arundell. Au venit toți ca să înhațe ce se poate.

— Oh, dragă domnișoară Arundell...

— Buna mea Minnie, indiferent ce-s, proastă nu-s. Mă întreb care dintre ei are să deschidă primul discuția.

Nu avu prea mult de așteptat până să afle. Se întoarse împreună cu domnișoara Lawson de la slujbă imediat după ora nouă. Doctorul și doamna Tanios erau în sufragerie, dar nici urmă de cei doi Arundelli. După micul dejun, ceilalți plecară, iar domnișoara Arundell rămase singură, trecând niște cheltuieli în registru.

Charles intră în încăperea pe la zece.

— Scuze că am întârziat, mătușă Emily. Dar Theresa e mai ceva ca mine. Nici măcar n-a deschis ochii încă.

— La zece și jumătate, micul dejun va fi luat de aici, zise domnișoara Arundell. Știu că-i la modă să-i consideri pe servitori niște nimicuri, dar nu așa stau lucrurile în casa mea.

— Foarte bine. Țasta-i adevăratul spirit al celor conservatori!

Charles se servi cu rinichi și se așeză lângă ea.

Rânjetul lui era atrăgător, ca de obicei. Emily Arundell se pomeni curând zâmbindu-i cu îngăduință. Îmboldit de acest semn de bunăvoință, Charles atacă.

— Mătușă Emily, uite ce-i, îmi cer scuze că te sâcâi, dar sunt într-o situație financiară foarte proastă. Poți să mă ajuți să depășesc momentul? O sută ar fi de ajuns.

Figura mătușii sale nu mai fu deloc încurajatoare. În expresia de pe chipul ei apăru o urmă de furie.

Emily Arundell nu se temea să spună ce gândea. Și exact asta făcu.

Domnișoara Lawson, care venea grăbindu-se pe hol, aproape că se ciocni de Charles când acesta părăsi sufrageria. Femeia se uită curioasă la el. Apoi intră în sufragerie și o găsi pe domnișoara Arundell stând foarte țeapănă și roșie la față.

CAPITOLUL 2 - Rudele

Charles fugi iute pe scări și bătu la ușa surorii sale. Se auzi imediat răspunsul ei „Intră”, iar el se conformă.

Theresa stătea în pat și căsca.

Charles se așeză pe pat.

— Ce femeie frumoasă ești, Theresa, remarcă el, apreciativ.

Theresa zise tăios:

— Care-i problema?

Charles rânji.

— Faci pe deșteapta, nu-i așa? Ți-am luat-o înainte, fetițo! Credeam că o să dau lovitura înainte să te apuci tu de treabă.

— Și?

Charles își întinse mâinile în lături, a negare.

— N-am obținut nimic! Mătușă Emily m-a făcut cu ou și cu oțet. Mi-a mărturisit că nu-și mai face iluzii în privința motivului pentru care familia sa plină de afecțiune se strânge în jurul ei. Și mi-a mai mărturisit că respectiva familie aparent plină de afecțiune are să fie dezamăgită. Nu se va alege decât cu afecțiune – și nici asta prea multă.

— Ai fi putut să mai aștepți un pic, zise Theresa sec.

Charles rânji din nou.

— Mi-a fost frică să nu mi-o luați înainte, tu sau Tanius. Scumpă Theresa, mi-e teamă că de data asta nu mai se poate face nimic. Bătrâna Emily nu-i proastă.

— Nici n-am crezut vreodată că este.

— Am încercat chiar s-o scot din sărite.

— Ce vrei să spui? Întrebă tăios sora sa.

— I-am spus că face tot ce se poate ca să fie omorâtă. La urma urmei, nu poate să-și ia paralele în cer cu ea. De ce n-o lasă mai moale?

— Charles, ești un tâmpit!

— Nu, nu sunt. Sunt, în felul meu, un psiholog. Nu folosește la nimic s-o lingusești pe bătrână. Ea preferă s-o înfrunți. Și, la urma urmei, am spus lucruri de bun-simț. Oricum o să primim banii când o să moară mătușa - așa că ar putea să ne dea o parte anticipat! Altfel, tentația de o ajuta să părăsească lumea asta ar putea să devină prea puternică.

— Și ți-a înțeles aluzia? Întrebă Theresa, strâmbându-și disprețuitoare gura sa delicată.

— Nu-s convins. Oricum, mătușa n-a recunoscut că am dreptate. Mi-a mulțumit cam tăios pentru sfat și a spus că-i în stare să-și poarte singură de grijă. „Foarte bine!” i-am zis eu, te-am avertizat. „O să țin minte”, mi-a spus ea.

Theresa zise furioasă:

— Charles, dar chiar ești prost!

— Ce naiba, Theresa, eram și eu furios. Bătrâna e bogată, e foarte bogată. Pun pariu că nu-și cheltuie nici măcar a zecea parte din venit - și pe ce ar putea cheltui la urma urmei? Noi suntem tineri, dispuși să ne bucurăm de viață, iar ea e în stare să trăiască până la o sută de ani, ca să ne facă în ciudă... Vreau să mă distrez acum... Și tu la fel...

Theresa dădu din cap. Apoi spuse în șoaptă:

— Ei nu înțeleg - bătrânii nu înțeleg... Nu pot să înțeleagă. Nu știu ce înseamnă să trăiești!

Fratele și sora rămaseră tăcuți câteva minute.

Charles se ridică.

— Iubito, îți doresc mai mult succes decât am avut eu. Însă mă îndoiesc că vei avea.

— Mă bazez pe Rex să facă treaba, spuse Theresa. Dacă reușesc s-o conving pe bătrâna Emily de cât e el de genial și că e groaznic de important să aibă și el o șansă și să nu se înfunde în rutina medicinei generale... Oh, Charles, câteva mii de lire în clipa asta ne-ar schimba complet viețile!

— Sper să obții ceva, dar nu cred că vei avea succes. Ai irosit cam prea mulți bani ducând o viață agitată. Theresa, crezi că Bella cea îngrozitoare și Tanios cel dubios se vor alege cu ceva?

— Nu văd la ce i-ar folosi Bellei banii. Umblă șleampătă și nu este preocupată decât de chestii domestice.

— Oh, spuse Charles, presupun că vrea tot felul de lucruri pentru copiii ăia antipatici ai ei, școli, aparate dentare pentru dinții lor din față și lecții de muzică. Și, oricum, nu despre Bella e vorba - ci despre Tanios. Pun pariu că se pricepe să adulmece banii! Un grec e bun la așa ceva. Știi că a venit de hac majorității banilor Bellei? A jucat la bursă și i-a pierdut pe toți.

— Crezi că o să obțină ceva de la bătrâna Emily?

— Nu dacă pot să împiedic asta, zise Charles, rânjind.

Apoi părăsi camera și coborî scara. Bob era în hol. Se gudură pe lângă Charles. Câinii îl plăceau pe Charles.

Bob alergă către salon și se uită în urmă, către tânărul Arundell.

— Care-i problema? Zise Charles, ducându-se după el.

Bob intră grăbit în salon și rămase așteptând, lângă un birou mic.

Charles se duse alături de el.

— Despre ce-i vorba?

Bob dădu din coadă, se uită insistent la sertarele biroului și scoase un chelălăit implorator.

— Vrei ceva care-i acolo?

Charles deschise sertarul de sus. Ridică din sprâncene.

— Măi, măi, zise el.

Într-o parte o sertarului era un teanc mic de bancnote.

Charles luă teancul și numără banii. Rânji și luă trei hârtii de câte o liră și una de zece șilingi. Le puse în buzunar. Așeză cu grijă restul bancnotelor în sertarul în care le găsisese.

— Bună idee, Bob, zise el. Unchiul Charles va fi în stare să-și acopere cheltuielile. Câțiva bani gheață pică bine întotdeauna.

Bob scoase un lătrat slab, de reproș, când Charles închise sertarul.

— Îmi pare rău, bătrâne, se scuză Charles și deschise următorul sertar; mingea lui Bob era în colțul acestuia, iar Charles o luă. Gata! Distrează-te cu ea!

Bob prinse mingea, ieși alergând din încăpere și de pe scări se auzi bump, bump, bump.

Charles ieși în grădină. Era o dimineață frumoasă, însorită, și o mireasmă de liliac plutea în aer.

Domnișoara Arundell îl avea alături pe doctorul Tanios. Acesta vorbea despre avantajele învățământului englezesc pentru copii - un învățământ bun - spunând cât de rău îi părea că nu-și permitea un asemenea lux pentru copiii săi.

Charles zâmbi răutăcios și mulțumit. Se alătură binedispus conversației, îndreptând-o cu măiestrie în cu totul altă direcție.

Emily Arundell îi zâmbi destul de binevoitoare. Charles presupuse că o amuza tactica lui și că-l încuraja, subtil.

Charles deveni binedispus. Poate că, la urma urmei, înainte să plece...

Charles era un optimist incurabil.

Doctorul Donaldson veni cu mașina după Theresa, în după-amiaza aceea, și o duse la Worthem Abbey, unul dintre locurile deosebit de frumoase din zonă. Se plimbară prin pădure, îndepărtându-se de Abbey. Acolo, Rex Donaldson îi povesti pe larg Theresei despre teoriile lui și despre unele dintre experimentele sale recente. Tânăra nu înțelese mare lucru, dar ascultă ca vrăjită, spunându-și în gând: „Cât de deștept e Rex, și cât de adorabil!”

Logodnicul ei se opri și zise, cu oarecare îndoială:

— Theresa, mi-e teamă că toată chestia asta te plictisește.

— Dragule, e de-a dreptul fascinant, îl asigură Theresa cu hotărâre. Continuă! Ai luat niște sânge de la șoarecele infectat și?... Apoi Theresa adăugă, oftând: Iubitule, munca ta înseamnă mult pentru tine.

— Normal că așa e, spuse doctorul Donaldson.

Theresei nu i se părea un lucru la fel de normal. Foarte puțini dintre prietenii ei munceau, iar cei care făceau asta se văitau de zor.

Tânăra își zise, așa cum mai făcuse o dată sau de două ori până atunci, că dragostea ei pentru Rex Donaldson era extrem de nepotrivită. De ce se întâmpla așa ceva cuiva, o asemenea nebunie uluitoare și absurdă? O întrebare fără nici un rost. Pentru că așa ceva i se întâmplase ei.

Theresa se încruntă, uimită de ea însăși. Gașca ei fusese atât de veselă - atât de cinică. Sigur, poveștile de dragoste erau necesare în viață, dar de ce să le iei în serios? Lubeai, și apoi treceai mai departe.

Dar ce simțea ea pentru Rex Donaldson era cu totul deosebit, ceva mult mai profund. Theresa simțea instinctiv că nu se punea problema să treacă mai departe... Nevoia de a-l avea aproape era simplă și profundă. O fascina totul la el. Calmul și detașarea lui, atât de diferite de viața ei febrilă, avidă, judecata logică a minții lui de savant, și mai era ceva ce Theresa nu putea înțelege prea bine, o forță secretă ce se ascundea în spatele stilului său rezervat, ușor pedant, dar pe care ea o simțea instinctiv.

În Rex Donaldson exista o scîlipire de geniu, iar faptul că profesia lui reprezenta pentru el principala preocupare, și Theresa era doar o parte - dar o parte necesară - a existenței sale nu făcea decât să sporească atracția lui pentru ea. Theresa se pomenise că, pentru prima oară în viața ei egoistă și dedicată plăcerilor, era mulțumită să ocupe locul al doilea. Perspectiva o fascina. Era în stare să facă orice pentru Rex - orice!

— Ce belea afurisită sunt banii, zise ea, arțăgoasă. Dacă mătușa Emily ar muri, ne-am putea căsători imediat, iar tu ai veni la Londra și ai avea un laborator plin cu eprubete și cu cobai, și nu te-ai mai sinchisi de copiii cu oreion și de babele cu boli la ficat.

— Nu există nici un motiv pentru care mătușa ta n-ar mai trăi mulți ani de aici înainte - dacă are grijă de ea, zise Donaldson.

Iar Theresa răspunse, abătută:

— Știu...

În camera cu pat mare, dublu, cu mobilă de modă veche din stejar, doctorul Tanios îi spuse soției sale:

— Cred că am pregătit suficient terenul. Acum e rândul tău, draga mea.

Doctorul turna apă din carafa de modă veche, din cupru, în ligheanul de porțelan, împodobit cu trandafiri.

Bella Tanios stătea în fața mesei de toaletă, întrebându-se - în timp ce-și pieptăna părul așa cum făcea Theresa - de ce acesta nu arăta ca al Theresei!

Trecu un timp înainte să răspundă:

— Nu cred că vreau să-i cer bani mătușii Emily.

— Nu ceri pentru tine, Bella, e pentru binele copiilor. Investițiile noastre au fost atât de ghinioniste...

Bărbatul stătea cu spatele, și nu văzu privirea pe care i-o aruncă soția sa în grabă - o privire scurtă, pe furiș.

Femeia spuse, cu o încăpățănare blândă:

— Tot aia e, cred că n-o să-i cer... Mătușa Emily e destul de dificilă. Poate fi generoasă, dar nu-i place să i se ceară.

Tanios se întoarse de la lavoar, ștergându-și mâinile.

— Bella, nu-ți stă în fire să fii atât de încăpățânată. La urma urmei, de ce am venit aici?

— Eu nu... Niciodată nu m-am gândit... Să-i cer bani... Murmură femeia.

— Cu toate acestea, ai fost de acord că singura speranță pentru a ne instrui copiii cum se cuvine este să primim sprijinul mătușii tale.

Bella Tanios nu răspuse. Se foi stânjenită.

Dar pe chip i se citea încăpățănarea blândă și totodată îndărătnică pe care o descoperiseră pe pielea lor mulți soți deștepți cu soțiile lor proaste.

— Poate că mătușa Emily ne va propune singură... Spuse Bella.

— Tot ce se poate, dar n-am văzut vreun semn că intenționează să facă așa ceva.

— Dacă am fi adus copiii cu noi... Mormăi Bella. Mătușa Emily s-ar fi îndrăgostit de Mary. Iar Edward e atât de inteligent...

— Nu cred că mătușa ta e o mare iubitoare de copii, zise sec Tanios. Probabil că pentru ea nu contează că nu sunt aici și copiii.

— Oh, Jacob, dar...

— Da, da, draga mea. Îți cunosc simțămintele. Dar englezoaicele astea bătrâne și prăfuite - ptiu, astea nu-s oameni! Vrem să facem tot ce putem - nu-i așa?

— Pentru Mary și pentru Edward. Pentru domnișoara Arundell n-ar fi un mare efort să ne ajute un pic.

Doamna Tanios se întoarse, roșie în obraji.

— Oh, Jacob, te rog, nu de data asta! Sunt convinsă că n-ar fi un lucru înțelept. Aș prefera foarte, foarte mult să nu fac asta.

Tanios rămase în spatele ei, cu brațul pe umerii femeii. Aceasta tremură câteva clipe, apoi rămase nemișcată, aproape rigidă.

Bărbatul spuse, cu voce încă plăcută:

— Oricum, Bella, cred... Cred că o să faci ce-ți cer... Știi că de obicei faci, până la urmă, ce-ți cer... Da, cred că o să faci ce ți-am spus...

CAPITOLUL 3 - Accidentul

Era marți după-amiază. Ușa laterală ce dădea spre grădină rămăsese deschisă. Domnișoara Arundell stătea în prag și-i arunca mingea lui Bob de-a lungul aleii din grădină. Terrierul fugi după ea.

— Încă o dată, Bob, spuse Emily Arundell. Una bună.

Din nou, mingea se rostogoli pe alee, cu Bob alergând în goana mare în urmărirea ei.

Domnișoara Arundell se aplecă, luă mingea de la picioarele sale, unde o lăsase Bob, și intră în casă. Bob o urmă îndeaproape. Domnișoara Arundell închise ușa laterală, se duse în salon – cu Bob după ea – și puse mingea în sertar.

Se uită la ceasul de pe dulap. Era șase și jumătate.

— Bob, cred că-i cazul să ne odihnim un pic înainte de cină.

Urcă scările spre dormitorul său. Bob o însoți. Întinsă pe patul mare, tapițat cu creton, domnișoara Arundell oftă. Era bucuroasă că era marți și că oaspeții ei aveau să plece a doua zi. Nu pentru că ar fi aflat în weekend ceva ce n-ar fi știut până atunci. Ci pentru că nu fusese lăsată să uite ceea ce știa.

— Presupun că am îmbătrânit, își spuse ea, apoi adăugă, un pic surprinsă. Sunt bătrână...

Rămase întinsă, cu ochii închiși, cam o jumătate de oră, apoi Ellen, fata în casă, o femeie în vârstă, aduse apă fierbinte, iar domnișoara Arundell se sculă și se pregăti pentru cină.

Doctorul Donaldson avea să cineze cu ei în acea seară. Emily Arundell voia să aibă ocazia să-l cerceteze îndeaproape, încă i se părea incredibil faptul că Theresa cea exotică voia să se mărite cu tânărul acela destul de rigid și de pedant. Și i se părea de asemenea un pic ciudat faptul că tânărul acela rigid și pedant voia să se însoare cu Theresa.

Deși orele treceau, domnișoara Arundell simțea că n-avea să-l cunoască mai bine pe doctorul Donaldson. Acesta era foarte politicos, foarte oficial și, după părerea ei, extrem de plicticos, în sinea ei, era de acord cu opinia domnișoarei Peabody. Gândul îi trecu din nou prin minte: „Când eram noi tineri existau oameni mai de calitate”.

Doctorul Donaldson nu rămase până târziu. Se ridică și se retrase la ora zece. După plecarea acestuia, Emily Arundell anunță că se ducea să se culce. Urcă la etaj, iar rudele sale tinere o urmară. Păruseră cu toții destul de blânzi în seara aceea. Domnișoara Lawson rămase jos, îndeplinindu-și ultimele sarcini, îl scoase pe Bob afară să alerge, răscoli jarul cu vătraiul, ridică grilajul și strânse covorașul din fața căminului, să nu ia foc.

Peste cinci minute ajunse, gâfâind, în camera patroanei sale.

— Cred că am luat tot ce trebuia, zise ea, punând jos lâna, sacul de lucru și o carte de la bibliotecă. Sper să fie o carte bună. Fata n-a avut niciuna de pe lista dumneavoastră, dar zicea că-i sigură că are să vă placă aceasta pe care v-a ales-o ea.

— Fata asta e o neroadă, zise Emily Arundell. N-am mai cunoscut pe cineva care să aibă gusturi mai proaste la cărți.

— Oh! Îmi pare rău. Poate ar fi trebuit...

— Nu-ți face griji, nu-i vina ta, zise Emily Arundell și adăugă, amabilă: Sper că te-ai distrat în după-amiaza asta.

Domnișoara Lawson se lumină la față. Păru înflăcărată și aproape însuflețită.

— Oh, da, mulțumesc foarte mult. Ați fost atât de bună să-mi dați liber. Am petrecut momente foarte interesante. Am avut o planșetă de spiritism {2}, și a scris lucruri foarte interesante. Au fost mai multe mesaje... Sigur că

nu-i chiar același lucru ca ședințele de spiritism... Julia Tripp a avut mult succes cu scrierea automată. Multe mesaje de la Cei Decedați. Te fac să fii atât de recunoscător, încât aceste lucruri n-ar trebui interzise...

Domnișoara Arundell spuse, zâmbind ușor:

— Ar fi bine să nu te audă vicarul.

— Oh, dar, domnișoară Arundell, sunt convinsă – foarte convinsă – că nu-i nimic rău în asta. Îmi doresc doar ca dragul domn Lonsdale să cerceteze acest subiect. Mi se pare un semn de îngustime a minții să condamni un lucru pe care nu l-ai investigat. Atât Julia, cât și Isabel Tripp sunt cu adevărat femei spirituale.

— Cam prea spirituale ca să fie vii, zise domnișoara Arundell.

Nu-i păsa prea mult de Julia și de Isabel Tripp. Considera că se îmbrăcau ridicol, că meniurile lor ce constau din fructe și legume negătite erau absurde, iar purtarea – prefăcută. Erau femei fără tradiții, fără rădăcini, de fapt, fără educație. Însă o amuzau, cumva, cu ardoarea lor, iar domnișoara Arundell era, în adâncul sufletului, prea bună la suflet ca să-i strice sărmanei Minnie plăcerea pe care i-o producea prietenia acelor femei.

Sărmana Minnie! Emily Arundell o privea pe însoțitoarea ei cu un amestec de dispreț și afecțiune. Avusese atât de multe femei de felul ăsta, ignorante, de vârstă medie, care s-o slujească – toate la fel, amabile, pisăloage, servile și aproape complet lipsite de minte.

Dar sărmana Minnie arăta cu adevărat emoționată în seara aceea. Ochii îi străluceau. Se fâțâia prin cameră, atingând ici-colo lucruri, fără să știe prea bine ce făcea, iar ochii îi erau luminoși și strălucitori.

Începu să bâiguie, destul de nervoasă:

— Eu... Îmi doresc să fi fost acolo... Știți, simt că nu credeți încă. Dar în seara asta a existat un mesaj – pentru E. A., inițialele au fost foarte clare. Era din partea unui bărbat care a decedat cu mulți ani în urmă – un militar care arăta foarte bine – Isabel l-a văzut foarte clar. Trebuie să fi fost scumpul general Arundell. Un mesaj atât de minunat, atât de plin de dragoste și de mângâiere, care spunea că prin răbdare se poate realiza orice.

— Asemenea sentimente nu-i sunt nicicum specifice tatălui meu, zise domnișoara Arundell.

— Oh, dar Dragii Noștri decedați se schimbă – în cealaltă parte. Totul e dragoste și înțelegere. Apoi planșeta a dezvăluit ceva despre o cheie – cred că-i cheia de la dulapul Boule. Ar putea fi?

— Cheia de la dulapul Boule? Întrebă Emily Arundell, iar vocea ei sună tăios și plină de interes.

— Cred că despre ea era vorba. Poate că acolo sunt hârtii importante – ceva de genul ăsta. Există un caz recunoscut în care un mesaj zicea să se caute într-o anumită mobilă, și s-a descoperit acolo un testament.

— Nu există nici un testament în dulapul Boule, zise domnișoara Arundell, apoi adăugă, brusc: Du-te la culcare, Minnie!

Ești obosită. Și eu sunt. O să le invităm pe surorile Tripp într-o seară, în curând...

— Oh, ar fi frumos! Noapte bună, draga mea. Sunteți sigură că aveți tot ce vă trebuie? Sper că nu v-ați oboșit prea mult, cu atâtia oameni aici. O să-i spun lui Ellen să aerisească mâine salonul foarte bine și să scuture perdelele – tot fumatul ăla lasă un miros... Ați fost prea bună că le-ați permis să fumeze în salon!

— Trebuie să fac anumite concesii modernității, spuse Emily Arundell. Noapte bună, Minnie.

În timp ce femeia părăsea încăperea, Emily Arundell se întreba dacă treaba aia cu spiritismul era cu adevărat bună pentru Minnie. Îi ieșiseră ochii din cap, arăta neliniștită și ațâțată.

Ciudată era și chestia cu dulapul Boule, își spuse Emily Arundell, în timp ce se băga în pat. Zâmbi cu mânie amintindu-și scena petrecută cu mult timp în urmă. Cheia apăruse la lumină după moartea tatălui ei, și ce cascadă de sticle goale de brandy cursese când dulapul fusese descuiat! Dar asemenea lucruri mărunte, lucruri despre care – cu siguranță – nu aveau cum să știe nici Minnie Lawson, nici Isabel și nici Julia Tripp, te puteau face să te întrebi dacă, la urma urmei, nu era totuși ceva în treaba asta cu spiritismul...

Rămase veghind în patul ei mare, cu baldachin. Îi era din ce în ce mai greu să doarmă. Dar refuzase cu dispreț tentativa doctorului Grainger de a-i sugera folosirea pastilelor pentru dormit. Acestea erau pentru cei slabi, pentru oameni care nu puteau îndura o durere la deget, o mică durere de dinți sau plictiseala unei nopți fără somn.

Deseori se scula și se plimba prin casă, fără să facă zgomot, lua o carte, pipăia un ornament, rearanja un vas cu flori, scria o scrisoare, două... În orele acelea din miez de noapte, casa prin care hoinărea i se părea însuflețită. Plimbările acelea nocturne nu erau dezagreabile. Era ca și cum alături de ea mergeau fantome, fantomele surorilor sale, Arabella, Matilda și Agnes, fantoma fratelui ei Thomas, dragul de el, așa cum fusese înainte să pună mâna pe el Femeia Aia! Chiar și fantoma generalului Charles Laverton Arundell, tiranul casnic cu maniere încântătoare care răcnea și-și teroriza fiicele, dar care rămânea obiectul mândriei acestora datorită experiențelor sale din timpul Răscoalei din India și datorită cunoștințelor despre lume pe care le avea. Și ce dacă existau zile în care „nu se simțea tocmai bine”, după cum se exprimau în mod evaziv fiicele lui?

Amintindu-și de logodnicul nepoatei sale, domnișoara Arundell își zise:

— Nu cred că el o să se apuce vreodată de băutură! Zice că-i bărbat, și a băut apă chioară toată seara! Apă chioară! Iar eu desfăcusem o sticlă din vinul de Porto special al tatălui meu!

Charles avusese mare grijă de vinul ăla. Oh! Dacă Charles ar fi fost de încredere! Dacă n-ar fi știut atâtea despre el...

Își întrerupse șirul gândurilor. Rememoră evenimentele din weekend.

Totul părea ușor neliniștitor...

Încercă să-și alunge grijile din minte.

Nu reuși.

Se ridică în cot și, la lumina lumânării care ardea întotdeauna într-o farfurioară, se uită la ceas.

Unu noaptea, și nu-i era deloc somn.

Se ridică din pat și își puse papucii și halatul ei călduros. Avea de gând să coboare și să verifice facturile săptămânale, pregătite pentru a fi plătite în dimineața următoare.

Se strecură din încăperea ca o umbră și ieși pe coridor, unde un mic bec era lăsat aprins toată noaptea.

Ajunse în capul scărilor, puse mâna pe balustradă, și atunci, pe neașteptate, se împletici, căută să-și recapete echilibrul, însă nu reuși, așa că se prăbuși pe scări, cu capul înainte.

Zgomotul căderii, strigătul pe care îl scoase treziră casa la viață. Ușile se deschiseră, se aprinseră lumini.

Domnișoara Lawson țâșni din încăperea ei de la capul scării.

Scoțând strigăte de dezolare, coborî treptele. Unul câte unul, veni ră și ceilalți: Charles, căscând, într-un halat splendid, Theresa înfășurată în mătase de culoare întunecată, Bella într-un chimonos de un albastru-închis, cu părul pus pe moațe.

Emily Arundell zăcea grămadă, amețită și zăpăcită. O dureau umărul și glezna – tot trupul ei era o masă nedeslușită de durere. Era conștientă de prezența oamenilor de lângă ea, de proasta aia de Minnie Lawson care plângea și dădea inutil din mâini, de Theresa cu ochii ei negri plini de uimire, de Bella care stătea cu gura deschisă, părând a aștepta ceva; auzea vocea lui Charles care spunea – avea impresia că de undeva, de departe:

— A fost mingea câinelui ăluia afurisit! Probabil că a lăsat-o aici, iar mătușa a călcat pe ea. Vedeți? Ia uitați-o!

Apoi Emily Arundell fu conștientă de cineva cu autoritate, care-i împinse în lături pe ceilalți, îngenunche lângă ea, o atinse cu mâini care nu băjbâiau, ci cunoșteau.

O cuprinse un simțământ de ușurare. Acum totul avea să fie bine.

Doctorul Tanios spuse cu un ton ferm, liniștitor:

— Nu, e în regulă. Nu-s oase rupte... Doar zgâlțâituri zdravene și vânătăi – și, bineînțeles, a suferit un șoc puternic. Dar a avut noroc că n-a fost ceva mai rău.

Apoi îi îndepărtă un pic pe ceilalți și o ridică fără nici un efort, o duse în dormitorul ei, unde o ținu un minut de încheietura mâinii, numărând, după care dădu din cap și o trimise pe Minnie (care plângea încă și, în general, încurca pe toată lumea) să aducă niște brandy și o sticlă cu apă fierbinte.

Zăpăcită, zguduită și copleșită de durere, Emily Arundell simți, pentru moment, o profundă recunoștință față de Jacob Tanios. Era ușurată știindu-se îngrijită de un om priceput. Tanios îi dădea acel sentiment de siguranță – de încredere – pe care trebuie să ți-l dea un medic.

Mai era ceva, ceva de care nu-și dădea prea bine seama, ceva oarecum neliniștitor, dar nu se gândi acum la asta. Avea să bea ce-i dădea și să meargă la culcare, așa cum o sfătuiau cu toții.

Însă era sigură că lipsea ceva – cineva.

Ei bine, nu credea... O durea umărul... Bău ce i se dăduse.

Îl auzi pe doctorul Tanios zicând – și cu ce voce liniștitoare!

— O să fie bine.
Emily Arundell închise ochii.

Se trezi din cauza unui sunet pe care-l recunosc - un lătrat ușor, estompat.

De îndată se trezi complet.

Bob - neastâmpăratul de Bob! Câinele lătra lângă ușa din față - lătratul lui aparține gen „am fost afară toată noaptea, mi-e foarte rușine”, în surdina, dar repetat cu optimism.

Domnișoara Arundell își ciuli urechile. Ah, da, era totul în regulă. O auzi pe Minnie ducându-se să-i dea drumul în casă. Auzi scârțâitul ușii din față, un murmur neclar - reproșurile inutile ale lui Minnie: „Oh, câine neastâmpărat, micul Bobsie a fost foarte rău”. Auzi deschizându-se ușa de la debara. Patul lui Bob era sub masa din încăperea aceea.

În momentul acela, Emily își dădu seama ce i se părise, în mod inconștient, că lipsea în momentul accidentului ei. Bob. La tot scandalul acela - căderea ei, oamenii care alergaseră - Bob ar fi răspuns, în mod normal, printr-un crescendo de lătrături din interiorul debaralei.

Deci asta o preocupase în subconștientul ei. Dar acum totul se explica - Bob, atunci când fusese lăsat afară seara trecută, plecase în mod deliberat și nerușinat într-o plimbare de plăcere. Din timp în timp, avea câte o asemenea escapadă însă scuzele sale ulterioare erau întotdeauna exact ce se aștepta de la el.

Deci totul era în regulă. Oare chiar era? Ceva o îngrijora încă, îi tot umbla prin minte. Accidentul ei - era ceva legat de accidentul ei.

Ah, da, cineva spusese - Charles - că alunecase pe mingea lui Bob, pe care câinele o lăsase în capul scării...

Mingea fusese acolo - Charles o ținuse în mână...

Pe Emily Arundell o dureau capul și trupul plin de vânătăi. Umărul îi pulsa.

Dar, în ceața suferinței, mintea ei rămăsese limpede și lucidă. Emily Arundell nu mai era zăpăcită de șoc. Memoria nu o înșela.

Repetă în minte toate evenimentele din seara trecută, începând cu ora șase... Revăzu totul, pas cu pas... Până ajunse la momentul în care se afla în capul scării și începea să coboare treptele...

O străbătu un fior de groază plină de neîncredere.

Sigur, probabil că se înșela... După o întâmplare, oamenii își închipuie tot felul de lucruri. Încercă - încercă în mod sincer - să-și amintească rotunjimea alunecoasă a mingii lui Bob sub piciorul ei...

Dar nimic de felul acesta nu-i veni în minte.

În loc de asta...

— Nevricale, zise Emily Arundell. Imaginații ridicole!

Dar mintea ei construită în spirit victorian, ageră, înțeleaptă nu admise pentru o fracțiune de secundă așa ceva. La victorienii nu există optimism prostesc. Ei puteau crede ce-i mai rău cu o ușurință extraordinară.

Iar Emily Arundell credea că se întâmplase ceva foarte rău.

CAPITOLUL 4 – Domnișoara Arundell scrie o scrisoare

Era vineri.

Rubedeniile plecaseră.

Plecaseră miercuri, așa cum stabiliseră de la bun început. Se oferiseră cu toții să mai rămână. Domnișoara Arundell refuzase însă ferm, explicându-le că prefera să „stea liniștită”.

În cele două zile care trecuseră de la plecarea lor, Emily Arundell fusese alarmant de gânditoare. Deseori nu auzea ce-i zicea Minnie Lawson. Se uita la aceasta și-i spunea s-o ia de la început.

— E din cauza șocului, sărmana de ea, zicea domnișoara Lawson.

Și adăuga, cu acel soi de încântare sumbră, provocată de dezastre, care luminează multe vieți, altfel monotone:

— Aș zice că n-o să mai fie niciodată ea însăși.

Pe de altă parte, doctorul Grainger o lua în zeflema.

Îi spuse că va putea coborî din nou scările pe la sfârșitul săptămânii, că trebuia să-i fie rușine că nu-și rupsese nici un os; ce fel de pacient era ea pentru un medic trudit? Dacă toți pacienții ar fi fost ca ea, ar ajunge rapid la sapă de lemn.

Emily Arundell replica spiritual – ea și bătrânul doctor Grainger erau aliați în rezistența îndelungată. El teroriza, și ea provoca – se simțiseră întotdeauna bine unul în compania celuilalt!

Dar acum, după ce doctorul plecase, bătrâna doamnă zăcea încruntată, gândindu-se și tot gândindu-se, răspunzând absentă la pălăvrăgelile bine intenționate ale lui Minnie Lawson, apoi redevenind brusc ea însăși și sfâșiindu-i inima cu vorbele ei mușcătoare.

— Sărmanul Bobsie, ciripea domnișoara Lawson, aplecată spre Bob, care avea un covoraș întins lângă colțul patului stăpânei sale. Micul Bobsie n-ar fi nefericit dacă ar ști ce i-a făcut sărmanei domnișoare?

Domnișoara Arundell se răsti:

— Minnie, nu fi idioată! Unde-i simțul tău englezesc al dreptății? Nu știi că în țara asta fiecare este considerat nevinovat, până când i se dovedește vinovăția?

— Oh, dar știm că...

Emily se rățoi:

— Nu știm nimic! Termină cu fâțâiala, Minnie! Tragi de aia, tragi de aialaltă! N-ai idee cum trebuie să te porți în camera unui bolnav? Du-te și trimite-o pe Ellen încoace!

Domnișoara Lawson plecă, umilă.

Emily Arundell se uită după ea, cu un ușor regret că fusese prea dură. Oricât era Minnie de înnebunitoare, se străduia totuși să facă totul cât mai bine.

Apoi încruntarea îi reveni pe figură.

Era complet nefericită. Avea reacția specifică unei doamne în vârstă cu mintea mergându-i în continuare brici, căreia nu-i place inactivitatea sub nici o formă. Iar în această situație aparte nu putea să decidă cum să acționeze.

Existau momente în care nu avea încredere în propriile capacități, în amintirile pe care le avea despre evenimente. Și nu exista nimeni, absolut nimeni, căruia să i se poată destăinui. După o jumătate de oră, domnișoara Lawson intră în vârful picioarelor în încăpere, făcând podeaua să scârțâie, aducând un bol cu supă de vită, dar se opri nehotărâtă văzându-și stăpâna întinsă cu ochii închiși; Emily Arundell spuse dintr-odată două cuvinte, cu o asemenea forță și hotărâre, încât domnișoara Lawson fu gata-gata să scape bolul din mână.

— Mary Fox, zise domnișoara Arundell.

— O cutie {3}, draga mea? Întrebă domnișoara Lawson. Vreți o cutie?

— Ai surzit, Minnie. N-am zis nimic de vreo cutie. Am spus Mary Fox.

Femeia pe care am întâlnit-o anul trecut la Cheltenham. Era sora unuia dintre preoții de la Catedrala Exeter. Dă-mi ceașca. Ai vărsat-o în farfurie. Și să nu te mai streкори în vârful picioarelor într-o cameră. Nu-ți dai seama cât de enervant e. Du-te jos și adu-mi cartea de telefon a Londrei.

— Dragă, nu pot să caut eu numărul? Sau adresa?

— Dacă aș fi vrut să faci asta, ți-aș fi cerut. Fă ce ți-am zis. Adu-o aici și pune-mi lucrurile pentru scris lângă pat.

Domnișoara Lawson se supuse ordinelor.

În timp ce ieșea din încăpere, după ce făcuse tot ce i se ceruse, Emily Arundell îi spuse, pe neașteptate:

— Minnie, ești o făptură bună și credincioasă. Nu te sinchisi de lătratul meu. E mult mai rău decât mușcătura mea. Ești foarte răbdătoare și foarte bună cu mine.

Domnișoara Lawson ieși din încăpere cu chipul împurpurat, bâlbâind cuvinte incoerente.

Stând în continuare în pat, domnișoara Arundell scrise o scrisoare. O scrise încet și cu grijă, oprindu-se din când în când ca să se gândească și făcând din belșug sublinieri. Corectă și recorectă pagina - pentru că fusese învățată în școală să nu irosească hârtia de scris. În cele din urmă, cu un oftat de satisfacție, o semnă și o puse într-un plic pe care scrise un nume. Apoi luă o foaie curată de hârtie. De data asta făcu o ciornă și, după ce o reciti și făcu o serie de modificări și de ștergeri, o trecu pe curat. Citi totul cu multă atenție, apoi, mulțumită că-și exprimase gândurile, închise foaia într-un plic și scrise adresa lui William Purvis, Esq., la domniul Purvis, Purvis, Charlesworth și Purvis, avocați, Harchester.

Luă din nou primul plic, care îi era adresat domnului Hercule Poirot, și deschise cartea de telefon. După ce găsi adresa, o trecu pe plic.

Cineva bătu în ușă.

Domnișoara Arundell vârî iute scrisoarea căreia abia îi scrisese adresa - cea către Hercule Poirot - în mapa ei de scris.

Nu avea intenția să provoace curiozitatea lui Minnie. Minnie era mult prea indiscretă.

Spuse „Intră!” și se lăsă pe pernă, cu un oftat de ușurare.

Făcuse pașii necesari ca să rezolve situația.

CAPITOLUL 5 -Hercule Poirot primește o scrisoare

Se înțelege de la sine că evenimentele pe care tocmai vi le-am povestit nu mi-au devenit cunoscute decât la mult timp după aceea. Dar, întrebând amănunțit diferiți membri ai familiei, cred că am reușit să le expun destul de limpede.

Eu și Poirot am participat la acest caz abia după ce am primit scrisoarea domnișoarei Arundell.

Îmi amintesc bine ziua. Era o dimineață fierbinte, fără aer, către sfârșitul lui iunie.

Poirot îndeplinea o anumită rutină când deschidea corespondența de dimineață. Lua fiecare scrisoare, o privea cu atenție, apoi deschidea plicul, despiciându-l cu cuțitul de tăiat hârtie. Conținutul plicului era citit, apoi plasat în una dintre cele patru teancuri din spatele ceștii cu ciocolată. (Poirot bea întotdeauna ciocolată la micul dejun – un obicei revoltător.) Toate acestea cu precizia unui ceas!

Lucrul acesta se întâmpla întotdeauna, iar cea mai mică întrerupere a ritmului atrăgea atenția.

Eu stăteam lângă fereastră, uitându-mă la trafic. Mă întorsesem recent din Argentina, și eram deosebit de emoționant să mă aflu din nou în gălăgia Londrei.

Am întors capul și am spus, zâmbind:

— Poirot, eu, umilul Watson, am să mă hazardez să fac o deducție.

— Sunt încântat, prietene. Ce deducție?

Am luat o poză teatrală și am spus pompos:

— Ai primit în dimineața aceasta o scrisoare care prezintă un interes aparte.

— Ești un adevărat Sherlock Holmes! Da, ai perfectă dreptate.

Am râs.

— Știi, Poirot, îți cunosc metodele. Dacă citești o scrisoare de două ori înseamnă că prezintă un interes aparte.

— Judecă singur situația, Hastings.

Cu un zâmbet, prietenul meu îmi întinse scrisoarea respectivă.

Am luat-o, foarte curios, dar imediat după aceea m-am strâmbat ușor. Era scrisă de mână, cu o caligrafie de modă veche, și, mai mult, se întindea pe două pagini.

— Poirot, trebuie s-o citesc? M-am plâns eu.

— Ah, nu, nu-i nevoie. În mod cert.

— Nu poți să-mi spui ce scrie în ea?

— Preferam să-ți faci singur o părere. Dar nu te obosi, dacă te plictisește.

— Nu, nu. Vreau să știu despre ce-i vorba, am protestat eu.

Prietenul meu remarcă sec:

— Nu prea poți să faci asta. De fapt, scrisoarea nu spune chiar nimic.

Am considerat vorbele sale drept o exagerare, așa că m-am cufundat fără multă zarvă în citirea scrisorii.

Domnului Hercule Poirot,
Dragă domnule,

După multă îndoială și nehotărâre, v-am scris (ultimele cuvinte erau tăiate, și scrisoarea continuase), mi-am făcut curaj să vă scriu în speranța că veți putea să mă ajutați într-o problemă strict personală. (Cuvintele „strict personală” erau subliniate de trei ori.) Trebuie să vă spun că numele dumneavoastră nu mi-e necunoscut. Mi-a fost menționat de o anumite domnișoară Fox din Exeter, cu toate că domnișoara Fox nu vă cunoaște personal, mi-a menționat că sora cumnatului său (al cărui nume nu pot să mi-l reamintesc, îmi pare rău că trebuie să spun asta) a vorbit despre amabilitatea și discreția dumneavoastră în termenii cei mai elevați („elevați” era subliniat o singură dată). Bineînțeles, nu m-am interesat care a fost natura (cuvântul „natura” era subliniat) anchetei pe care ați efectuat-o în favoarea ei, dar am înțeles de la domnișoara Fox că a fost ceva dureros și confidențial (ultimele patru cuvinte fuseseră subliniate de mai multe ori).

Mi-am întrerupt sarcina dificilă de a descifra scrisul de mână.

— Poirot, am spus eu. Trebuie să continui? Trece într-un final la subiect?

— Continuă, prietene. Ai răbdare.

— Răbdare! Am mormăit eu. Scrisul ăsta arată ca și cum un păianjen ar fi intrat într-o călimară, apoi s-a plimbat pe o foaie de hârtie! Îmi amintesc că mătușa mea Mary avea cam același scris.

M-am avântat încă o dată în citirea epistolei.

În dilema mea prezentă, mi-am dat seama că ați putea face pentru mine investigațiile necesare. După cum vă dați seama, problema necesită cea mai mare discreție și, de fapt, s-ar putea - nu trebuie să vă spun cât de sincer sper și mă rog („mă rog” era subliniat de două ori) să fie așa - să mă înșel. Oamenii sunt în stare uneori să atribuie prea multă semnificație faptelor pretabile la explicații normale.

— N-am sărit cumva o pagină? Am murmurat eu, cu oarecare nedumerire.

Poirot chicoti.

— Nu, nu.

— Pentru că n-are nici un înțeles! Despre ce vorbește?

— Continuez toujours {4}.

— După cum vă dați seama, problema... Nu, am citit deja asta. Oh! Da, aici eram!

În circumstanțele pe care sunt convinsă că veți fi primul care le va aprecia, îmi e imposibil să consult pe cineva din Market Basing (m-am uitat la antetul scrisorii - Littlegreen House, Market Basing, Berks), dar, în același timp, sunt sigură că veți înțelege că mă simt stânjenită („stânjenită” subliniat). În timpul ultimelor zile mi-am reproșat că am avut o imaginație exagerată („imaginație” subliniat de trei ori), dar m-am simțit doar din ce în ce mai neliniștită. Poate că acord prea multă importanță unui lucru care, la

urma urmei, e doar un fleac („fleac” subliniat de două ori), dar tulburarea mea rămâne. Simt foarte clar că mintea trebuie să mi se potolească în privința asta. Grija îmi cuprinde mintea și-mi afectează sănătatea, și, bineînțeles, sunt într-o situație dificilă, pentru că nu pot să spun nimic nimănui („nimic nimănui” era subliniat cu o linie groasă). Bineînțeles că în înțelepciunea dumneavoastră ați putea să spuneți că toată treaba nu-i decât o iluzie. Faptele ar putea avea o explicație complet nevinovată („nevinovată” subliniat). Cu toate acestea, oricât de banale ar fi fost ele, de la incidentul cu mingea câinelui mă simt din ce în ce mai mult cuprinsă de îndoieli și alarmată. De aceea aș primi cu bucurie opiniile și sfatul dumneavoastră în această privință. Sunt convins că mi-ar lua o mare greutate de pe suflet. Poate că veți avea amabilitatea să-mi comunicați care sunt tarifele dumneavoastră și ce mă sfătuiți să fac în această privință.

Trebuie să înțelegeți că nimeni de aici nu știe nimic. Știu că faptele sunt foarte banale și lipsite de importanță, dar sănătatea mea nu-i prea bună, și nervii mei („nervii” era subliniat de trei ori) nu mai sunt ce-au fost. Sunt convinsă că griji de felul ăsta îmi fac foarte rău, și, cu cât mă gândesc mai mult la problemă, cu atât sunt mai convinsă că am dreptate și că nu-i posibil să greșesc. Sigur, nici nu visez să spun ceva (subliniat) cuiva (subliniat).

În speranța că voi primi cât mai curând sfatul dumneavoastră în această privință, Rămân a dumneavoastră sinceră,
Emily Arundell

Am întors scrisoarea și am privit atent fiecare pagină.

— Dar, Poirot, am protestat eu, despre ce-i vorba? Prietenul meu ridică din umeri.

— Chiar, despre ce-i vorba?

Am bătut cu degetul în foi, cu oarecare nerăbdare.

— Ce femeie! De ce doamna sau domnișoara Arundell...

— Cred că domnișoară. E o scrisoare tipică de fată bătrână.

— Da, am zis eu. O adevărată fată bătrână sâcâitoare. De ce nu spune la ce se referă?

Poirot oftă.

— După cum ai spus, un eșec regretabil în folosirea ordinii și metodei în procesele mintale, iar fără ordine și metodă, Hastings...

— Bine, l-am întrerupt eu în grabă. Micile celule cenușii practic nu există.

— Prietene, n-aș zice asta.

— Eu aș zice. Care-i rostul scrierii unei asemenea epistole?

— Adevărat, nu prea există, recunoscui Poirot.

— O îndelungă pălăvrăgeală despre nimic, am continuat eu. Vreo indispoziție a câinelui ei gras - probabil un cățeluș astmatic sau un pechinez care latră mereu. Cu toate astea, ai citit scrisoarea de două ori, am spus eu, uitându-mă curios la prietenul meu. Poirot, nu te înțeleg.

Poirot zâmbi.

— Tu, Hastings, ai fi aruncat-o direct la coș?

— Cred că da, am recunoscut, privind scrisoarea încruntat. Probabil căs greu de cap, ca de obicei, dar eu nu văd nimic interesant în scrisoarea asta.

— Și totuși, există ceva de mare interes - ceva ce mi-a atras imediat atenția.

— Așteaptă, am strigat eu. Nu-mi spune. Să vedem dacă pot să-mi dau seama singur.

Poate că era o copilărie din partea mea. Am examinat scrisoarea foarte atent. Apoi am clătinat din cap.

— Nu, nu văd nimic. Bătrâna era preocupată, îmi dau seama de asta, dar așa sunt deseori bătrânele. Poate să nu fi existat nici un motiv - s-ar putea să existe vreunul, dar nu văd ce te-ar face să spui că există. Doar dacă nu-i vorba de instinctul tău...

Poirot ridică mâna, ofensat.

— Instinct! Știi că nu-mi place cuvântul ăsta. „Ceva pare să-mi spună” - asta sugerezi tu. Jamais de la vie! {5} Eu ra ționez. Eu folosesc micile celule cenușii. Hastings, există un lucru interesant în scrisoare, pe care l-ai ignorat complet.

— Foarte bine, am spus eu, fără chef. Mă dau bătut.

— Bătut? Bătut de cine?

— E o expresie. Care înseamnă că-ți dau voie să te bucuri spunându-mi din ce cauză am fost un prost.

— Hastings, n-ai fost prost, ci neatent.

— Bine, dă-i drumul! Care-i lucrul acela interesant? Presupun că, la fel ca în cazul „incidentului cu mingea câinelui”, lucrul interesant e că nu există nimic interesant!

Poirot ignoră această ieșire a mea. Spuse calm:

— Lucrul interesant este data.

— Data?

Am luat scrisoarea. În partea de sus din stânga era scris 17 aprilie.

— Da, am zis eu încet. Asta-i ciudat. 17 aprilie.

— Iar acum suntem în 28 iunie. C'est curieux, n'est ce pas? {6} Cu mai bine de două luni în urmă.

Am clătinat din cap a îndoială.

— Probabil că nu înseamnă nimic. O greșeală. A vrut să scrie iunie, și a scris aprilie.

— Chiar și așa, scrisoarea ar fi veche de zece, unsprezece zile - un lucru ciudat. Dar greșești. Uită-te la culoarea cernelii! Scrisoarea a fost scrisă cu mai mult de zece sau unsprezece zile în urmă. Nu, 17 aprilie e data corectă. Dar de ce n-a fost trimisă la timp?

Am ridicat din umeri.

— E ușor de răspuns. Bătrânica s-a răzgândit.

— Atunci de ce n-a distrus scrisoarea? De ce a păstrat-o două luni și a trimis-o acum? Am fost silit să recunosc că era greu să găsec un motiv. De fapt, nu-mi venea în minte nici un răspuns satisfăcător. M-am mulțumit să clatin din cap și n-am spus nimic.

Poirot a dat și el din cap.

— Vezi, există ceva. Da, este, categoric, un lucru ciudat.

— O să răspunzi la scrisoare? L-am întrebat eu.

— Oui, mon ami. {7}

Încăperea era tăcută, cu excepția scârțâitului tocului lui Poirot. Era o dimineață fierbinte, înăbușitoare. Pe fereastră venea miros de praf și de asfalt încins.

Poirot se ridică de la birou, cu scrisoarea terminată în mână. Deschise un sertar și scoase o cutiuță pătrată. Din ea luă un timbru. Îl umezi cu un burete mic și se pregăti să-l lipească de scrisoare.

Apoi se opri brusc, cu timbrul în mână, clătinând cu hotărâre din cap.

— Non! Exclamă. Ar fi o greșeală, spuse, rupând scrisoarea și aruncând-o în coșul de gunoi. Nu așa trebuie să procedăm. Ne vom duce acolo, prietene.

— Adică să ne ducem în Market Basing?

— Exact. De ce nu? Nu te sufoci azi în Londra? N-ar fi mai plăcut aerul de țară?

— Dacă pui problema așa... Am zis eu. Mergem cu mașina?

Cumpărasem un Austin la mâna a doua.

— Excelent. O zi foarte plăcută pentru o călătorie cu automobilul. Și nici nu-i nevoie de fular. Un pardesiu subțire, o eșarfă de mătase...

— Amice, nu te duci la Polul Nord! Am protestat eu.

— Trebuie să fii atent să nu răcești, spuse sentențios Poirot.

— Într-o zi ca asta?

În ciuda protestelor mele, Poirot se înveșmânta cu un pardesiu cafeniu și-și înfășură gâtul cu o eșarfa de mătase albă. După ce așeză cu grijă timbrul umezit pe o sugativă, cu fața în jos, să se usuce, am părăsit împreună încăperea.

CAPITOLUL 6 -Mergem la Littlegreen House

Nu știu cum s-a simțit Poirot cu pardesiul și cu fularul, dar eu eram asudat înainte să ieșim din Londra. O mașină decapotabilă blocată în trafic nu-i deloc o alegere răcoroasă într-o zi fierbinte de vară.

Dar, odată ce am ieșit din Londra și am prins ceva viteză pe Great West Road, starea mea de spirit se îmbunătăți.

Călătoria noastră dură cam o oră și jumătate, și era aproape de ora douăsprezece când am ajuns în orașelul Market Basing. Aflat cândva pe drumul principal, orașul era acum la vreo cinci kilometri de nebunia din trafic, datorită drumului ocolitor recent construit, așa că își păstrase un aer de demnitate și de liniște de modă veche. Singura sa stradă, lată, și piața întinsă pentru târguri păreau a spune: „Eu am fost cândva un loc important, și am rămas la fel pentru orice persoană erudită și cu bun-simț. Lumea asta modernă și grăbită n-are decât să alerge pe drumul nou croit, eu am fost construit să dăinuiesc, într-o zi când solidaritatea și frumusețea mergeau mână-n mână”.

În mijlocul pieții era o parcare în care se aflau doar câteva mașini, așa că am parcat frumos Austinul; Poirot își lepădă veșmintele inutile, se asigură

că mustățile îi erau aranjate astfel încât să iasă în evidență strălucirea lor simetrică, și cu asta am fost gata să ne apucăm de treabă.

Prima noastră întrebare nu avu parte de răspunsul obișnuit: „îmi pare rău, dar nu-s din locurile astea”. Probabil că în Market Basing nu existau străini! Localitatea avea această calitate! De fapt, am remarcat că eu și Poirot (mai ales Poirot) ieșeam cumva în evidență. Nu ne potriveam cu mediul potolit al unui târg englezesc, adâncit în tradițiile sale.

— Littlegreen House? Zise bărbatul, un individ solid cu ochi de bovină, care se uita gânditor la noi. Mergeți drept pe High Street și n-o s-o ratați. E pe partea stângă. Nu-i nici un nume pe poartă, dar e prima casă mare după bancă, spuse el și repetă: N-o s-o ratați.

Privirea sa ne urmări în timp ce ne începeam drumul.

— Vai, vai, m-am plâns eu. Există ceva în locul ăsta care mă face să mă simt foarte băgat în seamă. Cât despre tine, Poirot, arăți foarte exotic.

— Crezi că se observă că sunt străin?

— Chestia asta e strigătoare la cer, l-am asigurat eu.

— Și totuși hainele mele sunt făcute de un croitor englez, bombăni Poirot.

— Hainele nu-s totul, am zis eu. Poirot, nu se poate nega faptul că ai un fel de-a fi care nu poate trece neobservat. M-am întrebat deseori dacă asta nu te-a stânjenit în cariera ta.

Poirot oftă.

— Asta e din cauză că în capul tău e întipărită ideea greșită că un detectiv trebuie să fie obligatoriu un om cu barbă falsă care se ascunde după un stâlp! Barba falsă e vieux jeu {8} și urmărirea cuiva e un lucru pe care în meseria mea, îl fac trepădușii. Oamenii de teapa mea, prietene, nu trebuie decât să stea pe un scaun și să gândească.

— Ceea ce explică de ce mergem pe strada asta groaznic de fierbinte într-o dimineață exagerat de caldă.

— Hastings, mi-ai dat un răspuns foarte potrivit. Recunosc că, de data asta, m-ai învins.

Am găsit destul de ușor Littlegreen House, dar ne aștepta o chestie șocantă: un anunț al unui agent imobiliar.

În timp ce ne uitam la el, mi-a atras atenția lătratul unui câine.

În locul acela, tufișurile erau rare, iar câinele putea fi văzut cu ușurință. Era un terrier cu blana sârmoasă și zburlită. Avea picioarele depărtate, ușor într-o parte, și lătra cu o bucurie evidentă, încântat de el însuși, ceea ce demonstra că era mânat de cele mai binevoitoare motive.

„Nu-i așa că sunt un câine de pază bun? Părea el a spune. Nu vă sinchisiți de mine! O fac doar ca să mă distrez. Sigur, îmi fac și datoria. Trebuie să arăt că-i un câine aici! O dimineață foarte plicticoasă. Ce noroc că am ceva de făcut! Veniți la noi? Sper că da. E al naibii de plictisitor. Mi-ar prinde bine un pic de conversație.”

— Salut, bătrâne, am zis eu și am întins un pumn.

Câinele își strecură capul prin gard, adulmecă bănuitor, apoi dădu blând din coadă, scoțând câteva lătrături sacadate.

— Desigur, n-am fost prezentați cum se cuvine, trebuie să mai exersăm! Dar văd că faci progrese!

— Ești un câine bun, i-am zis eu.

— Ham, făcu terrierul, amabil.

— Ei bine, Poirot, am spus eu, întrerupând conversația și întorcându-mă către prietenul meu.

Pe figura sa era o expresie ciudată - una pe care n-o puteam identifica exact. Un soi de ațâțare stăpânită - asta părea a fi descrierea cea mai potrivită.

— Incidentul cu mingea câinelui, murmură Poirot. Cel puțin avem un câine.

— Ham, făcu noul nostru prieten, apoi se așeză, căscă zdravăn și se uită la noi plin de speranță.

— Ce facem în continuare? Am întrebat eu.

Câinele părea să pună aceeași întrebare.

— Parbleu, mergem la domnii - cum îi cheamă?

— Domnii Gabler și Stretcher.

— Așa mi se pare normal, l-am aprobat eu.

Ne-am întors pe unde veniserăm; cunoștința noastră canină trimise câteva lătrături dezgustate după noi.

Sediul domnilor Gabler și Stretcher se afla în Piața Târgului. Am intrat într-un birou întunecat, unde am fost întâmpinați de o tânără cu polipi și cu ochi spălăciți.

— Bună dimineața, zise politicos Poirot.

Tânăra vorbea în momentul acela la telefon, dar ne arătă un scaun, iar Poirot se așeză. Am găsit alt scaun și l-am tras mai în față.

— Nu știu, nu-s sigură, spuse tânăra la telefon. Nu, nu știu cât vor fi ratele... Pardon? Oh, apă curentă, cred, dar, bineînțeles, nu pot să fiu sigură... Îmi pare foarte rău... Nu, e plecat... Nu, nu pot să vă spun... Da, sigur că o să-l întreb... Da... 8135? Cred că n-am înțeles. Oh... 8935... 39... Oh, 5135... Da, o să-i spun să vă sune... După ora șase. Oh, mă scuzați, înainte de șase... Mulțumesc foarte mult.

Puse receptorul în furcă, mâzgăli 5319 pe un bloc de notițe și aruncă o privire întrebătoare, dar lipsită de interes către Poirot.

Acesta începu să vorbească, plin de vioiciune:

— Am observat că există o casă de vânzare chiar la marginea orașului. Cred că se numește Littlegreen House.

— Pardon?

— O casă de vânzare, spuse Poirot lent și clar. Littlegreen House.

— Oh, Littlegreen House, zise tânăra, neclar. Littlegreen House ați spus?

— Așa am spus.

— Littlegreen House, zise tânăra, făcând un efort mintal evident. Da, cred că domnul Gabler știe despre ea.

— Pot să-l văd pe domnul Gabler?

— E plecat, spuse tânăra cu un soi de satisfacție slabă, anemică, satisfacția celui care zice „unu zero pentru mine”.

— Știți când se întoarce?

— Nu știu, spuse tânăra.

— Înțelegeți, caut o casă în zona aceea, îi explică Poirot.

— Oh, da, zise tânăra, fără a părea interesată.

— Iar Littlegreen House pare să fie exact ceea ce caut. Puteți să-mi dați niște informații?

— Informații? Întrebă tânăra, părând uimită.

— Informații despre Littlegreen House.

Fără nici un chef, femeia deschise un sertar și scoase un dosar cu hârtii în dezordine. Apoi strigă:

— John!

Un tânăr deșirat, care stătea într-un colț, își ridică privirea.

— Da, domnișoară.

— Avem ceva informații despre... Cum i-ați spus?

— Littlegreen House, zise Poirot foarte clar.

— Aveți un anunț mare despre ea aici, am comentat eu, arătând spre perete.

Tânăra mă privi cu răceală. „Doi la unu”, păru ea că-și spune, însă nu mi plăceau regulile după care juca. Își chemă întăriri.

— John, știi ceva despre Littlegreen House?

— Nu, domnișoară. Trebuie să fie în dosar.

— Îmi pare rău, spuse tânăra, fără ca măcar să arunce o privire pe hârtii. Cred că am expediat toate informațiile.

— C'est dommage.

— Pardon?

— Păcat.

— Avem un bungalow drăguț la Hemel End, două dormitoare, o sufragerie.

Femeia vorbea fără entuziasm, dar cu aerul cuiva care vrea să-și facă datoria față de patronul său.

— Nu, mulțumesc.

— Și o casă din mai multe corpuri lipite între ele, cu o mică seră. Pot să vă dau informații despre asta.

— Nu, mulțumesc. Voiam să știu ce chirie cereți pentru Littlegreen House.

— Nu-i de închiriat, zise tânăra, hotărând să fie mai cooperantă în legătură cu Littlegreen House, de dragul de a marca un punct. E doar de vânzare.

— Pe anunț scrie: „De închiriat sau de vânzare”.

— Nu știu nimic în legătură cu asta, dar e doar de vânzare.

În momentul acela, ușa se deschise, și în cameră pătrunse în grabă un bărbat de vârstă medie, cu păr cenușiu. Ne examină cu ochi scânteietori și neiertători. Uitându-se încruntat înspre angajata sa, o întrebă ceva din priviri.

— Acesta e domnul Gabler, zise tânăra.

Domnul Gabler deschise ușa biroului său cu un gest elegant.

— Pe aici, domnilor.

Ne conduse înăuntru, ne invită să luăm loc cu un gest amplu, iar el însuși se așeză în fața noastră, în spatele unui birou cu tăblie netedă.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Poirot începu din nou, perseverent.

— Aș dori câteva amănunte despre Littlegreen House...

Nu apucă să continue. Domnul Gabler preluă comanda.

— Ah! Littlegreen House - asta da, proprietate! O afacere nemaipomenită. De abia a pătruns pe piață. Domnilor, vă pot spune că nu oferim des o casă de categoria asta la un asemenea preț. Gusturile se schimbă. Oamenilor li se bagă pe gât clădiri din materiale ieftine. Ei vor ceva zdravăn. Clădiri bune, case în adevăratul sens al cuvântului. O proprietate frumoasă - cu caracter, cu simțire - de preferință în stil georgian. Asta vor oamenii - există o pasiune pentru casele de epocă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Ah, da, Littlegreen House n-o să fie mult timp pe piață. Va fi înhățată. Înhățată! Un membru al parlamentului a venit sâmbăta trecută să se uite la ea. I-a plăcut atât de mult, încât o să vină din nou în acest weekend. Și o mai dorește un domn de la bursă. Oamenii vor liniște când vin la țară, vor să fie departe de aglomerație. Drumurile principale sunt bune pentru unii, dar noi îi atragem aici pe cei care au clasă. Și asta are casa. Clasă! Trebuie să recunoașteți, mai demult știau cum să ridice edificii pentru domni! Da, n-o să avem mult timp Littlegreen House pe listele noastre!

Domnul Gabler {9}, căruia, după cum mi-am dat seama, i se potrivea de minune numele, se opri să-și tragă răsuflarea.

— Și-a schimbat de multe ori proprietarul în ultimii ani? Întrebă Poirot.

— Dimpotrivă. A aparținut unei singure familii timp de peste cincizeci de ani. Familia Arundell. Foarte respectată în oraș. Doamne de școală veche. Se ridică, deschise ușa și strigă: Domnișoară Jenkins, informațiile despre Littlegreen House! Lute! Se întoarse la birou.

— Am nevoie de o casă aflată cam la distanța aceasta de Londra, zise Poirot. La țară, dar nu în fund de țară, dacă mă înțelegeți...

— Perfect, perfect. Dacă-i prea la țară, nu merge. Printre altele, servitorilor nu le place asta. Aici aveți avantajele de la țară, dar nu și dezavantajele.

Domnișoara Jenkins pătrunse înăuntru cu o foaie de hârtie dactilografiată, pe care o puse în fața patronului. Acesta îi făcu semn din cap să plece.

— Asta e, spuse domnul Gabler, citind cu o rapiditate exersată. Casă de epocă: patru saloane, opt dormitoare și camere de toaletă, camerele de serviciu obișnuite, bucătărie spațioasă, anexe încăpătoare, grajduri etc. Apă curentă, grădini de modă veche, întreținere ieftină, suprafață de trei acri, două case de vară, etc., etc. Preț 2 850 de lire sau o ofertă apropiată.

— Puteți să-mi dați un permis ca s-o vizitez?

— Sigur, dragă domnule, spuse domnul Gabler și începu să scrie cu o caligrafie plină de înflorituri. Numele și adresa dumneavoastră?

Spre surpriza mea, Poirot se prezentă drept domnul Parotti.

— Mai avem pe lista noastră alte două proprietăți care ar putea să vă intereseze, continuă domnul Gabler.

Poirot îi permise să le adauge pe permis.

— Littlegreen House poate fi vizitată oricând? Se interesă el.

— Sigur, dragă domnule. În reședință există servitori. Poate că-i mai bine să-i sun, ca să fim siguri. Vreți să vă duceți acolo imediat? Sau după prânz?

— Poate că după prânz ar fi mai bine.

— Sigur, sigur. O să sun și o să le spun să vă aștepte pe la ora două...

E bine așa?

— Mulțumesc. Vorbeați despre proprietarul casei – o domnișoară Arundell, parcă așa ați spus...

— Lawson. Domnișoara Lawson. Acesta este numele actualului proprietar. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar domnișoara Arundell a murit cu puțin timp în urmă. De aceea a ajuns casa la vânzare. Și vă asigur că va fi înhățată de îndată. Fără nici o îndoială. Între noi fie vorba, dacă vreți să faceți o ofertă, trebuie s-o faceți iute. După cum v-am spus, doi domni umblă deja după ea, și n-aș fi surprins să primesc oricând o ofertă de la vreunul din ei. Știu unul de celălalt. Competiția îmboldește oamenii, nu-i nici o îndoială în privința asta. Ha, ha! N-aș vrea să fiți dezamăgit.

— Presupun că domnișoara Lawson abia așteaptă să vândă.

Domnul Gabler coborî glasul și spuse, confidențial:

— Exact. Locuința e mai mare decât și-ar dori – e o doamnă de vârstă medie, singură. Vrea să scape de ea și să-și ia o casă la Londra. E de înțeles. De aceea locuința e ridicol de ieftină.

— Poate că domnișoara e deschisă unei oferte?

— Asta-i ideea, domnule. Faceți o ofertă și lăsați bila să se rostogolească. Dar credeți-mă că nu va fi nici o problemă să obțineți un preț apropiat de cel pe care vi l-am spus. E un preț ridicol! Dacă ați construi o casă ca asta, v-ar costa fix șase mii, bănuț cu bănuț, fără să mai punem la socoteală valoarea terenului și amplasarea stradală.

— Domnișoara Arundell a murit subit, nu-i așa?

— Oh, n-aș spune asta. Anno domini, anno domini. Trecuse șaptezeci de ani de ceva vreme. Și era suferindă de mult timp. Ultima din familia sa – poate știți câte ceva despre familie?

— Cunosc niște oameni cu același nume, care aveau rude în partea asta a lumii. Presupun că s-ar putea să fie aceeași familie.

— Posibil. Au fost patru surori. Una s-a măritat destul de târziu, iar celelalte trei au trăit aici. Doamne de școală veche. Domnișoara Emily a fost ultima dintre ele. Foarte apreciată în oraș. Se întinse și-i dădu permisul lui Poirot. Să vă întoarceți și să-mi spuneți ce credeți, da? Sigur, trebuie modernizat câte ceva pe ici, pe colo. E de așteptat. Dar eu spun întotdeauna: „Ce înseamnă o baie, două? Se fac ușor”.

Ne-am luat rămas-bun, și ultimul lucru pe care l-am auzit a fost vocea absentă a domnișoarei Jenkins care spunea:

— Domnule, a sunat doamna Samuels. Ar vrea să-i dați un telefon – Olanda 5391. Din câte îmi aminteam, acesta nu era nici numărul pe care îl mângălise domnișoara Jenkins pe blocul ei de notițe, nici numărul care-i fusese transmis prin telefon.

Eram convins că domnișoara Jenkins se răzbuna pentru că fusese obligată să găsească informațiile despre Littlegreen House.

CAPITOLUL 7 -Prânz la George

Când am ajuns în piață, am repetat cu voce tare cum că domnului Gabler i se potrivea de minune numele. Poirot m-a aprobat, zâmbind.

— O să fie dezamăgit dacă n-ai să te întorci, am zis eu. Cred că are impresia că după această discuție casa e ca și vândută.

— Da, chiar așa, mă tem că-l așteaptă o mare dezamăgire.

— Presupun că putem prânzi aici, înainte să pornim spre Londra, sau putem să mâncăm într-un local mai potrivit, în drumul de întoarcere.

— Dragă Hastings, nu intenționez să părăsesc atât de iute Market Basing. Nu am dus încă la bun sfârșit lucrul pentru care am venit aici.

M-am uitat la el.

— Ce vrei să spui? Dragă prietene, problema s-a rezolvat. Bătrâna e moartă.

— Exact.

Tonul pe care spusese acest unic cuvânt mă făcu să-l privesc mai atent ca înainte. Era evident că-l frământa ceva de când citise scrisoarea aceea incoerentă.

— Dar e moartă, Poirot! Am spus eu cu blândețe. Ce rost are să ne agităm? Femeia nu mai poate să ne spună nimic. Indiferent ce neazuri a avut, s-au terminat.

— Cu câtă ușurință și nepăsare dai deoparte problema! Dă-mi voie să-ți spun că nici o problemă nu-i terminată până când Hercule Poirot nu încetează să mai fie preocupat de ea!

Ar fi trebuit să știu din proprie experiență că n-are nici un rost să-l contrazici pe Poirot. Cu toate acestea, am continuat:

— Din moment ce e moartă...

— Exact, Hastings. Exact, exact, exact. Repeți acest aspect important cu o nepăsare înfiorător de mare și de nejustificată având în vedere însemnătatea lui. Nu vezi semnificația acestui fapt? Domnișoara Arundell e moartă.

— Dar, dragul meu Poirot, moartea ei a fost naturală și cât se poate de obișnuită. N-a existat nimic ciudat și inexplicabil, în privința asta avem cuvântul bătrânului Gabler.

— Avem cuvântul lui că Littlegreen House e o afacere de 2 850 de lire. Accepti spusesele lui ca pe Sfânta Evanghelie?

— Nu. Am impresia că Gabler vrea neapărat să vândă casa aia – probabil că trebuie modernizată din pod până-n pivniță. Aș fi gata să jur că el – sau mai degrabă clientul său – ar fi dispus să accepte un preț mult mai mic.

Trebuie să fie tare greu să scapi de casa aceea mare în stil georgian, cu fațada chiar la stradă.

— Eh bien, zise Poirot, atunci să nu mai spui: „Așa a zis Gabler”, de parcă ar fi un profet care nu poate să mintă.

Voiam să protestez din nou, dar în momentul acela am trecut pragul localului George, iar Poirot puse capăt conversației cu un „Ssst!” energic. Am fost îndrumați către salonul pentru cafea, o încăpere cu proporții frumoase, cu ferestre bine închise și cu duhoare de mâncare răncedă. Ne întâmpină un chelner bătrân care respira greu. Se părea că eram singurii clienți care prânzeau. Am avut parte de o friptură excelentă de oaie, porții mari de varză apoasă și niște cartofi sfrijiți. Au urmat niște fructe fierte, cam fără gust, și cremă de ouă. După brânza gorgonzola și biscuiți, chelnerul ne aduse două cești cu un lichid dubios, căruia îi spunea cafea.

În momentul acela, Poirot scoase permisul de vizitare și solicită ajutorul chelnerului.

— Da, domnule. Știu unde se află majoritatea acestor case. Hemel Down e la vreo cinci kilometri – pe drumul Much Benham; e o locuință mică. Naylor's Farm e cam la un kilometru jumătate. Există un soi de cărare care duce până la ea, aproape imediat după King's Head. Bisset Grange? Nu, n-am auzit niciodată de casa asta. Littlegreen House e foarte aproape, la doar câteva minute de mers pe jos.

— Cred că am văzut-o deja, din exterior. Probabil că are cele mai mari șanse s-o cumpăr. E în bună stare, nu-i așa?

— Oh, da, domnule. E în bună stare – acoperișul, jgheburile și toate celelalte. Sigur, de modă veche. N-a fost niciodată modernizată în vreun fel. Grădinile sunt adevărate tablouri. Domnișoara Arundell era foarte pasionată de grădina sa.

— Văd că aparține unei domnișoare Lawson.

— Adevărat, domnule. Domnișoara Lawson a fost doamna de companie a domnișoarei Arundell, și, când bătrâna doamnă a murit, ei i-a fost lăsat totul – casa și tot restul.

— Adevărat? Presupun că nu avea rude cărora să le lase averea...

— Ei, n-a fost chiar așa, domnule. Avea nepoate și nepoți în viață. Dar, bineînțeles, domnișoara Lawson era cu dânsa tot timpul. Și, bineînțeles, era o doamnă bătrână și, ei bine, așa a fost.

— Probabil că a fost doar casa și ceva bănuți.

Am avut deseori ocazia să observ că, în timp ce o întrebare directă nu duce la obținerea unui răspuns, o presupunere greșită aduce informații imediate, sub forma unei contraziceri.

— Nici pe departe, domnule. Nici pe departe. Toată lumea a fost surprinsă de mărimea moștenirii lăstate de bătrâna doamnă.

Testamentul era pus pe hârtie, și suma, totul. Se pare că nu cheltuise niciodată pe măsura venitului. A lăsat vreo trei, patru sute de mii de lire.

— Mă uluiești! Strigă Poirot. E ca într-un basm! Sărmana doamnă de companie devine brusc incredibil de bogată. Această domnișoară Lawson e încă tânără? Poate să se bucure de bogăția picată din cer?

— Oh, nu, domnule, e o persoană între două vârste.

Modul în care chelnerul pronunțase cuvântul „persoană” reprezentase un adevărat spectacol. Era evident că domnișoara Lawson, fosta doamnă de companie, nu devenise o persoană de seamă în Market Basing.

— Probabil că nepoatele și nepoții au fost dezamăgiți, cugetă Poirot.

— Da, domnule, cred că a fost un șoc pentru ei. Un lucru complet neașteptat. Au fost resentimente și aici, în Market Basing. Există unii care susțin că nu-i drept să lași moștenire celor care nu-s sânge din sângele tău. Dar, bineînțeles, există și alții care susțin că fiecare are dreptul să facă întocmai ce vrea cu ce-i aparține. Desigur, ambele puncte de vedere au oarecare dreptate.

— Domnișoara Arundell a locuit mulți ani aici, nu-i așa?

— Da, domnule. Dânsa a locuit aici, surorile dânzei și bătrânul general Arundell, tatăl ei, înaintea lor. Bineînțeles, eu nu mi-l amintesc, dar cred că a fost un personaj interesant. A luptat în Răscoala din India.

— Au fost mai multe surori?

— Pe trei dintre ele mi le amintesc, și cred că a mai fost o a patra, care s-a măritat. Da, domnișoara Matilda, domnișoara Agnes și domnișoara Emily. Domnișoara Matilda a murit prima, apoi domnișoara Agnes și, în cele din urmă, domnișoara Emily.

— Asta s-a întâmplat recent?

— La începutul lui mai - sau poate la sfârșitul lui aprilie.

— A zăcut o vreme?

— Se simțea când mai bine, când mai rău. Era o fire bolnăvicioasă. Fusesse gata să moară, cu un an în urmă, de hepatită. Un timp după aceea a fost galbenă ca o lămâie. Da, în ultimii cinci ani din viață a avut o sănătate șubredă.

— Presupun că aveți medici buni aici...

— Mda, există doctorul Grainger. E aici de aproape patruzeci de ani, și cei mai mulți oameni se duc la el. E cam excentric și are ciudățeniile lui, dar e un medic bun, nu e altul mai priceput ca el. Are un asociat tânăr, doctorul Donaldson. Are încă dinți de lapte. Unii îl preferă. Și mai există doctorul Harding, dar nu are prea mulți clienți.

— Presupun că doctorul Grainger era medicul domnișoarei Arundell.

— Oh, da. A scos-o din multe belele. E genul acela de om care te obligă să rămâi în viață, fie că vrei, fie că nu.

Poirot dădu din cap.

— Trebuie să afli câte ceva despre o localitate înainte să te stabilești acolo, declară el. Un doctor bun e unul dintre oamenii cei mai importanți.

— Foarte adevărat, domnule.

Poirot ceru apoi nota și lăsă un bacșiș substanțial.

— Mulțumesc, domnule. Mulțumesc foarte mult, domnule. Sper să vă stabiliți aici, domnule.

— Și eu sper, minți Poirot.

Am plecat din localul George.

— Ești mulțumit, Poirot? L-am întrebat eu, în timp ce ieșeam în stradă.

— Nici pe departe, prietene.
Și se îndreptă într-o direcție la care nu mă așteptam.
— Poirot, unde ne ducem acum?
— La biserică, prietene. S-ar putea să fie interesant. Niște plăci funerare – un monument funerar vechi.
Am clătinat din cap cu îndoială.

Poirot cercetă iute interiorul bisericii. Cu toate că era un model interesant pentru ceea ce ghidurile turistice numesc „stilul timpuriu”, fusese atât de conștiincios restaurată în zilele vandalice din perioada victoriană, încât rămăseseră prea puține lucruri interesante.

În continuare, Poirot păru a se plimba la întâmplare prin cimitirul bisericii, citind unele dintre epitafe, comentând numărul de decese din anumite familii, scoțând uneori câte o exclamație din cauza bizareriei unui nume.

Însă n-am fost surprins când, în cele din urmă, se opri în fața a ceea ce eram convins că fusese obiectivul său de la bun început.

Pe o placă impunătoare de marmură se afla o inscripție parțial ștersă:
CONSACRAT
AMINTIRII LUI
JOHN LAVERTON ARUNDELL GENERAL REGIMENTUL 24 SIKH CARE A
ADORMIT ÎNTRU HRISTOS LA 19 MAI 1888
ÎN VÂRSTĂ DE 69 DE ANI
„LUPTĂ DE PARTEA BINELUI CU TOATĂ PUTEREA TA”
ȘI A
MATILDEI ANN ARUNDELL DECEDATĂ LA 10 MARTIE 1912
„MĂ VOI SCULA ȘI MĂ VOI DUCE LA TATĂL MEU”
ȘI A LUI
AGNES GEORGINA MARY ARUNDELL DECEDATĂ LA 20 NOIEMBRIE 1921
„CERE ȘI ȚI SE VA DA”

Urmau apoi șiruri noi de litere. Se vedea limpede că nu erau făcute de mult timp:

ȘI A LUI
EMILY HARRIET LAVERTON ARUNDELL DECEDATĂ LA 1 MAI 1936
„FACĂ-SE VOIA TA”

Poirot rămase un timp locului, privind. Murmură încet.
— 1 mai... 1 mai... Iar astăzi, 28 iunie, am primit scrisoarea ei. Nu vezi, Hastings, că acest fapt trebuie explicat? Vedeam.
De fapt, vedeam că Poirot decisese că trebuia explicat.
CAPITOLUL 8 -Interiorul din Littlegreen House

Când am părăsit cimitirul, Poirot o luă drept spre Littlegreen House. Am presupus că rolul său era încă acela de posibil cumpărător. Ținând cu grijă în mână diferitele permise, la vedere, cu cel referitor la Littlegreen House deasupra, deschise poarta și merse pe alee către ușa din față.

Cu această ocazie, prietenul nostru terrierul nu apăru, dar lătratul său se auzi în interiorul casei, însă undeva departe - am presupus că în zona bucătăriei.

Am auzit sunet de pași care traversau holul, iar ușa fu deschisă de o femeie cu figură plăcută, având între cincizeci și șaiszeci de ani, care părea, evident, tipul de servitoare de modă veche care se întâlnește rar în zilele noastre.

Poirot își prezentă povestea.

— Da, domnule, agentul imobiliar a telefonat. Pe aici, vă rog.

Jaluzelele care erau închise la prima noastră vizită, atunci când veniserăm pentru a arunca un ochi pe furiș, erau acum deschise, în așteptarea vizitei noastre. Am remarcat că totul era imaculat și bine întreținut. Se vedea că ghidul nostru era o femeie deosebit de conștiincioasă.

— Domnule, aceasta este camera pentru dimineață.

Am privit în jur, aprobator. O încăpere plăcută, cu ferestre lungi, cu vedere la stradă. Avea mobilă bună, solidă, de modă veche, în cea mai mare parte în stil victorian, dar exista și o bibliotecă Chippendale și un set atrăgător de scaune Hepplewhite.

Eu și Poirot ne-am purtat în modul în care se poartă de obicei oamenii cărora li se arată o casă. Am rămas nemișcați, părând cam stânjeniți și murmurând remarci de felul „foarte drăguț”, „o cameră foarte plăcută”, „camera pentru dimineață, ați spus?”

Servitoarea ne conduse prin hol, într-o cameră din cealaltă latură a casei. Aceasta era mult mai mare.

— Domnule, aceasta este sufrageria.

Încăperea era evident în stil victorian. O masă grea din mahon, un bufet masiv dintr-un mahon aproape purpuriu, cu ciorchini mari de fructe sculptate, scaune de sufragerie solide, capitonate cu piele. Pe perete atârnav tablouri, evident portrete de familie.

Terrierul continua să latre în locul în care fusese sechestrat. Brusc, sunetul păru să crească în intensitate. Câinele putu fi auzit galopând pe hol, cu un crescendo de lătrături.

„Cine a intrat în casă? O să-l sfâșii bucată cu bucată!” Acesta era laitmotivul cântecului pe care-l interpreta.

Ajunse în prag, adulmecând zgomotos.

— Oh, Bob, câine neastâmpărat ce ești! Exclamă călăuza noastră. Nu-l băgați în seamă, domnule. Nu vă va face „ici un rău.

Într-adevăr, după ce îi analiză pe intruși, Bob își schimbă comportamentul. Se strecură înăuntru și se prezentă într-un mod plăcut.

„Încântat să vă întâlnesc, domnule, spuse el, în timp ce le mirosea gleznele de jur împrejur. Scuzați zgomotul, vă rog, dar trebuie să-mi fac meseria. Știți, trebuie să fii atent pe cine lași să intre. Dar duc o viață plicticoasă, și-s cu adevărat încântat să văd un vizitator. Am impresia că și dumneavoastră aveți câini.”

Ultima propoziție îmi fusese adresată. M-am oprit și l-am mângâiat.

— Drăguț flăcău, i-am spus eu femeii. Dar ar trebui tuns un pic...

— Da, domnule, de obicei e tuns de trei ori pe an.

— E bătrân?

— Oh, nu, domnule, Bob n-are decât șase ani. Iar uneori se poartă ca un cățeluș. Ia papucii bucătăresei și fugă cu ei. Dar e foarte blând, cu toate că n-ați crede asta când auziți gălăgia pe care o face uneori. Singura persoană cu care are ceva e poștașul, care-i îngrozit de el.

Bob investiga acum crăcii pantalonilor lui Poirot. După ce află tot ce se putea printr-un adulmecat îndelung („Nu-i prea rău, dar nu-i cu adevărat o persoană care îndrăgește câinii”), se întoarse la mine, lăsându-și capul într-o parte și uitându-se plin de speranță.

— Nu știu ce au câinii cu poștașii, continuă ghidul nostru.

— E o chestie de raționament, zise Poirot. Câinele latră dintr-un motiv. E inteligent și-și face deducțiile din punctul său de vedere. Există oameni care pot intra în casă și oameni care nu pot – un câine învață iute lucrul acesta. Eh bien, care-i persoana care încearcă des și cu încăpățânare să fie primită, sunând la ușă de două, trei ori pe zi – și care nu-i primită niciodată? Poștașul. Deci este evident că este un oaspete nedorit, din punctul de vedere al stăpânului casei. Poștașul e trimis să-și vadă de treburi, dar se încăpățânează să revină și să încerce din nou să intre. Datoria câinelui e clară: să ajute la izgonirea indivizilor nedorți, dacă se poate să-i și muște. Un lucru foarte logic, spuse Poirot și se uită la Bob. Îmi închipui că-i un individ foarte inteligent.

— Oh, da, domnule, este. Bob e aproape ca un om.

Servitoarea deschise altă ușă.

— Salonul, domnule.

Salonul invoca amintirile trecutului. În el plutea o vagă aromă de plante ornamentale parfumate. Tapițeria era uzată, modelul cu ghirlande de trandafir fiind decolorat. Pe pereți atârnavă gravuri și picturi în acuarelă. Existau o mulțime de porțelanuri – ciobani și ciobănițe – fragile. Și perne brodate cu o lână fină. Fotografii decolorate în rame arătoase de argint. Multe cutii incrustate, pentru lucrul de mână și cutii pentru ceai. Dar mie mi s-au părut că, dintre toate, cele mai fascinante erau două doamne, decupate minunat din hârtie de mătase, pe un suport din sticlă. Una cu o roată de tors, alta cu o pisică pe genunchi.

Atmosfera zilelor trecute, zilelor de trândăveală, de rafinament, a „doamnelor și domnilor” mă învăluia. Era, într-adevăr, o cameră în care să te retragi. Aici stăteau doamnele și brodau, iar dacă se fuma vreo țigară, de către un membru favorizat al sexului masculin, ce scuturat de perdele și aerisire generală a încăperii urma după aceea!

Atenția mi-a fost atrasă de Bob. Câinele stătea lângă o măsuță elegantă, cu două sertare, părând extrem de concentrat.

Când văzu că-l observasem, scoase un scâncet scurt, implorator, uitându-se la mine de sub masă.

— Ce vrea? Am întrebat eu.

Interesul nostru pentru Bob păru să o încânte pe servitoare, care era în mod evident topită după el.

— Mingea lui, domnule. Era păstrată întotdeauna în acest sertar. De aceea stă acolo și o cere.

Vocea femeii se schimbă. I se adresă lui Bob într-un falset strident.

— Nu mai e acolo, frumosule. Mingea lui Bob e în bucătărie. În bucătărie, Bobsie.

Bob își îndreptă privirea, nerăbdător, spre Poirot.

„Femeia asta e o proastă, părea el a spune. Tu pari un tip cu creier. Mingile sunt ținute în anumite locuri - sertarul ăsta este unul dintre ele. Întotdeauna e fost o minge acolo. Deci trebuie să fie și acum una. E conform logicii câinești, nu-i așa?”

— Acum nu mai e acolo, băiete, i-am spus eu.

Câinele se uită la mine, neîncrezător. Apoi, când am ieșit din încăpere, ne urmă fără prea mult chef.

Ne-au fost arătate diferite bufete, un vestiar la parter și o cămăruță „pe care stăpâna o folosea ca să facă flori, domnule”.

— Ai lucrat pentru stăpâna ta mult timp? O întrebă Poirot.

— Douăzeci și doi de ani, domnule.

— Ești singura care are grijă de casă?

— Eu și bucătăreasa, domnule.

— Și ea a lucrat mult timp pentru domnișoara Arundell?

— Patru ani, domnule. Bucătăreasa cea veche a murit.

— Presupunând că aș cumpăra casa, ai fi dispusă să rămâi?

Femeia se înroși un pic.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, dar am să renunț să muncesc. Vedeti dumneavoastră, stăpâna mi-a lăsat o sumă bunicică, și am să mă duc la fratele meu. Am rămas aici doar ca să-i fac un serviciu domnișoarei Lawson, până când locuința are să fie vândută, ca să am grijă de toate.

Poirot dădu din cap.

În tăcerea aceea de moment se auzi un sunet nou.

„Bum, bum, BUM.”

Un sunet monoton, ce creștea în intensitate și care părea să coboare de undeva, de sus.

— E Bob, domnule, spuse femeia, zâmbind. Și-a luat mingea și i-a dat drumul pe scări. E un fel de joc al lui.

Când am ajuns la capătul scării, o minge neagră de cauciuc ajunsese cu un sunet surd pe ultima treaptă. Am prins-o și m-am uitat în sus. Bob zăcea întins pe ultima treaptă, cu labele întinse, dând încet din coadă. I-am aruncat mingea. A prins-o cu ușurință, a molfăit-o un minut, două, cu evidentă plăcere, apoi a pus-o între labe și a împins-o ușor cu botul până când, în cele din urmă, a căzut peste marginea treptei și a țopăit din nou pe scară. Bob dădea cu furie din coadă, în timp ce urmărea mingea coborând.

— Stă acolo ore în șir, domnule. E jocul lui obișnuit. L-ar juca toată ziua. Gata, Bob. Domnii au altceva de făcut, nu să se joace cu tine.

Un câine ajută uneori la inițierea unor relații de prietenie. Interesul nostru pentru Bob și faptul că-l plăceam alungase rigiditatea naturală a unui

bun servitor. În timp ce urcam la etajul la care se aflau dormitoare, ghidul nostru pălăvrăgea de zor, prezentându-ne dovezi ale istețimii fără pereche a lui Bob. Mingea rămăsese la piciorul scării. În timp ce treceam pe lângă el, câinele ne aruncă o privire de dezgust profund și coborî țanțoș scara, să-și recupereze mingea. Când am cotit spre dreapta, l-am văzut urcând încet, cu mingea în bot, arătând ca un om extrem de bătrân, silit de persoane nehibzuite să se obosească peste măsură.

În timp ce colindam dormitoare, Poirot începu, treptat, s-o tragă de limbă pe călăuza noastră.

— Aici au locuit patru domnișoare Arundell, nu-i așa?

— Da, domnule, la început, dar asta a fost înainte de venirea mea.

Când am venit eu, mai erau doar domnișoara Agnes și domnișoara Emily, iar domnișoara Agnes a murit la scurt timp după aceea. Era cea mai tânără din familie. A fost ciudat că a decedat înaintea surorii sale.

— Presupun că nu era la fel de rezistentă ca sora sa.

— Nu, domnule, tocmai asta e ciudat. Domnișoara Arundell a mea, domnișoara Emily, a fost cea delicată. Toată viața a avut de-a face cu doctorii. Domnișoara Agnes a fost întotdeauna puternică și robustă, și, cu toate acestea, a murit prima, iar domnișoara Emily, care fusese delicată din copilărie, a supraviețuit întregii familii. Ciudat cum se întâmplă lucrurile...

— Uluitor cât de des se întâmplă așa ceva...

Poirot se cufundă într-o poveste complet mincinoasă (sunt sigur de asta) despre un unchi invalid, poveste pe care n-o să mă obolesc s-o repet aici. E suficient să vă spun că a avut efect. Discuțiile despre moarte și despre probleme de acest fel dezleagă limbile mai mult decât oricare alt subiect. Poirot a ajuns deci în situația în care putea să pună întrebări care ar fi fost privite cu ostilitate bănuitoare dacă ar fi fost puse cu douăzeci de minute mai devreme.

— Boala domnișoarei Arundell a fost una lungă și chinuitoare?

— Nu, domnule, n-aș spune așa ceva. A fost suferindă mult timp, dacă știți ce vreau să spun, încă de acum două ierni. Atunci a fost foarte rău - a avut hepatită. Era galbenă la față, îi era galben până și albul ochilor...

— Ah, da, într-adevăr... (Anecdota a lui Poirot despre un văr care părea să fie Pericolul Galben în persoană.) - Da, chiar așa cum spuneți, domnule. A fost teribil de bolnavă, draga de ea. Vomita tot. După părerea mea, doctorul Grainger n-a crezut că domnișoara Emily avea să scape cu viață. Însă obține rezultate minunate cu sâcâitul lui. „Te-ai hotărât să zaci întinsă pe spate și ți-ai comandat piatra de mormânt?” a zis el. Și ea a răspuns: „Doctore, cred că mai sunt în stare să mai lupt un pic”, iar el a zis: „Foarte bine, asta voiam să aud”. Am avut aici o soră de la spital, iar ea era convinsă că totul se terminase - chiar i-a spus doctorului o dată că ar fi mai bine să n-o mai chinuie pe bătrâna doamnă, obligând-o să mănânce, dar doctorul s-a războit la ea. „Aiurea! A zis el. O chinui? Tu ar trebui s-o sâcâi să se hrănească.” Supă de vită Valentine de atâtea ori, Brand's essence {10} și câteva lingurițe de brandy. Iar la sfârșit i-a spus surorii ceva ce n-am uitat niciodată. „Ești tânără, fata mea, a zis el, nu-ți dai seama câtă putere de luptă îți dă vârsta. Tinerii

renunță și mor, pentru că nu-s destul de interesați să trăiască. Dacă îmi arăți pe cineva care are mai mult de șaptezeci de ani, îmi arăți un luptător, pe cineva care a avut voința de a trăi.” Și e adevărat, domnule, spunem întotdeauna cât de minunați sunt bătrânii, ce vitalitate au și cât de bine și-au păstrat aptitudinile, dar doctorul a subliniat de ce au trăit atât de mult și au ajuns să fie atât de bătrâni.

— Ce lucru profund ai spus! Foarte profund! Iar domnișoara Arundell așa era? Foarte vie, foarte interesată de viață?

— Oh, da, într-adevăr, domnule. Sănătatea ei era șubredă, dar mintea îi era ageră. Și, după cum spuneam, a depășit boala, surprinzând-o pe soră. Sora aia era o tânără arogantă, numai gulere și manșete apretate, care aștepta să-i vină rândul să facă rapid ce avea de făcut, și până atunci bea ceai la orice oră.

— O vindecare minunată.

— Da, domnule. Sigur, stăpâna a trebuit să fie la început foarte atentă cu dieta, totul fiert sau înăbușit, fără untură, și nu avea voie să mănânce ouă. Pentru ea era foarte plictisitor.

— Însă lucrul principal a fost că se simțea bine.

— Da, domnule. Sigur, avea și mici căderi. Ceea ce aș numi crize de fiere. După un timp, stăpâna nu a mai fost atentă întotdeauna la ce mânca. Dar n-a fost nimic serios până la ultima criză.

— A fost precum boala pe care o avusese cu doi ani în urmă?

— Da, cam același lucru, domnule. Gălbănirea asta afurisită - avea din nou culoarea aia galbenă groaznică - și grețuri teribile, și toate celelalte. A luat-o din nou, sărmana de ea. A mâncat o grămadă de lucruri pe care nu avea voie să le mănânce. Chiar în seara în care s-a îmbolnăvit a mâncat ceva care conținea curry la cină, și, după cum știți, domnule, curry cade greu.

— Boala ei a apărut brusc?

— Așa a părut, domnule, dar doctorul Grainger spune că trebuie să se fi molipsit de ceva timp. O răceală - vremea a fost foarte schimbătoare - și mâncare prea grasă.

— Însă doamna de companie - domnișoara Lawson nu era doamna sa de companie?

— Ar fi trebuit s-o sfătuiască să renunțe la mâncărurile grele...

— Oh, nu cred că vorbele domnișoarei Lawson contau în vreun fel.

Domnișoara Arundell nu era genul de om care să primească ordine de la cineva.

— Domnișoara Lawson fusese cu ea în timpul bolii precedente?

— Nu, a venit după aceea. A fost cu domnișoara Emily cam un an.

— Presupun că a avut și înainte doamne de companie.

— Oh, o grămadă, domnule.

— Doamnele ei de companie n-au rămas atât de mult timp ca servitoarele, zise Poirot, zâmbind.

Femeia se înroși.

— Vedeți, domnule, erau lucruri diferite. Domnișoarei Arundell nu prea îi plăcea să aibă mult timp de-a face cu același lucru... Spuse femeia, apoi se opri.

Poirot o privi un timp, apoi zise:

— Înțeleg un pic mentalitatea doamnelor în vârstă. Sunt dornice de noutate. Și probabil că, până la urmă, ajung să se sature de o persoană.

— Domnule, ați spus o chestie tare deșteaptă. Ați nimerit exact la țintă. Când venea o doamnă nouă, domnișoara Arundell era întotdeauna curioasă – să afle despre viața ei, despre copilărie, unde a fost, ce credea despre tot felul de lucruri, iar apoi, după ce știa totul despre ea... Presupun că se plictisea, ca să spunem lucrurilor pe nume.

— Exact. Între noi fie vorba, persoanele care se angajează ca doamne de companie nu-s de obicei foarte interesante – amuzant, nu?

— Aveți dreptate, domnule, nu sunt. Majoritatea sunt făpturi sărace cu duhul. Unele chiar proaste. Domnișoara Arundell se plictisea repede de ele, ca să zicem așa. Și atunci făcea o schimbare și angaja pe altcineva.

— Totuși, trebuie să fi fost neobișnuit de atașată de domnișoara Lawson.

— Nu cred, domnule.

— Domnișoara Lawson nu era o femeie deosebită?

— N-aș zice, domnule. Mai degrabă era o persoană obișnuită.

— O plăceai, da?

Femeia ridică ușor din umeri.

— Nu era vorba să-ți placă sau să nu-ți placă. Era aferată – o fată bătrână obișnuită, care credea în aiurelile alea spiritiste.

— Spiritiste? Întrebă Poirot, devenind brusc atent.

— Da, domnule, spiritiste. Stai în întuneric, în jurul mesei, iar morții se întorc și-ți vorbesc. O chestie complet nereligioasă, zic eu, pentru că știm cu toții că sufletele care ne-au părăsit au locul lor cuvenit și nu pot să plece de acolo.

— Deci domnișoara Lawson credea în spiritism! Și domnișoara Arundell credea în așa ceva?

— I-ar fi plăcut domnișoarei Lawson să creadă! Se răsti femeia, cu un strop de răutate în glas.

— Nu era spiritistă? Insistă Poirot.

— Stăpâna avea prea mult bun-simț, mârâi servitoarea. Nu spun că n-o amuza. „Vreau să fiu convinsă”, spunea ea. Dar se uita deseori la domnișoara Lawson ca și cum ar fi spus: „Sărmana de tine, tare proastă trebuie să fii ca să crezi în așa ceva!”

— Înțeleg. Nu credea în spiritism, dar acesta era pentru ea un motiv de amuzament.

— Exact, domnule. Uneori mă întrebam dacă nu împingea masa și făcea chestii de felul ăsta, doar ca să se distreze un pic, ca să zicem așa. Iar ceilalți erau toți serioși ca moartea.

— Ceilalți?

— Domnișoara Lawson și cele două domnișoare Tripp.

— Domnișoara Lawson era o spiritistă convinsă?

— Credea în chestia asta ca în evanghelie, domnule.

— Iar domnișoara Arundell era foarte atașată de domnișoara Lawson, bineînțeles.

Era a doua oară când Poirot făcea această remarcă, și obținu același răspuns.

— Greu de spus asta, domnule.

— Dar așa trebuie să fie, zise Poirot. I-a lăsat totul. Nu-i așa?

Schimbarea fu imediată. Ființa omenească dispăru. Servitoarea cea corectă reveni. Femeia deveni brusc țepănă și spuse cu un glas fără intonație, ca o dojană pentru familiaritatea anterioară:

— Nu-i treaba mea cui și-a lăsat stăpâna banii, domnule.

Am simțit că Poirot stricase toată treaba. O adusese pe femeie într-o dispoziție prietenoasă, iar apoi renunțase la avantajul obținut. Dar era suficient de deștept ca să nu încerce imediat să recucerească terenul pierdut. După o remarcă banală despre mărimea și numărul dormitoarelor, Poirot se îndreptă spre capul scării.

Bob dispăruse, dar, când am ajuns la capătul scării, m-am împiedicat și am fost gata să cad. M-am prins de balustradă ca să mă sprijin, m-am uitat în jos și am văzut că, din neatenție, pusesem piciorul pe mingea lui Bob, care o lăsase pe treapta de sus a scării.

Femeia își ceru scuze imediat.

— Îmi pare rău, domnule. E vina lui Bob. Își lasă mingea aici. Și nu poți s-o vezi, din cauza covorului de culoare închisă. Într-o zi o să moară cineva din cauza asta. Sărmana mea stăpână a căzut rău de tot din cauza mingii. Ar fi putut foarte ușor să-i provoace moartea.

Poirot se opri brusc pe trepte.

— Spui că doamna a avut un accident?

— Da, domnule. Bob și-a lăsat mingea aici, așa cum face de multe ori, iar stăpâna a ieșit din camera ei, s-a împiedicat de ea și a căzut jos, pe scară. Putea să moară.

— S-a lovit rău?

— Nu atât de rău cât ai fi crezut. A avut noroc, așa a zis doctorul Grainger. S-a tăiat un pic la cap, s-a julit pe spinare, bineînțeles că s-a ales cu o grămadă de vânătăi și cu o sperietură pe cinste. A zăcut în pat vreo săptămână, dar n-a pățit nimic serios.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă?

— Doar cu o săptămână, două înainte de a muri.

Poirot se aplecă să ridice ceva ce-i scăpase din mână.

— Scuze, stiloul meu, ah, uite-1. Apoi se ridică. Conașul Bob e cam neglijent, spuse el.

— Ah, da, face și el ce poate, zise femeia, cu glas indulgent. O fi el aproape om, dar nu le poți avea pe toate. Vedeți, stăpâna nu prea dormea bine noaptea, și deseori se scula și se plimba prin toată casa.

— Făcea lucrul ăsta des?

— Aproape în fiecare noapte. Dar nu voia ca domnișoara Lawson sau altcineva să se țină după ea.

Poirot intră din nou în salon.

— O încăpere minunată, remarcă el. Mă întreb dacă în nișa asta e suficient spațiu pentru biblioteca mea. Ce crezi, Hastings?

Am răspuns, destul de zăpăcit, că-i greu să-ți faci o părere.

— Da, dimensiunile sunt atât de înșelătoare. Ia, te rog, rigla mea și măsoară lățimea, iar eu am s-o notez.

Ascultător, am luat rigla pliantă pe care mi-a dat-o Poirot și am făcut diferite măsurători, la îndrumarea sa, în timp ce el nota pe spatele unui plic.

Tocmai mă întrebam de ce apelase la o asemenea metodă incomodă și care nu-i stătea în fire, în loc să scrie în carnețelul său, când îmi înmână plicul și-mi spuse:

— E bine, nu-i așa? Poate ar trebui să le verifici.

Pe plic nu era nici o cifră. În locul acestora, scria: „Când o să urcăm la etaj, prefă-te că aveai o întâlnire și întreabă dacă poți da un telefon. Fă astfel încât femeia să vină cu tine și ține-o acolo cât mai mult timp”.

— E bine, am zis eu, punând plicul în buzunar. Cred că ambele biblioteci o să intre în nișă.

— E întotdeauna bine să verifici. Și, dacă nu deranjez prea mult, aș dori să mă uit din nou la dormitorul principal. Nu-s prea sigur în privința nișei de acolo.

— Sigur, domnule. Nu-i nici un deranj.

Am urcat din nou. Poirot măsură o porțiune de perete, și tocmai comentam despre posibila poziție a patului, respectiv a șifonierului și a mesei de scris, când m-am uitat la ceas, am scos un mormăit cam exagerat și am exclamat:

— Doamne, știi că e deja ora trei? Ce-o să creadă Anderson? Trebuie să-i telefonez, am încheiat eu și m-am întors către servitoare. Aș putea să folosesc telefonul dumneavoastră, dacă aveți așa ceva?

— Sigur, domnule. E în cămăruța de lângă hol. Vă conduc.

Femeia coborî împreună cu mine, îmi arată aparatul și apoi mă ajută să găsesc numărul în cartea de telefon. În cele din urmă, am sunat la un domn Anderson din Harchester, un oraș din vecinătate. Din fericire, acesta lipsea de acasă, și am putut să-i las un mesaj, prin care îi transmitem că nu era vorba despre nimic important și că aveam să-l sun din nou mai târziu.

Când am terminat, Poirot coborâse scara și stătea pe hol. Ochii săi aveau o nuanță ușor verzuie. Nu știam ce se întâmplase, dar mi-am dat seama că era tulburat.

— Căderea din capul scării trebuie să fi provocat un șoc puternic stăpânei tale, zise Poirot. După aceea a părut îngrijorată în legătură cu Bob și cu mingea acestuia?

— Ce ciudat că mă întrebați așa ceva, domnule! Da, a fost foarte îngrijorată. Tocmai când era pe moarte și delira, a aiurat mult despre Bob și mingea lui. Și ceva despre o pictură care era întredeschisă.

— O pictură care era întredeschisă, zise Poirot gânditor.

— Sigur că nu are nici un sens, domnule, dar aiura.

— O clipă. Trebuie să mă mai duc o dată în salon.

Se plimbă prin încăpere, privind atent ornamentele. Atenția păru să-i fie atrasă în special de un vas mare, cu capac. Dacă nu greșesc, era un porțelan de-o calitate deosebită. Un exemplu de umor victorian – pe el era imaginea destul de simplistă a unui bulldog care stătea posomorât în fața ușii din față a casei. Dedesubt scria: „Afară toată noaptea, fără cheie”.

Poirot – am fost întotdeauna convins că, din nefericire, gusturile sale erau burgheze – părea copleșit de admirație.

— Afară toată noaptea, fără cheie”, murmură el. Amuzant! E valabilă chestia asta și pentru Conașul Bob? Rămânea uneori afară toată noaptea?

— Foarte rar, domnule. Oh, foarte rar. Bob e un câine extrem de bun.

— Sunt convins. Dar chiar și câinii cei mai buni...

— Adevărat, domnule. O dată sau de două ori a dispărut, și s-a întors acasă pe la patru dimineața. Apoi s-a așezat pe trepte și a lătrat până i s-a dat drumul înăuntru.

— Cine i-a deschis? Domnișoara Lawson?

— Cine l-a auzit, domnule. Ultima oară a fost domnișoara Lawson, domnule. Era în noaptea în care stăpâna a avut accidentul. Iar Bob s-a întors pe la cinci. Domnișoara Lawson s-a grăbit să coboare și să-l lase să intre, înainte să apuce să facă gălăgie. Îi era teamă că avea s-o trezească pe stăpână. Nu-i spusese că Bob lipsea, ca să nu fie îngrijorată.

— Înțeleg. Crezuse că era mai bine ca domnișoara Arundell să nu afle.

— Așa a spus, domnule. A zis: „Sunt sigură că o să se întoarcă.

Întotdeauna se întoarce, dar domnișoara Emily și-ar face griji, și nu vreau să se întâmple așa ceva”. Ca urmare, nu i-am spus nimic stăpânei.

— Bob o plăcea pe domnișoara Lawson?

— Mai degrabă era obraznic cu ea, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Câinii pot fi astfel. Ea era bună cu el. Îi zicea cățeluș bun și cățeluș drăguț, dar el se uita la ea disprețuitor și nu se sinchisea de ce-i cerea ea să facă.

— Înțeleg, zise Poirot, dând din cap.

Apoi făcu ceva ce mă uimi.

Scoase din buzunar o scrisoare – scrisoarea pe care o primise în dimineața aceea.

— Ellen, știi ceva despre asta? Întrebă el.

Schimbarea care se văzu pe figura lui Ellen fu impresionantă. Femeia deveni dintr-odată palidă și se uită la Poirot cu o expresie de uluire aproape comică.

— N-am făcut nimic! Exclamă ea.

Răspunsul nu avea logică, dar nu lăsă nici o îndoială în privința a ceea ce intenționase servitoarea să spună.

Apoi femeia își reveni și întrebă încet:

— Sunteți domnul căruia îi fusese adresată scrisoarea?

— Da, sunt Hercule Poirot.

După cum ar fi făcut majoritatea oamenilor, Ellen nu se uitase la numele scris pe permisul de vizitare pe care i-l arătase Poirot când sosise. Femeia dădu încet din cap.

— Acesta era. Hercules Poirot. Servitoarea adăugase un s la pronume și rostise t-ul din coada numelui de familie. Pe cuvântul meu, bucătăreasa va fi tare surprinsă! Adăugă ea.

— Nu ar fi mai înțelept din partea noastră să mergem la bucătărie și să discutăm în prezența prietenei tale? Întrebă iute Poirot.

— Sigur, dacă nu vă deranjează, domnule.

Ellen părea cam neîncrezătoare. Dilema socială în care se găsea era, evident, ceva nou pentru ea. Dar comportamentul pragmatic al lui Poirot o liniști, și ne îndreptarăm către bucătărie, iar Ellen îi explică situația unei femei masive, cu figură plăcută, care tocmai lua un ceainic de pe plita cu gaz.

— N-o să crezi, Annie! Acesta este domnul căruia îi era adresată scrisoarea! Știi, cea pe care am găsit-o în mapa pentru scris.

— Amintiți-vă că eu nu știu nimic, interveni Poirot. Poate îmi spuneți de ce a fost expediată scrisoarea atât de târziu.

— Sincer vorbind, domnule, n-am știut ce să fac. Niciuna din noi n-a știut.

— Da, n-am știut, confirmă bucătăreasa.

— Vedeți, domnule, când domnișoara Lawson a rearanjat totul după moartea stăpânei, multe lucruri bune au fost dăruite sau aruncate. Printre acestea era și o bucată de mucava, căreia i se spune mapă pentru scris. Foarte frumoasă, cu crini pe ea. Stăpâna o folosea întotdeauna când scria în pat. Domnișoara Lawson n-a vrut-o, și mi-a dat-o mie, împreună cu multe alte obiecte care îi aparținuseră stăpânei. Am pus-o într-un sertar și am scos-o abia ieri. Voiam să pun niște sugativă nouă în ea, ca să o pot folosi. Înăuntrul ei era un fel de buzunar, și, când mi-am strecurat mâna în el, am găsit ascunsă acolo o scrisoare, cu scrisul de mână al stăpânei. După cum am spus, nu știam ce să fac cu ea. Era scrisul stăpânei, și mi-am dat seama că o scrisese și o pusese acolo, așteptând s-o trimită cu poșta de a doua zi, dar uitase, lucru pe care l-a făcut de multe ori, sărmana de ea. O dată a fost vorba despre o procură pentru dobânzi, către banca ei, și nimeni nu-și putea închipui unde se rătăcise, iar în cele din urmă am găsit-o căzută într-o despărțitură a biroului.

— Era o persoană neglijentă?

— Nu, domnule, dimpotrivă! Întotdeauna scotea lucrurile de la locul lor, să le șteargă. Asta provoca jumătate din necazuri. Dacă le-ar fi lăsat peste tot, ar fi fost mai bine. Numai că întotdeauna se apuca să facă ordine și uita pe unde pune lucrurile.

— Așa făcea și cu mingea lui Bob? Întrebă Poirot.

Terrierul cel inteligent abia venise alergând de afară și ne salutase într-o manieră foarte prietenească.

— Da, domnule. De îndată ce Bob termina să se joace, stăpâna pune mingea deoparte. Dar totul era în regulă, pentru că mingea avea locul ei – în sertarul pe care vi l-am arătat.

— Înțeleg. Te-am întrerupt, te rog să continui. Deci ai descoperit scrisoarea în mapă.

— Da, domnule. Așa a fost, și am întrebat-o pe Annie ce credea că ar fi fost mai bine să fac. Nu voiam s-o arunc în foc, și bineînțeles că nu-mi puteam permite s-o deschid. Dar nici eu, nici Annie nu consideram că era treaba domnișoarei Lawson, așa că, după ce am discutat un pic despre scrisoare, am lipit pur și simplu un timbru pe ea, am fugit până la cutia poștală și am pus-o în ea.

Poirot se întoarse ușor spre mine.

— Voila, murmură el.

Nu m-am putut stăpâni să nu-i spun cu răutate:

— Uimitor cât de simplă poate fi explicația!

Am avut impresia că Poirot era cam abătut, așa că mi-a părut rău că mi-o luase gura pe dinainte.

Poirot se întoarse din nou către Ellen.

— Cum a spus și prietenul meu: cât de simplă poate fi explicația! Vă dați seama că am fost oarecum surprins când am primit o scrisoare datată cu mai mult de două luni în urmă.

— Da, presupun că trebuia să fiți surprins, domnule. Nu ne-am gândit la asta.

— Totodată, zise Poirot și-și drese glasul, am o mică dilemă. Scrisoarea asta se referea la o însărcinare pe care voia să mi-o încredințeze domnișoara Arundell. O problemă cu caracter particular, spuse el și-și drese din nou glasul. Acum nu știu cum să procedez, având în vedere faptul că domnișoara Arundell e moartă. Ar fi dorit domnișoara Arundell să-mi îndeplinesc însărcinarea și în aceste condiții? E dificil, foarte dificil să iau o decizie.

Cele două femei îl priviră cu respect.

— Cred că ar trebui să mă consult cu avocatul domnișoarei Arundell.

Avea un avocat, nu-i așa?

Ellen răspunse iute:

— Oh, da, domnule. Domnul Purvis din Harchester.

— Cunoștea toate treburile dânzei?

— Așa cred, domnule. El s-a ocupat de tot pentru dânsa, de când îmi amintesc eu. După el a trimis, atunci după ce a căzut.

— După ce a căzut de pe scări?

— Da, domnule.

— Poți să-mi spui cu exactitate când s-a întâmplat asta?

— A fost în ziua de marți după Paște, domnule, interveni bucătăreasa.

Îmi amintesc bine. Am rămas să lucrez în luna Paștelui, văzând că era atâta lume aici, și mi-am luat liber miercuri.

Poirot își scoase calendarul de buzunar.

— Luna de Paște a fost exact în data de treisprezece, anul acesta. Asta înseamnă că domnișoara Arundell a avut accidentul în ziua de paisprezece. Scrisoarea către mine a fost întocmită trei zile mai târziu. Păcat că n-a fost expediată. Și totuși, s-ar putea să nu fie prea târziu, spuse el și tăcu un timp.

Presupun că... Acea însărcinare pe care voia să mi-o încredințeze avea legătură cu... Unul dintre oaspeții pe care i-ați menționat.

Această remarcă – care putea să fie un simplu foc tras în vânt – primi răspuns imediat. Pe figura lui Ellen apăru o expresie cunoscătoare. Femeia se întoarse către bucătăreasă, care-i răspunse printr-o privire.

— Trebuie să fie domnul Charles, zise ea.

— Poate ar fi bine să-mi spui cine a fost aici... Îi sugeră Poirot.

— Doctorul Tanios cu soția sa, domnișoara Bella, și au mai fost domnișoara Theresa și domnul Charles.

— Toți erau nepoți și nepoate?

— Exact, domnule. Sigur, doctorul Tanios nu era rudă. De fapt, e un străin, un grec, sau așa ceva. S-a însurat cu domnișoara Bella, nepoata domnișoarei Arundell, fiica surorii acesteia. Domnul Charles și domnișoara Theresa sunt frate și soră.

— Înțeleg. O petrecere în familie. Și când au plecat?

— În dimineața zilei de miercuri, domnule. Iar doctorul Tanios și domnișoara Bella s-au întors în următorul weekend, pentru că erau îngrijorați de starea domnișoarei Arundell.

— Iar domnul Charles și domnișoara Theresa?

— Au venit în weekendul celălalt, de dinainte de moartea ei.

Aveam impresia că Poirot suferea de-o curiozitate nepotolită. Nu vedeam rostul acestor întrebări continue. Găsise deja explicația misterului, și, după părerea mea, era mai bine să ne retragem cu demnitate cât mai devreme cu putință.

Gândul păru să i se transmită și lui.

— Eh bien, zise el, informațiile pe care mi le-ați dat îmi sunt foarte folositoare. Trebuie să mă consult cu acest domn Purvis – parcă așa ați spus că-l cheamă. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Se aplecă și-l mângâie pe Bob.

— Brave chien, șa! {11} Ți-ai iubit stăpâna.

Bob răspunse amabil acestor laude și, sperând că va avea parte de puțină joacă, se duse și luă o bucată mare de cărbune. Pentru asta se alese cu muștrări, iar cărbunele îi fu luat. Câinele îmi aruncă o privire, căutând o urmă de simpatie.

„Femeile astea, păru că spune el. Sunt generoase cu mâncarea, dar nu s deloc niște sportive!”

CAPITOLUL 9 –Reconstituirea incidentului cu mingea câinelui

— Ei, Poirot, am spus eu, după ce poarta de la Littlegreen House se închise în urma noastră. Sper că acum ești satisfăcut.

— Da, prietene, sunt satisfăcut.

— Slavă Domnului! Toate misterele au fost explicate. Misterul cu Bătrâna Bogată și Doamna de Companie Ticăloasă a fost elucidat. Scrisoarea întârziată, chiar și faimosul incident cu mingea câinelui și-au găsit o explicație. Totul e satisfăcător și conform regulilor!

Poirot tuși ușor și zise:

— Hastings, eu n-aș folosi cuvântul „satisfăcător”.

— L-ai folosit cu un minut în urmă.

— Nu, nu. N-am spus că totul e satisfăcător. Am spus doar că, din punctul meu de vedere, curiozitatea mi-a fost satisfăcătoare. Știu adevărul în legătură cu incidentul cu mingea câinelui.

— Care a fost ceva foarte simplu.

— Nu chiar atât de simplu pe cât crezi, zise Poirot, apoi dădu de câteva ori din cap și continuă. Vezi, eu știu un lucrușor pe care tu nu-l știi.

— Și care ar fi acela? Am întrebat eu, sceptic.

— Știu că există un cui înfipt în plinta de la capătul scârilor. M-am uitat la el. Părea foarte serios.

— Bine, am spus eu după un minut, două. De ce n-ar fi?

— Hastings, întrebarea este de ce este acolo.

— De unde să știu? Probabil din vreun motiv care ține de întreținerea casei. Are vreo importanță?

— Bineînțeles. Și cred că nu există nici un motiv legat de întreținerea casei pentru înfigerea unui cui în partea de sus a plintei din locul acela anume. Și a fost lăcuit cu grijă, ca să nu se vadă.

— Unde vrei să ajungi, Poirot? Tu știi motivul?

— Pot să mi-l imaginez cu ușurință. Dacă vrei să întinzi o bucată de sfoară rezistentă sau de sârmă la capul scârilor, cam la treizeci de centimetri deasupra podelei, poți să o legi într-o parte de balustradă, dar în partea dinspre perete ai nevoie de ceva, cum ar fi un cui, de care să prinzi sfoara.

— Poirot! Am strigat eu. Despre ce naiba vorbești?

— Mon cher ami, fac reconstituirea „incidentului cu mingea câinelui”. Vrei să auzi reconstituirea mea?

— Dă-i drumul!

— Eh bien, iată! Cineva a observat obiceiul lui Bob de a-și lăsa mingea la capătul de sus al scârilor. Un lucru foarte periculos, care poate să ducă la un accident. Poirot tăcu un timp, apoi spuse, cu voce ușor schimbată: Hastings, dacă ai vrea să ucizi pe cineva, cum ai proceda?

— Sincer vorbind, nu știu. Presupun că aș falsifica un alibi, sau ceva de genul ăsta.

— Te asigur că-i un lucru și dificil, și periculos. Asta înseamnă că nu ești genul de ucigaș prudent și cu sânge-rece. Nu ți-a trecut prin minte că metoda cea mai ușoară de a lichida pe cineva care-ți stă în cale este să profiți de un accident? Tot timpul au loc accidente. Hastings, uneori se poate da o mână de ajutor pentru ca accidentul să aibă loc. Tăcu preț de un minut, apoi continuă: Cred că mingea pe care câinele o lăsa atât de neglijent în capătul de sus al scârilor i-a dat o idee criminalului. Domnișoara Arundell obișnuia să iasă din încăperea sa în timpul nopții și să se plimbe prin casă – dar vederea ei nu mai era bună, și exista o probabilitate destul de mare să se împiedice de minge și să cadă pe scări. Dar un asasin prudent nu lasă lucrurile la voia întâmplării. O sfoară întinsă în partea de sus a scării ar fi avut șanse mai mari de reușită. Ar fi făcut-o pe bătrână să cadă. Apoi, când cei din casă ar fi ieșit în grabă, ar fi văzut cu toții cauza accidentului – mingea lui Bob!

— Ce oribil! Am strigat eu.

Poirot zise, grav:

— Da, a fost oribil... Și n-a avut succes... Domnișoara Arundell n-a pățit mare lucru, deși ar fi putut foarte ușor să-și rupă gâtul. Un lucru foarte dezamăgitor pentru prietenul nostru necunoscut. Dar domnișoara Arundell era o doamnă în vârstă foarte ageră la minte. Toată lumea îi spunea că alunecase pe minge, mingea era la vedere, dar ea își amintea că accidentul se petrecuse altfel. Nu alunecase pe minge. Și, în plus, își mai amintea ceva. Își amintea că-l auzise pe Bob lătrând ca să-i se dea drumul în casă, la cinci dimineața. Recunosc că tot ce urmează e mai degrabă o presupunere, dar cred că am dreptate. Domnișoara Arundell pusese ea însăși mingea lui Bob în sertar, în seara precedentă. După aceea, câinele ieșise afară și nu se mai întorsese. În acest caz, nu Bob lăsase mingea în capul scării.

— Poirot, asta e doar o simplă presupunere, am obiectat eu.

Prietenul meu rămase calm.

— Nu e chiar așa. Există niște cuvinte semnificative rostite de domnișoara Arundell pe când delira - ceva referitor la mingea lui Bob și la o „pictură întredeschisă”. Înțelegi despre ce-i vorba?

— Nici un pic.

— Ciudat. Cunosc limba voastră destul de bine ca să-mi dau seama că nu se spune despre o pictură că-i întredeschisă.

O ușă e întredeschisă. Un tablou e mișcat.

— Sau atârnat strâmb.

— Sau atârnat strâmb, după cum ai spus tu. Deci mi-am dat seama că Ellen înțelesese greșit sensul cuvintelor pe care le auzise. Nu era vorba despre întredeschis, ci despre un vas {12}. Iar în salon există un vas de porțelan, demn de a fi remarcat. Am observat că pe el e pictura unui câine. Amintindu-mi de aiurelile sale din timpul delirului, m-am dus și l-am privit mai atent. Am descoperit că pictura de pe vas avea ca subiect un câine care lipsise din casă toată noaptea. Vezi care fusese cursul gândurilor femeii copleșite de febră? Bob era precum câinele din pictura de pe vas - fusese plecat toată noaptea - deci nu el lăsase mingea pe scări.

Am scos un strigăt de admirație, fără să mă pot stăpâni.

— Ai o minte plină de resurse, Poirot! Nu-mi pot imagina cum de te gândești la asemenea lucruri.

— Nu mă gândesc la ele. Ele sunt aici, evidente, să le vadă oricine. Eh bien, îți dai seama care e situația? Domnișoara Arundell a devenit bănuitoare, în timp ce zăcea în pat, după ce căzuse. Bănuiala sa era probabil caraghioasă și absurdă, dar exista. „De la incidentul cu mingea câinelui am fost tot mai cuprinsă de îndoieli”. Și atunci, atunci îmi scrie, dar ghinionul face ca scrisoarea să nu ajungă la mine decât la două luni după moartea ei. Spune-mi, nu crezi că scrisoarea se potrivește perfect cu aceste fapte?

— Da, am recunoscut eu. Se potrivește.

— Mai există un lucru care merită luat în considerație, continuă Poirot. Domnișoara Lawson se temea foarte mult să nu ajungă la urechile domnișoarei Arundell faptul că Bob fusese plecat toată noaptea.

— Crezi că ea...

— Cred că acest fapt trebuie reținut cu multă grijă.

M-am gândit un timp la cele auzite.

— Bine, am zis în cele din urmă, oftând. Totul e foarte interesant, ca exercițiu al minții. Și-mi ridic pălăria în fața ta. E o reconstituire admirabilă. Păcat că bătrâna a murit.

— Da, păcat. Mi-a scris că a încercat cineva s-o asasineze (la urma urmei, acesta este conținutul scrisorii), și la foarte scurt timp după aceea a murit.

— Exact, am zis eu. Și ești foarte dezamăgit că a murit din cauze naturale, nu-i așa? Hai, recunoaște!

Poirot ridică din umeri.

— Sau crezi că a fost otrăvită? Am întrebat eu, malițios.

Poirot clătină din cap, oarecum dezamăgit, și recunosc:

— Se pare că domnișoara Arundell a murit din cauze naturale.

— Deci ne întoarcem la Londra cu coada între picioare.

— Îmi pare rău, prietene, dar nu ne întoarcem la Londra.

— Poirot, ce vrei să spui? Am sărit eu.

— Prietene, dacă arăți câinelui un iepure, câinele se va întoarce la Londra? Nu, o să intre în vizuina iepurelui.

— Ce vrei să spui?

— Câinii hăituiesc iepuri. Hercule Poirot hăituiește asasini. Avem de-a face cu un asasin - un asasin care a dat greș, da, dar tot avem de-a face cu un asasin. Iar eu, prietene, o să intru în vizuina lui - sau a ei, după cum va fi cazul.

Și se opri în poarta unei case.

— Unde te duci, Poirot?

— În vizuină, prietene. Aceasta este locuința doctorului Grainger, cel care a îngrijit-o pe domnișoara Arundell în timpul ultimei sale boli.

Doctorul Grainger era un bărbat de vreo șaiszeci de ani. Avea o figură slabă, osoasă, cu o bărbie agresivă, sprâncene stufoase și ochi foarte ageri. Se uită tăios de la mine la Poirot.

— Ei bine, ce pot face pentru dumneavoastră? Întrebă el brusc.

Poirot începu să vorbească într-un mod foarte plăcut:

— Îmi cer scuze, domnule doctor, pentru deranj. Vă mărturisesc cinstit că n-am venit ca pacient.

Doctorul Grainger zise sec:

— Mă bucur. Păreți destul de sănătos.

— Trebuie să vă explic scopul vizitei mele, continuă Poirot. Adevărul este că scriu o carte - despre viața răposatului general Arundell. Am înțeles că a locuit în Market Basing pentru o vreme, înaintea morții sale.

Doctorul păru destul de surprins.

— Da, generalul Arundell a locuit aici până la moartea sa. La Littlegreen House - vizavi de bancă - probabil că ați fost deja acolo.

Poirot dădu din cap, aprobator.

— Dar asta s-a întâmplat cu ceva timp înainte să proferez eu aici. Am venit abia în 1919.

— Dar ați cunoscut-o pe fiica sa, răposata domnișoară Arundell?
— Am cunoscut-o bine pe Emily Arundell.
— Înțelegeți-mă, pentru mine a fost un șoc puternic să aflu că domnișoara Arundell a murit recent.
— La sfârșitul lui aprilie.
— Am aflat asta. Vedeți, mă bazam că-mi va da tot felul de amănunte și-mi va povesti mai multe despre tatăl dânzei.
— Da, da... Dar nu văd ce pot face eu în această privință.
— Generalul Arundell nu are și alți fii sau fiice în viață? Întrebă Poirot.
— Nu. Au murit toți.
— Câți au fost?
— Cinci. Patru fiice și un fiu.
— Și din generația următoare?
— Charles Arundell și sora sa, Theresa. Puteți să-i găsiți. Dar mă îndoiesc că vă vor fi de prea mare folos. Tânăra generație nu prea manifestă interes față de bunicii săi. Mai există și doamna Tanios, dar nu cred că veți afla mare lucru nici de la ea.
— Poate au hârtii de familie, documente...
— S-ar putea. Dar mă îndoiesc. Știu că multe lucruri au fost aruncate și arse după moartea domnișoarei Emily.
Poirot scoase un geamăt de durere.
Grainger se uită curios la el.
— Ce-i cu interesul ăsta pentru bătrânul Arundell? N-am auzit niciodată să fi fost mare lucru de capul lui.
— Dragă domnule, zise Poirot, iar ochii săi aveau sclipirea unui fanatic. Nu există o zicală care spune că istoria nu știe nimic despre cei mai mari oameni ai săi? De curând, anumite hârtii care au ieșit la iveală aruncă o cu totul altă lumină asupra întregului subiect al Răscoalei din India. Există o istorie secretă a acesteia. Iar în acea istorie secretă John Arundell a jucat un rol important. Toată chestia e fascinantă – fascinantă! Și, dacă-mi dați voie să vă spun, dragă domnule, toată povestea e de mare interes la momentul actual. India – politica externă a Angliei în acea țară – este chestiunea arzătoare a momentului.
— Hmm, făcu doctorul. Am auzit că bătrânul general Arundell vorbea mult despre răscoală. De fapt, îi plictisea pe toți cu subiectul ăsta.
— Cine v-a spus asta?
— O oarecare domnișoară Peabody. De fapt, puteți s-o sunați. E cea mai în vârstă locuitoare din oraș – și a cunoscut îndeaproape familia Arundell. Iar bârfa este distracția ei favorită. Merită s-o vedeți pentru ea în sine, e un personaj aparte.
— Mulțumesc. E o idee excelentă. Îmi puteți da și adresa tânărului domn Arundell, nepotul răposatului general Arundell?
— A lui Charles? Da, pot să v-o dau. Însă e un tânăr nerespectuos. Istoria familiei nu înseamnă nimic pentru el.
— E tânăr?

— Este ceea ce un boșorog ca mine consideră tânăr, spuse doctorul, făcând cu ochiul. Treizeci și ceva de ani. E genul de tânăr care s-a născut ca să aducă necazuri familiei sale. Șarm și nimic altceva. A călătorit prin toată lumea, și n-a făcut nimic bun nicăieri.

— Mătușa sa îl îndrăgea? Riscă o părere Poirot. Se întâmplă deseori asta.

— Hmm... Nu știu. Emily Arundell nu era proastă. Din câte știu eu, Charles n-a reușit niciodată să obțină bani de la ea. Bătrâna asta era cam afurisită. Mie îmi plăcea. Și o respectam. Era un adevărat luptător, din cap până în picioare.

— A murit subit?

— Da, într-un fel. Sigur, avusese o sănătate șubredă în ultimii câțiva ani. Dar reușise să depășească niște momente dificile.

— Există vorbe - îmi cer scuze că repet niște zvonuri, zise Poirot, întinzându-și mâinile în lături a scuză - că s-a certat cu familia sa.

— Nu s-a certat, în adevăratul sens al cuvântului, spuse doctorul Grainger. Nu, din câte știu eu n-a existat nici o ceartă fățișă.

— Îmi cer scuze. Probabil că am fost indiscret.

— Nu, nu. La urma urmei, informația e de domeniul public.

— Am înțeles că și-a lăsat banii cuiva care nu face parte din familie.

— Da, i-a lăsat unei doamne de companie, o găinușă speriată și agitată. O chestie ciudată. N-am înțeles de ce a făcut asta. Un gest care nu o caracteriza deloc.

— Ah, da, zise Poirot gânditor. Ne putem imagina cum s-a întâmplat. O doamnă în vârstă, debilă și bolnăvicioasă. Foarte dependentă de persoana care o îngrijește. O femeie deșteaptă și cu personalitate poate ajunge să aibă o mare autoritate asupra bătrânei.

Cuvântul „autoritate” păru să aibă același efect pe care o capă roșie îl are asupra unui taur.

Doctorul Grainger pufni disprețuitor.

— Autoritate? Autoritate? Nici vorbă! Emily Arundell o trata pe Minnie Lawson mai rău decât pe un câine. O chestie caracteristică acelei generații. Oricum, femeile care își câștigă existența ca doamne de companie sunt, de obicei, niște proaste. Dacă ar avea minte, și-ar găsi ceva mai bun de făcut. Emily Arundell nu putea suporta prostia. De obicei le expedia pe sărmanele femei după un an. Autoritate? Nici vorbă!

Poirot se grăbi să părească terenul acela nesigur.

— Poate că există documente vechi și scrisori de familie care au rămas în posesia domnișoarei Lawson, sugerează el.

— S-ar putea, fu de acord Grainger. De obicei, într-o casă de fată bătrână sunt rătăcite o grămadă de lucruri. Nu cred că domnișoara Lawson a apucat să vadă măcar jumătate din ele.

— Mulțumesc foarte mult, domnule doctor, spuse Poirot, ridicându-se. Ați fost foarte amabil.

— N-aveți de ce să-mi mulțumiți, spuse doctorul. Îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos. Domnișoara Peabody este cea mai bună soluție. Locuiește la Morton Manor – la vreun kilometru și jumătate în afara orașului.

Poirot miroși un buchet mare de trandafiri, de pe masa doctorului.

— Încântător, murmură el.

— Da, presupun că aveți dreptate. Nu pot să-i miros. Mi-am pierdut simțul mirosului când am avut gripă, acum patru ani. O chestie drăguță pentru un doctor, nu-i așa? „Doctore, vindecă-te pe tine însuși.” Ce belea! Nu mai pot să mă bucur de o țigară, ca înainte.

— Din nefericire, așa e. Apropo, îmi dați adresa tânărului Arundell?

— Da, fac imediat rost de ea, zise doctorul, apoi ne conduse în hol și strigă: Donaldson! E asociatul meu, ne explică el. Trebuie să aibă adresa. E ca și logodit cu Theresa, sora lui Charles. Donaldson! Strigă el din nou.

Un tânăr ieși dintr-o încăpere din spatele casei. Era de înălțime medie și avea un aspect insipid. Părea un tip pedant. Nu se putea imagina cineva care să fie mai diferit de doctorul Grainger.

Acesta îi explică rapid ce voia.

Ochii doctorului Donaldson, de-un albastru foarte deschis și ușor bulbucăți, ne priviră cercetător. Când doctorul vorbi, o făcu într-un fel sec, pedant.

— Nu știu exact unde poate fi găsit Charles, zise el. Pot să vă dau adresa domnișoarei Theresa Arundell. Fără îndoială că dânsa va putea să vă pună în legătură cu fratele ei.

Poirot îl asigură că așa era foarte bine.

Doctorul scrisese adresa pe o pagină din carnetul său, o rupse și i-o înmână lui Poirot.

Acesta îi mulțumi și-și luă rămas-bun de la ambii doctori, în timp ce ieșeam, mi-am dat seama că doctorul Donaldson stătea pe coridor și se uita după noi, având pe chip o expresie ușor speriată.

CAPITOLUL 10 -Vizita la domnișoara Peabody

— Poirot, chiar e nevoie să spui asemenea minciuni complicate? L-am întrebat eu, în timp ce mergeam.

Poirot ridică din umeri.

— Dacă tot trebuie să spui o minciună – apropo, am observat că firea ta e foarte pornită împotriva minciunilor – lucru care pe mine nu mă deranjează...

— Am observat asta, l-am întrerupt eu.

— Deci, după cum am spus, dacă tot trebuie să minți, atunci e mai bine să fie o minciună artistică, o minciună romantică, o minciună convingătoare.

— Și crezi că a fost o minciună convingătoare? Crezi că l-ai convins pe doctorul Donaldson?

— Tânărul e o fire sceptică, recunoscui Poirot, gânditor.

— Mie mi s-a părut de-a dreptul bănuitor.

— Nu văd de ce ar fi. În fiecare zi se găsește un imbecil care să scrie despre un alt imbecil. Asta-i viața.

— E prima oară când te aud spunând că ești un imbecil, am zis eu, rânjind.

— Pot să joc un rol la fel de bine ca oricare altul, replică rece Poirot. Îmi pare rău că ai impresia că povestioara mea n-a fost bine gândită. Eu eram încântat de ea.

Am schimbat subiectul.

— Ce facem în continuare?

— Răspunsul e simplu. Ne urcăm în mașina ta și facem o vizită la Morton Manor.

Morton Manor se dovedi a fi o casă mare, urâtă, din perioada victoriană. Un majordom decrepit ne primi oarecum bănuitor și se întoarse să ne întrebe dacă „aveam stabilită o întâlnire”.

— Te rog să-i spui domnișoarei Peabody că venim din partea doctorului Grainger, zise Poirot.

După o așteptare de câteva minute, ușa se deschise și în încăperea pătrunse o femeie scundă. Părul ei rar, alb, avea o cărare dreaptă pe mijloc. Femeia purta o rochie de catifea neagră, al cărui pluș era ros complet în unele locuri, și o dantelă cu adevărat minunată, care era prinsă la gâtul ei cu o broșă mare cu camee.

Femeia străbătu încăperea și ne privi cu ochi miopi. Primele ei cuvinte ne surprinseră.

— Vindeți ceva?

— Nimic, doamnă, zise Poirot.

— Sigur?

— Absolut sigur.

— Nici aspiratoare?

— Nu.

— Nici ciorapi?

— Nu.

— Nici covoare?

— Nu.

— Foarte bine, spuse domnișoara Peabody, așezându-se pe un scaun.

Atunci luați loc!

Ne-am supus, ascultători.

— Scuzați-mi întrebările, zise domnișoara Peabody, încercând să se justifice. Trebuie să fii atent. Nici nu vă închipuiți cu ce oameni am de-a face. Servitorii nu-s buni de nimic. Nu-și dau seama că au de-a face cu niște impostori. De fapt, nici nu pot să-i condamni. Vorbă blândă, haine potrivite, nume pe măsură. De unde să știe ei? Comandorul Ridgeway, domnul Scot Edgerton, căpitanul d'Arcy Fitzherbert. Unii arătau chiar bine. Dar, înainte să-ți dai seama ce se întâmplă, te trezeai că-ți vâra sub nas o mașină de făcut frișcă.

Poirot zise, foarte convingător:

— Vă asigur, doamnă, că noi nu avem așa ceva.

— Dumneavoastră știți mai bine, zise domnișoara Peabody.

Poirot începu să-și spună povestea. Domnișoara Peabody îl ascultă fără nici un comentariu, clipind din când în când din ochisorii ei. La sfârșit, zise:

— Vrei să scrii o carte?

— Da.

— În engleză?

— Sigur că în engleză.

— Dar ești un străin! Ei? Nu-i așa că ești străin?

— Așa e.

Femeia își îndreptă privirea spre mine.

— Presupun că tu ești asistentul lui.

— Mda... Am mormăit eu.

— Tu știi să scrii într-o engleză decentă?

— Sper că da.

— Unde ai făcut școala?

— La Eton.

— Atunci nu știi.

Am fost obligat să las fără răspuns acest atac împotriva unui vechi și onorabil centru educațional, iar domnișoara Peabody își îndreptă din nou atenția către Poirot.

— Vrei să scrii despre viața generalului Arundell, da?

— Da. Presupun că l-ați cunoscut.

— Da, l-am cunoscut pe John Arundell. Bea. Urmă o pauză, apoi domnișoara Peabody trecu la cu totul alte lucruri.

Răscoala din India, da? Am impresia că umbli după potcoave de cai morți. Dar e treaba ta.

— Știți, doamnă, există o modă în chestiile astea. În acest moment, India e la modă.

— Tot ce se poate. Moda veche revine. Uită-te la mâneci!

Am păstrat o tăcere plină de respect.

— Mânecele „picioarele de miel” au fost urâte, zise domnișoara Peabody. Dar am arătat întotdeauna bine cu cele Bishops {13}, adăugă ea și își îndreptă privirea către Poirot. Acum spune-mi ce vrei să știi.

Poirot își desfăcu larg brațele.

— Orice! Istoria familiei. Bârfe. Viață de familie.

— Nu pot să-ți spun nimic despre India, zise domnișoara Peabody.

Adevărul e că nu-l ascultam. Bătrânii și poveștile lor sunt mai degrabă plictisitoare. Era un bărbat foarte prost - dar îndrăznesc să spun că asta nu însemna că pentru asta a fost și un general prost. Am auzit că inteligența nu te ajută să promovezi în armată. Fii politicoș cu nevasta colonelului, ascultă respectuos ce spun ofițerii superiori, și o să-ți meargă bine - așa zicea tatăl meu.

Poirot, acordând respectul convenit acestei zicale, lăsă să treacă un timp înainte să întrebe:

— Ați cunoscut bine familia Arundell, nu-i așa?

— l-am cunoscut pe toți, răspuse domnișoara Peabody. Matilda era cea mai mare. O fată plină de coșuri. Preda la școala de duminică. Îi făcea ochi

dulci unuia dintre diaconi. Mai era și Emily. Stătea bine pe cal. Era singura care putea să-l țină în frâu pe taică-său când o lua razna. Din casa lor erau scoase lăzi de sticle goale. Le îngropau noaptea. Stai să văd cine urma. Arabella sau Thomas? Cred că Thomas. Mi-a fost milă de Thomas. Un bărbat și patru femei. Asta face un bărbat să pară prost. Thomas se purta ca o babă uneori. Nimeni nu credea că avea să se însoare. A cam șocat lumea când a făcut-o.

Bătrâna chicoti – un chicotit zdravăn, dens, victorian.

Era clar că domnișoara Peabody se distra. Uitase de noi, ca ascultători. Domnișoara Peabody se cufundase în trecut.

— Următoarea era Arabella. O fată banală. Cu fața ca o plăcintă. S-a măritat, cu toate că era cea mai insipidă din familie. Cu un profesor de la Cambridge. Un bărbat cam bătrân. Trebuie să fi avut vreo șaiszeci de ani, cum te văd și cum mă vezi. A ținut o serie de prelegeri aici, cred că despre minunile chimiei moderne. M-am dus și eu. Îmi amintesc că mormăia. Avea barbă. Nu se auzea mare lucru din ce spunea. Arabella stătea în spate și puneă întrebări. Nu mai era o puștoaică. Trebuie să fie avut vreo patruzeci de ani. Da, acum sunt morți amândoi. A fost o căsnicie destul de fericită. Trebuie spus ceva în legătură cu mariajul cu o femeie banală: știi de la început tot ce-i mai rău în privința ei, și nu are să fie flușturistică. Și mai era și Agnes. Ea era cea mai mică – și cea mai frumoasă. Cam obraznică ni se părea. Aproape ușuratică! Ciudat, dacă te-ai fi întrebat care dintre ele avea să se mărite, ai fi pus pariu că avea să fie Agnes, dar nu s-a măritat. A murit la scurt timp după război.

Poirot murmură:

— Ați spus că mariajul domnului Thomas a fost neașteptat...

Domnișoara Peabody scoase din nou chicotitul acela gros, din gât.

— Neașteptat? Chiar a fost neașteptat! A provocat un scandal teribil!

Nu m-aș fi gândit niciodată că-i în stare de așa ceva – un bărbat atât de liniștit, timid, retras și devotat surorilor sale.

Bătrâna tăcu un timp.

— Vă amintiți un caz care a produs multă vâlvă la sfârșitul anilor 1890? Cel al doamnei Varley, bănuită că și-a otrăvit soțul cu arsenic. O femeie care arăta bine. Cazul ăla a provocat mare tărăboi. Femeia a fost achitată. Ei bine, Thomas Arundell și-a pierdut capul. Cumpăra toate ziarele și citea totul despre cazul respectiv, decupa fotografiile doamnei Varley. N-o să mă credeți, dar, după ce procesul s-a terminat, s-a dus la Londra și a cerut-o de nevastă. Thomas, liniștitul Thomas, cel care stătea numai în casă! Niciodată nu poți fi sigură cu bărbații. Sunt gata întotdeauna să-și piardă mințile!

— Și ce s-a întâmplat?

— Oh, ea s-a măritat cu el.

— Pentru surorile lui a fost un șoc puternic?

— Cred și eu! N-au vrut s-o primească în casa lor. Ținând seama de tot ce se întâmplase, nici nu pot să le condamn. Thomas a fost jignit de moarte. S-a dus să locuiască în Insulele Normande și n-a mai auzit nimeni de el. Nu știu dacă soția lui și-a otrăvit primul soț. Pe Thomas nu l-a otrăvit. Acesta i-a

supraviețuit cu trei ani. Au avut doi copii, un băiat și o fată. O pereche arătoasă – semănau cu mama lor.

— Presupun că au vizitat-o des pe mătușa lor.

— Doar după ce au murit părinții lor. Erau la școală, erau aproape adulți. Obișnuiau să vină în vacanțe. Emily era singură pe lume atunci, și Bella Biggs era singura rudă pe care o mai avea.

— Biggs?

— Fiica Arabellei. O fată searbădă, cu câțiva ani mai mare decât Theresa. S-a făcut de răs. S-a măritat cu un venetic care era la universitate. Un doctor grec. Un bărbat cu aspect înfiorător – dar trebuie să recunosc că avea maniere fermecătoare. Oricum, nu cred că săraca Bella avea multe șanse să se mărite. Și-a petrecut timpul ajutându-și tatăl sau ținând lâna pentru maică-sa. Individul era exotic. O atrăgea.

— E o căsătorie fericită?

Domnișoara Peabody se rățoi:

— Nu pot spune asta despre nici o căsătorie! Par să fie fericiți. Au doi copii cam gălbejiți. Locuiesc în Smyrna.

— Dar acum sunt în Anglia, nu-i așa?

— Da, au venit în martie. Presupun că o să se ducă înapoi cât mai curând.

— Domnișoara Emily Arundell ținea la nepoata ei?

— Să țină la Bella? Oarecum. Bella e o femeie searbădă, preocupată doar de copiii ei și de lucruri de felul ăsta.

— Dar îl acceptase pe soțul Bellei?

Domnișoara Peabody chicoti.

— Nu-l accepta, dar cred că îi plăcea ticălosul. Știi, individul avea minte. După părerea mea, tipul o cam ducea de nas. Individul știa să adulmece banii.

Poirot tuși și murmură:

— Înțeleg că domnișoara Arundell era bogată, atunci când a murit...

Domnișoara Peabody se așeză mai bine pe scaun.

— Da, asta a provocat tot tărăboiul. Nimeni nu-și închipuia că era atât de bogată. Treaba ei cum a reușit să strângă averea. Bătrânul general Arundell a lăsat un venit mic, împărțit egal între fiul și fiicele sale. O parte din el a fost reinvestit, și cred că fiecare investiție a fost bine făcută. Existau niște acțiuni la Mortauld. Sigur, Thomas și Arabella și-au luat acțiunile cu ei, când s-au căsătorit. Celelalte trei surori au locuit aici, și n-au cheltuit nici a zecea parte din venitul lor total, iar restul banilor i-au reinvestit. Când Matilda a murit, și-a lăsat banii moștenire lui Emily și lui Agnes, iar când Agnes a murit, i-a lăsat banii lui Emily. Iar Emily a continuat să cheltuie foarte puțin. Ca urmare, a murit bogată – iar muierea aia, Lawson, a primit totul!

Domnișoara Peabody rosti ultima propoziție de parcă atinsese punctul culminant.

— Domnișoară Peabody, acest lucru a reprezentat o surpriză pentru dumneavoastră?

— Sincer vorbind, da! Emily declarase întotdeauna deschis că, la moartea sa, banii aveau să se împartă în mod egal între nepoatele și nepotul ei. De fapt, așa se menționa în testamentul inițial. Legate pentru slujitori și alte chestii de felul ăsta, iar restul să se împartă între Theresa, Charles și Bella. Doamne, a fost cu adevărat o surpriză când, după moartea ei, s-a descoperit că făcuse un nou testament și lăsase totul sărmaneii domnișoare Lawson!

— Testamentul a fost făcut chiar înainte de moartea sa?

Domnișoara Peabody îi aruncă o privire tăioasă.

— Te gândești că a fost influențată. Nu, nici vorbă. Și nu cred că sărmana Lawson avea mintea și curajul să încerce ceva de felul ăsta. Sincer vorbind, domnișoara Lawson a părut la fel de surprinsă ca toți ceilalți – sau a spus că era surprinsă.

Poirot zâmbi, auzind completarea frazei.

— Testamentul a fost făcut cu zece zile înainte de moartea sa, continuă domnișoara Peabody. Avocatul zice că-i în regulă. Așa o fi.

— Vreți să spuneți... Începu Poirot, aplecându-se spre bătrână.

— E ceva necurat, asta spun, zise domnișoara Peabody. E ceva suspect la mijloc.

— Și dumneavoastră ce bănuiți?

— N-am nici o idee. De unde să știu eu ce-i necurat în povestea asta?

Nu-s avocat. Dar e ceva ciudat în treaba asta, țineți minte ce vă spun!

Poirot întrebă încet:

— S-a pus problema contestării testamentului?

— Cred că Theresa i-a cerut părerea avocatului ei. Mare brânză! Care-i opinia unui avocat, în nouă cazuri din zece? „Nu face asta!” Cinci avocați m-au sfătuit, cândva, să nu intentez un proces. Și ce-am făcut? Nu le-am dat nici o atenție. Și am câștigat. M-au adus în boxa martorilor, și un tânăr spilcuit din Londra a încercat să mă facă să mă contrazic. Dar n-a reușit. „Nu puteți să identificați aceste blănuri, domnișoară Peabody, a zis el. Pe ele nu există marca furnizorului.” „Tot ce se poate, i-am răspuns eu. Dar există o cârpeală pe căptușeală, și, dacă poate cineva să facă o asemenea cârpeală în ziua de azi, atunci îmi mănânc umbrela.” Iar el s-a prăbușit definitiv.

Domnișoara Peabody chicoti, încântată.

— Presupun că relațiile dintre domnișoara Lawson și membrii familiei domnișoarei Arundell nu-s prea grozave, zise Poirot, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Și la ce te-ai aștepta? Știi cum e firea omului. Întotdeauna există probleme după un deces. Mortul nici nu apucă să se răcească în coșciug, iar cei care îl jelesc încep să-și scoată ochii între ei.

Poirot oftă.

— Extrem de adevărat...

— Asta-i natura omenească, zise domnișoara Peabody, plină de înțelegere.

Poirot atacă alt subiect.

— E adevărat că domnișoara Arundell era adeptă a spiritismului?

Privirea pătrunzătoare a domnișoarei Peabody se aținti asupra lui.

— Dacă îți închipui că spiritul lui John Arundell s-a întors în lumea asta și i-a ordonat lui Emily să-i lase banii lui Minnie Lawson și că Emily s-a supus unui asemenea ordin, atunci greșești foarte mult. Emily nu era proastă. După părerea mea, considera spiritismul un pic mai amuzant decât jocul de cribagge {14} sau decât pasiențele. Le-ai văzut pe surorile Tripp?

— Nu.

— Dacă le-ai fi văzut, ți-ai fi dat seama ce prostie e spiritismul. Niște femei enervante. Tot timpul îți transmit mesaje de la vreo rudă – și întotdeauna unul greșit. Ele cred în chestia asta. La fel și Minnie Lawson. Oricum, presupun că-i un mijloc la fel de bun ca multe altele pentru a-ți petrece seara.

Poirot încercă altceva.

— Cred că îl cunoașteți pe tânărul Charles. Ce fel de om este?

— Nu-i bun de nimic. E un tip încântător. Întotdeauna falit, întotdeauna dator – și apare întotdeauna în locurile cele mai nepotrivite. Știe cum să se pună bine cu femeile, zise ea și chicoti. Am văzut prea mulți de felul ăsta ca să mă las fraierită. Amuzantă chestie, tocmai Thomas să aibă un asemenea fiu! Thomas era de modă veche, aș putea spune. Un model de corectitudine. Mda, trebuie să existe undeva niște sânge stricat... Mie îmi place canalia – dar e tipul de om care și-ar omorî cu bucurie bunica, pentru un ban, doi. E total lipsit de scrupule. Ciudat lucru, unii oameni par să se nască fără așa ceva.

— Și sora lui?

— Theresa? Întrebă domnișoara Peabody, apoi clătină din cap și spuse încet: Nu știu. E o făptură exotică. Nu-i una obișnuită. S-a logodit cu doctorul ăla caraghios de aici. Probabil că l-ai cunoscut.

— Doctorul Donaldson.

— Da. Bun în profesia lui, așa se zice. Nu-i tipul de tânăr care mi-ar plăcea, dacă aș fi fată. Probabil că Theresa știe ce vrea. Pun pariu că are destulă experiență.

— Doctorul Donaldson a îngrijit-o pe domnișoara Arundell?

— Făcea asta atunci când Grainger lipsea sau era în vacanță.

— Dar nu și când a fost bolnavă ultima oară.

— Nu cred.

Poirot zise, zâmbind:

— Domnișoară Peabody, am impresia că nu aveți o părere prea bună despre el, ca doctor.

— N-am spus asta. De fapt, greșești. Donaldson e destul de ager și-i deștept, în felul lui – care nu-i și felul meu. De exemplu, pe vremuri, când un copil mânca prea multe mere verzi, avea o criză de bilă, și doctorul spunea că are o criză de bilă. Se ducea acasă și-ți trimitea niște pilule de la farmacie. Acum ți se spune că puștiul suferă de aciditate pronunțată, că dieta lui trebuie supravegheată, și primești același medicament, numai că sub forma unor pastile mici, albe, drăguțe, făcute într-o fabrică de chimicale, care te costă de trei ori mai mult. Donaldson aparține acestei școli, și multe mame

tinere preferă stilul ăsta. Dă mai bine. Numai că tânărul ăsta n-o să rămână prea mult aici, având grijă de cei bolnavi de pojar sau cu crize biliare. E cu ochii îndreptați spre Londra. E ambițios. Vrea să se specializeze.

— Într-un anumit domeniu?

— Terapeutică prin seruri. Cred că am reținut bine. Adică te trezești cu unul dintre acele acele hipodermice îngrozitoare, înfipt în tine, indiferent cum te simți, doar pentru că te-ai putea molipsi de ceva. Eu n-am nici un chef de injecțiile de-astea aiuristice.

— Doctorul Donaldson face experimente în legătură cu o anumită boală?

— Nu mă întreba pe mine. Tot ce știu e că practica de medic generalist nu-i suficient de bună pentru el. Vrea să se stabilească în Londra. Dar pentru asta îi trebuie bani, iar el e sărac lipit pământului.

— Păcat că talentul adevărat este deseori nevalorificat din lipsă de bani, murmură Poirot. Și există oameni care nu cheltuiesc nici măcar un sfert din veniturile pe care le au...

— Emily Arundell era unul dintre aceștia, spuse domnișoara Peabody. Au existat oameni care au avut o adevărată surpriză când a fost deschis testamentul. Mă refer la sumă, nu la persoana căreia i-a fost lăsată moștenirea.

— Credeți că a fost o surpriză și pentru membrii familiei răposatei?

— E discutabil, spuse domnișoara Peabody. N-aș zice da, dar n-aș zice nici nu. Unul dintre ei avea oarecare idee despre ce avea să se întâmple.

— Cine?

— Conașul Charles. Își făcuse niște socoteli. Charles nu-i prost.

— Dar cam canalie, nu-i așa?

— Oricum, nu-i un îngâmfat țeapăn, zise domnișoara Peabody cu răutate. Bătrâna tăcu un timp, apoi întrebă: O să iei legătura cu el?

— Asta intenționez, răspunse solemn Poirot. Cred că-i posibil să aibă vreun document sau ceva care să fi avut legătură cu bunicul său.

— Dacă le-a avut, le-a pus pe foc. Tânărul ăsta n-are pic de respect pentru înaintașii lui.

— Trebuie încercate toate căile, zise Poirot sentențios.

— Așa se pare, replică sec domnișoara Peabody.

În ochii ei albaștri apăru, pentru moment, o lucire care păru că-i displace lui Poirot. Acesta se ridică.

— Nu vreau să vă mai rețin, doamnă. Vă sunt foarte recunoscător pentru tot ce ați putut să-mi spuneți.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, spuse domnișoara Peabody. Se pare că suntem încă departe de Răscoala din India, nu-i așa?

Ne strânse mâinile amândurora.

— Să-mi dați de veste când apare cartea, fu remarca ei de despărțire. Mă interesează atât de mult.

Iar ultimul lucru pe care l-am auzit când am părăsit încăperea a fost un chicotit gros, din străfundul gâtlejului.

CAPITOLUL 11 - Vizită la domnișoarele Tripp

— Și acum ce facem? Întrebă Poirot, când am urcat din nou în mașină. Știind ce se întâmplase mai devreme, de data asta n-am sugerat să ne întoarcem. La urma urmei, dacă Poirot se distra în felul lui, de ce să obiectez? Am propus să bem niște ceai.

— Hastings, ceai? Ce idee! Uită-te la ceas!

— M-am uitat. E cinci și jumătate. Cea mai potrivită oră pentru ceai. Poirot oftă.

— Voi, englezii, întotdeauna vă gândiți la ceaiul de după-amiază! Nu, mon ami, n-avem timp de ceai. Am citit ieri, într-o carte de bune maniere, că nu trebuie să faci vizite după-amiaza după ora șase. Asta ar fi o adevărată dovadă de impolitețe. Așa că avem la dispoziție o jumătate de oră pentru a ne îndeplini ce ne-am propus.

— Cât de sociabil ești azi, Poirot! Și pe cine vom vizita acum?

— Pe demoazele Tripp.

— Acum scrii o carte despre spiritism? Sau tot despre viața generalului Arundell?

— Prietene, va fi ceva mult mai simplu. Însă trebuie să aflăm unde locuiesc aceste doamne.

Am aflat destul de repede încotro trebuia să ne îndreptăm, însă am fost cam zăpăciți din cauza drumului întortocheat. Domiciliul domnișoarelor Tripp se dovedi a fi o vilă pitorească – atât de veche și de pitorească, încât părea gata să se prăbușească în orice clipă.

O puștoaică de vreo paisprezece ani deschise ușa și, cu oarecare dificultate, reuși să se lipească de perete, cât să ne permită să intrăm.

Interiorul era plin de grinzi vechi de stejar. Mai exista un cămin mare și niște ferestre extrem de mici, așa că interiorul nu era prea luminat. Toată mobila era de-o falsă simplitate – mobila veche de stejar a locuitorilor unui conac de țară: o grămadă de fructe în vase de lemn și o mulțime de fotografii; am remarcat că majoritatea înfățișau aceleași două persoane, în diferite ipostaze – de obicei cu buchete de flori strânse la piept sau ținând pălării mari de paie, italienești.

Fetița care ne primise în casă murmură ceva și dispăru, dar vocea i se auzi limpede la etaj.

— Domnișoară, doi domni vor să vă vadă.

Îi răspunse un ciripit de voci feminine, apoi, printre scârțâituri și trosnituri, o doamnă coborî scara și veni grațioasă către noi.

Avea peste patruzeci de ani – aproape cincizeci – părul pieptănat cu cărare pe mijloc și ochii căprui ușor bulbucăți. Purta o rochie de muselină cu broderii în formă de crenguță, care părea mai degrabă un costum potrivit pentru un bal mascat.

Poirot făcu un pas înainte și începu conversația în felul său plin de înflorituri.

— Îmi cer scuze pentru că vă deranjez, domnișoară, dar sunt la ananghie. Am venit aici ca să gădesc o anumită doamnă, dar dumneaei a părăsit Market Basing și mi s-a spus că dumneavoastră trebuie să aveți adresa dânzei.

— Adevărat? Despre cine e vorba?

— Despre domnișoara Lawson.

— Oh, Minnie Lawson! Sigur! Suntem cele mai bune prietene. Luați loc, domnule...

— Parotti. Dânsul este prietenul meu, căpitanul Hastings.

Prezentările fiind făcute, domnișoara Tripp începu să se agite un pic.

— Luați loc, nu, vă rog, chiar prefer un scaun cu spătar. Sunteți sigur că stați confortabil acolo? Draga de Minnie Lawson... Oh, iat-o pe sora mea!

După alte trosnituri și scârțâituri, ni se alătură o a doua doamnă, îmbrăcată într-o rochie de în cu dungi verzi, care ar fi fost potrivită pentru o fată de șaisprezece ani.

— Sora mea Isabel, domnul... Parrot și... Căpitanul Hawkins. Dragă Isabel, acești domni sunt prieteni ai lui Minnie Lawson.

Domnișoara Isabel Tripp era mai puțin dolofană decât sora sa. Putea fi descrisă chiar ca fiind slăbănoagă. Avea părul foarte blond, coafat într-o mulțime de bucle destul de încâlcite. Se comporta ca o fetiță, și am recunoscut-o ușor ca fiind subiectul celor mai multe fotografii cu flori. Bătu din palme, cu o încântare copilărească.

— Ce minunat! Draga de Minnie! Ați văzut-o de curând?

— N-am văzut-o de câțiva ani, explică Poirot. N-am reușit să păstrăm legătura. Eu am călătorit. De aceea am fost uimit și încântat să aud de norocul de care a avut parte vechea mea prietenă.

— Da, un adevărat noroc. Și atât de meritat! Minnie e un suflet deosebit. Atât de simplă, atât de sinceră.

— Julia! Strigă Isabel.

— Da, Isabel.

— Ce interesant! P. Îți amintești că planșeta a insistat în mod deosebit aseară asupra literei P. Un vizitator de peste mări, cu inițiala P.

— Așa a fost, admise Julia.

Ambele doamne se uitară la Poirot captivate, plăcut surprinse.

— Planșeta nu minte niciodată, spuse încet domnișoara Julia.

— Sunteți interesat de ocultism, domnule Parrot?

— Domnișoară, am puțină experiență în acest domeniu, dar - ca orice persoană care a călătorit mult în Orient - trebuie să recunosc că există multe lucruri de neînțeles și care nu pot fi explicate prin mijloace naturale.

— Adevărat, zise Julia. Teribil de adevărat.

— Orientul, murmură Isabel. Leagănul misticismului și al ocultismului.

Din câte știam eu, peregrinările lui Poirot prin Orient se reduceau la o călătorie în Siria, prelungită până în Irak, care durase doar câteva săptămâni. Dacă ar fi fost să judeci după conversația la care asistam, puteai să juri că-și petrecuse cea mai mare parte a vieții în jungle și în bazaruri sau prins în discuții personale cu derviși, fachiri și diverși mahatma.

Din câte mi-am dat seama, domnișoarele Tripp erau vegetariene, specialiste în teozofie, israelite britanice, scientoloage creștine, spiritiste și fotografe amatoare entuziaste.

— Uneori ai impresia că Marker Basing e un loc în care-i imposibil să trăiești, zise Julia, oftând. Nu-i pic de frumusețe aici, locul ăsta nu are suflet. Trebuie să ai suflet, nu credeți, căpitane Hawkins?

— Sigur, am zis eu, un pic stânjenit. Sigur.

— Când nu există nici o viziune, oamenii pier”, cită Isabel, oftând. Am încercat deseori să discut cu vicarul, dar am găsit că-i groaznic de îngust la minte. Domnule Parrot, nu credeți că orice credință definită îngustează?

— Și totul e atât de simplu, afirmă sora ei. După cum știm, totul e bucurie și dragoste.

— Da, da, cum spuneți dumneavoastră, zise Poirot. Ce păcat că apar mereu neînțelegeri și certuri – mai ales din cauza banilor.

— Banii sunt ceva sordid, oftă Julia.

— Presupun că răposata domnișoară Arundell era una dintre prozeleții dumneavoastră, zise Poirot.

Cele două surori se priviră.

— M-ar mira, spuse Isabel.

— N-am fost niciodată lămurite, șopti Julia. La un moment dat, părea convinsă, apoi spunea ceva... Nerușinat.

— Ah, îți amintești ultima manifestare? Zise Julia. A fost ceva cu adevărat remarcabil. S-a petrecut în noaptea în care draga domnișoară Arundell s-a îmbolnăvit, spuse ea, întorcându-se spre Poirot. Eu și sora mea ne-am dus la ea imediat după cină, și am avut o ședință de spiritism – doar noi patru. Și am văzut – am văzut toate trei – foarte clar, un fel de aureolă rotundă în jurul capului domnișoarei Arundell.

— Comment? {15}

— Da. Un fel de ceață luminoasă, spuse ea, întorcându-se spre sora sa. Isabel, nu ai descrie-o așa?

— Da. Da, exact așa. O ceață luminoasă care înconjura treptat capul domnișoarei Arundell – un fel de aureolă. Era un semn – acum știm asta un semn că avea să treacă în cealaltă lume.

— Impresionant, spuse Poirot, cu o voce intenționat emoționată. Era întuneric în încăperea?

— Oh, da, întotdeauna avem rezultate mai bune pe întuneric, și era o seară caldă, așa că focul nu fusese aprins.

— Un spirit foarte interesant ne-a vorbit, zise Isabel. Se numea Fatima. Ne-a spus că decedase pe vremea Cruciadelor. Ne-a transmis un mesaj minunat.

— Vă vorbea?

— Nu, nu prin voce. Prin ciocănituri. Dragoste. Speranță. Viață. Cuvinte frumoase.

— Și domnișoara Arundell s-a îmbolnăvit în timpul ședinței de spiritism?

— Imediat după aceea. Au fost aduse niște sandvișuri și niște vin de Porto, iar draga domnișoară Arundell a spus că nu voia nimic, că nu se simțea foarte bine. A fost începutul bolii sale. Din fericire, n-a trebuit să sufere mult.

— A decedat după patru zile, spuse Isabel.

— Și am primit deja mesaje de la ea, zise iute Julia. Spunea că-i foarte fericită, că totul e minunat și că speră că toți cei dragi ei vor avea parte de pace și de dragoste.

Poirot tuși.

— Mă tem că nu așa stau lucrurile.

— Rudele ei s-au purtat jalnic cu sărmana Minnie, spuse Isabel, înroșindu-se la față din cauza indignării.

— Minnie este o ființă lipsită de interese materiale, interveni Julia.

— Oamenii au spus lucruri neplăcute despre ea - că a uneltit astfel încât să-i fie lăsați ei banii!

— Când, de fapt, asta a fost o mare surpriză pentru ea...

— Nu-i venea să-și creadă urechilor când avocatul a citit testamentul...

— Ne-a spus chiar ea. „Julia, mi-a zis ea mie, puteai să mă dărâmi dacă mă atingeai cu o pană. Doar câteva legate pentru servitori, apoi Littlegreen House și restul proprietăților pentru Wilhelmina Lawson.” Era atât de emoționată, încât abia putea scoate vreun sunet. Iar când a reușit să vorbească, a întrebat cât de mare era restul averii - se gândea la vreo câteva mii de lire - iar domnul Purvis, după ce a mormăit, și-a dres glasul și a vorbit despre lucruri zăpăcitoare, precum venit net și brut, a spus că-i vorba de în jur de trei sute șaptezeci și cinci de mii de lire. Sărmana Minnie a fost gata să leșine, așa ne-a spus ea.

— Nu avea nici cea mai mică idee, repetă cealaltă soră. Nu se gândise niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva.

— Așa v-a spus ea?

— Da, a repetat de mai multe ori. Iar asta face și mai groaznic modul în care s-au purtat cei din familia Arundell - au primit-o cu răceală și au tratat-o cu suspiciune. La urma urmei, trăim într-o țară liberă...

— Poporul englez pare să aibă această impresie greșită, murmură Poirot.

— Și sper că oricine poate să-și lase banii exact cui vrea! Eu cred că domnișoara Arundell a acționat foarte în țelept. Era evident că nu avea încredere în rudele sale, și îndrăznesc să spun că avea și motive.

— Ah! Exclamă Poirot, interesat. Chiar așa?

Această atenție măgulitoare o încurajă pe Isabel să continue.

— Da, chiar așa. Domnul Charles Arundell, nepotul ei, e un individ îngrozitor. E un lucru bine cunoscut! Cred chiar că-i căutat de poliție, în unele țări străine. Nu-i un personaj cu care să vrei să ai de-a face. Cât despre sora lui, nu vreau s-o bârfesc, e o fată care arată foarte bine. Sigur, ultramodernă și teribil de fardată. Mi se face rău numai când îi văd gura. Arată ca sângele! Și bănuiesc că se droghează - uneori se poartă foarte ciudat. E logodită cu tânărul și drăguțul doctor Donaldson, dar am impresia că și lui i se face scârbă uneori. Sigur, e atrăgătoare, în felul ei, dar sper că doctorul își va veni în fire și se va căsători cu o englezoaică drăguță, îndrăgostită de viața de la țară și de îndeletnicirile în aer liber.

— Iar celelalte rude?

— Nici ele nu-s altfel. Sunt de nedorit. Nu că aş avea ceva de spus împotriva doamnei Tanios - e chiar o femeie drăguță, dar e absolut tâmpită și complet sub papucul bărbatului ei. Cred că individul e turc - groaznic pentru o fată englezoaică să se mărite cu un turc, nu credeți? Asta arată o oarecare lipsă de pretenții. Sigur, doamna Tanios e o mamă foarte bună, deși copiii ei sunt deosebit de respingători, sărmanii de ei.

— Deci credeți că domnișoara Lawson merita mai mult să primească averea domnișoarei Arundell?

Julia spuse cu seninătate:

— Minnie Lawson e o femeie cu adevărat bună. Și lipsită de interese materiale. Nu se gândește niciodată la bani. Niciodată n-a fost lacomă.

— S-a gândit să refuze moștenirea?

Isabel dădu înapoi.

— Hmm... E greu să faci așa ceva...

Poirot zâmbi.

— Cred că aveți dreptate...

— Domnule Parrot, interveni Julia, ea consideră că-i vorba despre un depozit, un depozit sacru.

— Și vrea să facă totuși ceva pentru doamna Tanios sau pentru copiii lui Tanios, continuă Isabel, dar nu vrea să pună el mâna pe bani.

— A spus că s-a gândit să-i asigure o rentă Theresei.

— Și cred că-i un lucru foarte generos din partea ei - având în vedere modul în care a tratat-o fata asta.

— Da, domnule Parrot, Minnie e cea mai generoasă făptură. Dar o cunoașteți deja.

— Da, spuse Poirot. O cunosc deja. Dar tot nu știu adresa ei.

— Sigur! Ce prostie din partea mea! Vreți să o scriu pe ceva?

— Pot să o notez eu.

Poirot își scoase nelipsitul său carnetel.

— Clanroyden Mansions 17, W.2. Nu-i departe de Whiteley. Vă rugăm să-i transmiteți dragostea noastră. N-am primit nici o știre de la ea în ultimul timp.

Poirot se ridică, iar eu l-am urmat.

— Vă mulțumesc amândurora foarte mult, zise el, atât pentru încântătoarea conversație, cât și pentru amabilitatea de a-mi oferi adresa prietenei mele.

— Mă întreb de ce nu v-au dat-o cei din casă, exclamă Isabel. Ellen e de vină! Servitorii sunt atât de geloși și de mârșini! Servitoarele astea au fost uneori chiar grosolane cu Minnie.

Julia ne strânse mâinile ca o adevărată aristocrată.

— Mi-a făcut plăcere vizita dumneavoastră, spuse ea amabilă. Mă întreb...

Aruncă o privire întrebătoare către sora ei.

— Poate că... Zise Isabel, roșind un pic, poate că acceptați să rămâneți și să cinați cu noi? O cină foarte simplă - legume tocate, pâine neagră și unt, fructe...

— Pare delicios, zise iute Poirot, dar, din nefericire, eu și prietenul meu trebuie să ne întoarcem la Londra.

După noi strângeri de mână și noi mesaje de transmis domnișoarei Lawson, am reușit să plecăm.

CAPITOLUL 12 – Poirot discută cazul

— Slavă Domnului, am exclamat eu, că am scăpat de morcovii cruzi! Ce femei îngrozitoare!

— Pour nous, un bon bifteck {16} cu cartofi prăjiți, plus o sticlă de vin bun. Mă întreb ce am fi putut bea acolo.

— Cred că apă, i-am răspuns eu, ridicând din umeri. Sau cidru fără alcool. O locuință potrivită pentru așa ceva. Pun pariu că n-are baie, nici instalații sanitare, cu excepția unui closet în grădină.

— Ciudat, dar femeile le place să ducă o viață lipsită de confort, zise gânditor Poirot. Nu-i întotdeauna vorba despre sărăcie, deși femeile se pricep să obțină tot ce se poate când sunt strâmtorate.

— Ce ordine dai acum șoferului? Am întrebat eu, în timp ce parcurgeam ultima curbă a unei cărări șerpuitoare și pătrundeam pe drumul spre Market Basing. Asupra cărui element local ne vom îndrepta atenția? Sau ne întoarcem la George, ca să-l interogăm încă o dată pe chelnerul astmatic?

— Hastings, o să fii încântat să afli că am terminat cu Market Basing...

— Splendid!

— Pentru moment. Trebuie să revin.

— Ești încă pe urmele criminalului care n-a avut succes?

— Exact.

— Ai aflat ceva din mulțimea de aiureli pe care tocmai le-am ascultat?

Răspunsul lui Poirot veni foarte exact:

— Au fost anumite lucruri care meritau ascultate cu atenție. Diferitele personaje ale dramei noastre încep să se contureze ceva mai clar. Într-un fel, seamănă cu un roman din vechime, nu-i așa? Doamna de companie umilă, cândva disprețuită, ajunge bogată și joacă acum rolul unei doamne desăvârșite.

— Îmi imaginez că treaba asta îi înveninează pe cei care se considerau moștenitori de drept.

— Da, chiar așa, Hastings.

Am mers în tăcere timp de câteva minute. Trecuserăm prin Market Basing și ne aflam din nou pe drumul principal. Fredonam încet melodia Omule țule, ai avut o zi plină. În cele din urmă, am întrebat:

— Ți-a făcut plăcere, Poirot?

Poirot răspunse sec:

— Hastings, nu știu ce vrei să spui.

— Am impresia că ți-ai cam oferit un fel de vacanță.

— Nu crezi că sunt serios?

— Oh, ești destul de serios. Dar treaba asta pare a fi una de interes pur teoretic. O faci doar pentru satisfacția ta intelectuală. Adică nu-i ceva adevărat.

— Au contraire, e ceva deosebit de adevărat.

— M-am exprimat greșit. Voiam să zic că, dacă ar fi fost vorba să o ajutăm pe bătrâna doamnă sau să o apărăm de viitoare atacuri, ar fi fost ceva interesant. Dar nu pot să nu mă întreb de ce ne ostenim, din moment ce e moartă.

— În acest caz, mon ami, ar trebui să nu anchetăm un caz de crimă?

— Nu, nu, nu! Dimpotrivă. Adică, dacă ai avea un cadavru... Oh, la naiba!

— Nu te înfură! Te înțeleg perfect. Faci o deosebire între un cadavru și un simplu decedat. Dacă presupunem că domnișoara Arundell a murit în urma unui act violent subit și alarmant, nu ca urmare a unei boli de durată, atunci ai rămâne indiferent la eforturile mele de a descoperi adevărul?

— Sigur că nu.

— Totuși, cineva a încercat s-o omoare.

— Da, dar n-a reușit. În asta constă diferența.

— Nu ești dornic să afli cine a încercat s-o ucidă?

— Ba da, oarecum.

— Avem un cerc foarte restrâns de suspecți, spuse Poirot, gânditor. Firul acela...

— Firul despre care presupui că a fost legat de un cui din plintă! L-am întrerupt eu. Cuiul ăla poate să fi fost acolo de ani de zile!

— Nu. Vopseaua era destul de proaspătă.

— Cred totuși că pot să existe tot felul de explicații pentru existența lui.

— Dă-mi una singură!

Pentru moment, nu mi-a trecut prin minte nimic suficient de plauzibil. Poirot profită de tăcerea mea ca să-și înceapă un discurs.

— Da, un cerc restrâns. Firul putea fi întins de-a latul scării doar după ce toată lumea se duse la culcare. Deci trebuie să-i luăm în considerație doar pe cei din casă. Adică vinovatul este unul dintre cei șapte oameni. Doctorul Tanios. Doamna Tanios. Theresa Arundell. Charles Arundell. Domnișoara Lawson. Ellen. Bucătăreasa.

— Sunt sigur că poți să nu iei în calcul și slujitoarele.

— Mon cher, au primit legate. Și s-ar putea să existe și alte motive - pizmă, o ceartă, necinste - nu poți să fii sigur de nimic.

— Dar mi se pare puțin probabil.

— Sunt de acord că-i puțin probabil. Dar trebuie luate în considerație toate posibilitățile.

— În acest caz, trebuie să socotești opt oameni, nu șapte.

— Cum așa?

Îmi dădeam seama că eram pe cale să marchez un punct.

— Trebuie s-o incluzi și pe domnișoara Arundell. De unde știi că n-a întins chiar ea firul de-a curmezișul scării, ca să se împiedice de el alți membri ai grupului din casă?

Poirot ridică din umeri.

— Prietene, asta-i o betise {17}. Dacă domnișoara Arundell ar fi întins o capcană, ar fi avut grijă să nu cadă în ea. Amintește-ți că ea a fost cea care s-a prăbușit pe scări.

Am abandonat discuția, descurajat.

Dar Poirot continuă, cu glas gânditor:

— Desfășurarea evenimentelor este limpede: căderea, scrisoarea către mine, vizita avocatului... Dar există un punct rămas sub semnul întrebării. Domnișoara Arundell a reținut în mod deliberat scrisoarea, ezitând s-o expedieze prin poștă? Sau, după ce a scris-o, a presupus că fusese expediată?

— Nu avem de unde să știm, am zis eu.

— Nu. Putem doar să presupunem. Personal, bănuiesc că era convinsă că a fost expediată. Cred că a fost surprinsă neprimind răspuns...

Mintea mea era ocupată de alte probleme.

— Crezi că aiureala aia spiritistă a contat în vreun fel? Am întrebat eu. Adică, în ciuda faptului că domnișoara Peabody a ridiculizat o asemenea sugestie, crezi că în una dintre ședințele de spiritism i s-a dat ordin să-și modifice testamentul și să-și lase banii numitei Lawson?

Poirot clătină din cap a îndoială.

— Așa ceva nu se potrivește cu imaginea pe care mi-am format-o deja despre firea domnișoarei Arundell.

— Surorile Tripp spuneau că domnișoara Lawson a fost foarte surprinsă când a fost citit testamentul, am zis eu, gânditor.

— Da, așa le-a spus ea, mă aprobă Poirot.

— Și nu crezi că-i adevărat?

— Mon ami, știi că am o fire bănuitoare. Nu cred nimic din ce spune cineva până când acest lucru nu-i confirmat.

— Ai dreptate, bătrâne, am spus eu cu afecțiune. Ai o fire plăcută, foarte încrezătoare!

— El a spus", „ea a spus", „ei au spus". Și ce înseamnă asta? Nimic. S-ar putea să fie cât se poate de adevărat. S-ar putea să fie însă complet fals. Eu iau în considerație doar fapte.

— Și care-s faptele?

— Domnișoara Arundell a căzut pe scări. Acest lucru nu-i contrazis de nimeni. Căderea n-a fost una normală - a fost provocată.

— Iar dovada acestui lucru constă în faptul că Hercule Poirot spune că-i așa!

— Nici vorbă. Dovadă este cuiul. Dovadă este scrisoarea pe care mi-a trimis-o domnișoara Arundell. Dovadă este câinele care a lipsit din casă toată noaptea. Dovadă sunt cuvintele domnișoarei Arundell despre vas, despre pictură, precum și mingea lui Bob. Toate astea sunt fapte.

— Și care-i faptul următor?

— Faptul următor este răspunsul la întrebarea noastră obișnuită. Cine beneficiază de pe urma morții domnișoarei Arundell? Răspuns: Domnișoara Lawson.

— Doamna de companie cea ticăloasă! Pe de altă parte, ceilalți credeau că ei au să beneficieze de moartea bătrânei. Iar în momentul accidentului chiar ar fi beneficiat.

— Exact, Hastings. De aceea sunt cu toții la fel de suspecti. Mai există un fapt mărunț: Domnișoara Lawson și-a dat toată osteneala să împiedice ca domnișoara Arundell să afle că Bob lipsise din casă toată noaptea.

— Crezi că asta e ceva care trezește bănuielei?

— Nici vorbă. Doar rețin acest aspect. S-ar putea să fie doar grija normală pentru liniștea bătrânei doamne. Aceasta este explicația cea mai probabilă.

M-am uitat urât la Poirot. Este mereu zăpăcitor de subtil.

— Domnișoara Peabody și-a exprimat opinia că testamentul era „ceva necurat”, am zis eu. Ce crezi că a vrut să spună?

— Cred că e modul ei de a-și exprima diferite bănuiele vagi și neformulate.

— Se pare că putem exclude alt gen de influențe, am zis eu, gânditor. Și sunt convins că Emily Arundell avea prea mult bun-simț ca să creadă în aiureli de genul spiritismului.

— Hastings, ce te face să crezi că spiritismul e o aiureală?

M-am uitat uimit la el.

— Dragă Poirot, femeile alea îngrozitoare...

Prietenul meu zâmbi.

— Sunt de acord cu caracterizarea pe care o faci domnișoarelor Tripp. Dar simplul fapt că dumnealor au adoptat cu entuziasm scientologia creștină, vegetarianismul, teozofia și spiritismul nu constituie cu adevărat o incriminare a acestor lucruri. Faptul că o femeie proastă și-ar putea spune o grămadă de aiureli despre un scarabeu fals pe care l-a cumpărat de la un negustor escroc nu implică în mod obligatoriu discreditarea tematicii generale a egiptologiei.

— Vrei să spui că tu crezi în spiritism?

— Am mintea deschisă pentru acest subiect. N-am studiat eu însumi nici o manifestare a sa, dar trebuie acceptat faptul că mulți oameni de știință și învățați au declarat că există anumite fenomene care nu pot fi explicate – putem deci să condamnăm credulitatea unei oarecare domnișoare Tripp?

— Atunci crezi în caraghioslâcul ăla cu aureola ce înconjura capul domnișoarei Arundell?

Poirot făcu semn cu mâna.

— Vorbeam la modul general, respingeam atitudinea ta de scepticism nemotivat. Dar, făcându-mi o anumită părere despre domnișoara Tripp și despre sora sa, voi examina cu foarte mare grijă orice fapt prezentat de ele. Mon ami, femeile proaste sunt proaste indiferent despre ce vorbesc: despre spiritism, despre politică, despre relațiile între sexe sau despre dogmele credinței budiste.

— Și, cu toate acestea, ai ascultat cu multă atenție tot ce-au avut de spus.

— Asta a fost sarcina mea pentru ziua de azi: să ascult. Să aud ce are fiecare să-mi spună despre aceste șapte persoane – și, în principal, despre cele cinci persoane implicate îndeaproape. Cunoaștem deja anumite aspecte. S-o luăm pe domnișoara Lawson! Am aflat de la domnișoarele Tripp că e

devotată, altruistă, fără interese materiale și cu o fire minunată. De la domnișoara Peabody am aflat că-i credulă, proastă, fără curajul sau mintea de a încerca vreun lucru ilegal. De la doctorul Grainger am aflat că era înjosită, că situația ei era precară, că era o „găinușă speriată și zăpăcită”, cred că astea au fost cuvintele pe care le-a folosit. De la chelner am aflat că domnișoara Lawson e „o persoană”, iar de la Ellen că Bob, câinele, o disprețuia! După cum vezi, fiecare o privea dintr-un unghi ușor diferit. Același lucru e valabil și pentru ceilalți. Nimeni nu are o opinie prea grozavă despre moralitatea lui Charles Arundell, dar lumea vorbește diferit despre el. Doctorul Grainger îl numește cu indulgență „un derbedeu obraznic”. Domnișoara Peabody spune că și-ar omorî bunica pentru doi bani, dar că preferă un ticălos unui „bățos”. Domnișoara Tipp sugerează nu numai că individul poate fi în stare de o treabă ilegală, ci și că a săvârșit una - sau mai multe. Aceste puncte de vedere sunt toate foarte folositoare și extrem de interesante. Și ne conduc către pasul următor.

— Care-i acesta?

— Să vedem noi înșine despre ce-i vorba, prietene.

CAPITOLUL 13 -Theresa Arundell

În dimineața următoare ne-am îndreptat către adresa pe care ne-o dăduse doctorul Donaldson.

I-am sugerat lui Poirot că ar fi un lucru bun să-l vizităm pe domnul Purvis, avocatul, dar Poirot a respins categoric ideea.

— Nu, prietene. Ce-am putea să-i spunem, ce motiv am putea să invocăm ca să obținem informații?

— Poirot, de obicei ai pregătite tot felul de motive. Poți folosi orice minciună dintre cele vechi, nu-i așa?

— Dimpotrivă, prietene, „orice minciună dintre cele vechi”, cum ai zis tu, n-ar ține. Nu când ai de-a face cu un avocat. Ar însemna - cum se zice?

— Să-l scoatem din țâțâni.

— Bine, am spus eu, ai dreptate, nu putem risca așa ceva.

Așa că, după cum am spus, ne-am îndreptat spre apartamentul ocupat de Theresa Arundell.

Apartamentul respectiv era situat într-un bloc din Chelsea, cu vedere spre râu. Avea mobilă scumpă și la modă, cu crom lucitor, și covoare groase, cu modele geometrice.

Am așteptat câteva minute, apoi în încăperea a intrat o tânără, care ne-a privit întrebător.

Theresa Arundell părea să aibă douăzeci și opt, douăzeci și nouă de ani. Era înaltă și foarte zveltă, aducea mai mult a schiță în negru și alb. Avea părul negru ca pana corbului, iar fața machiată zdravăn, palidă, ca de mort. Sprâncenele, pensate bizar, îi dădeau un aer de-o ironie batjocoritoare. Buzele ei erau singura pată de culoare, o creștătură stacojie pe fața albă. În același timp lăsa impresia - nu știu cum reușea asta, pentru că atitudinea ei era de-o indiferență fără vlagă - că-i cel puțin de două ori mai plină de viață

decât majoritatea oamenilor. Părea că deasupra ei plutea energia reținută a unui șfichi de bici.

Se uită de la mine la Poirot, cu un aer de-un calm întrebător.

Sătul de minciuni (așa speram eu), Poirot prezentă de data aceasta propria carte de vizită. Tânăra o ținea între degete, răsucind-o de pe o parte pe alta.

— Presupun că dumneavoastră sunteți domnul Poirot, zise ea.

Poirot făcu o plecăciune, cât se pricepu de bine.

— Servitorul dumneavoastră, domnișoară. Îmi permiteți să vă răpesc câteva clipe din timpul dumneavoastră prețios?

Tănăra răspunse, imitând comportamentul lui Poirot.

— Încântată de cunoștință, domnule Poirot. Vă rog să luați loc.

Poirot se așeză, destul de prudent, pe un fotoliu scund, pătrat. Eu am luat un scaun cu spetează, din panglici și crom. Theresa se așeză neglijentă pe un taburet scund, în fața căminului. Ne oferi amândurora țigări. Am refuzat-o, dar ea și-a aprins una.

— Domnișoară, poate că numele meu vă sună cunoscut...

Tănăra dădu din cap.

— Un prieten al Scotland Yardului, nu-i așa?

Cred că Poirot n-a fost foarte încântat de această definiție. Zise, cu oarecare emfază:

— Domnișoară, mă ocup de crime.

— Ce lucru teribil de emoționant, replică Theresa Arundell, cu voce plictisită. Și când mă gândesc că mi-am pierdut carnețelul pentru autografe!

— Iată care-i problema de care mă ocup acum, continuă Poirot. Ieri am primit o scrisoare de la mătușa dumneavoastră.

Ochii Theresei - ochi foarte mari, migdalați - se deschiseră un pic.

Tănăra expiră un nor de fum.

— Domnule Poirot, de la mătușa mea?

— Așa am spus, domnișoară.

Theresa murmură:

— Îmi pare rău că vă stric distracția, dar nu există o asemenea persoană. Toate mătușile mele sunt decedate. Ultima a murit acum două luni.

— Domnișoara Emily Arundell?

— Da, domnișoara Emily Arundell. Doar nu primiți scrisori de la cadavre, domnule Poirot!

— Uneori primesc, domnișoară.

— Ce macabru!

Dar în glasul ei apăruse o tonalitate nouă - care lăsa să se vadă că devenise alarmată și atentă.

— Și ce spunea mătușa mea, domnule Poirot?

— Domnișoară, nu pot să vă spun, în acest moment. Vedeți, zise el și-și drese glasul, e „o problemă delicată”.

Urmă o tăcere de un minut, două. Theresa Arundell fuma. Apoi zise:

— Totul pare încântător de tainic. Dar ce legătură am eu cu toată povestea asta?

— Speram, domnișoară, că veți fi de acord să-mi răspundeți la câteva întrebări.

— Întrebări? Despre ce?

— Întrebări de natură familială.

Am observat din nou că ochii Theresei se măriseră.

— Asta sună destul de pompos. Poate îmi dați un exemplu.

— Bineînțeles. Puteți să-mi spuneți care-i adresa actuală a fratelui dumneavoastră Charles?

Ochii ei se îngustară din nou. Energia ei latentă deveni mai puțin vizibilă. De parcă Theresa s-ar fi retras într-o cochilie.

— Din nefericire, nu pot. Nu prea corespondăm. Cred că a părăsit Anglia.

— Înțeleg...

Poirot rămase tăcut un minut, două.

— Asta-i tot ce doreați să știți?

— Oh, am și alte întrebări. De exemplu, sunteți mulțumită de felul în care a procedat mătușa dumneavoastră cu averea sa? Și altă întrebare: De cât timp sunteți logodită cu doctorul Donaldson?

— V-ați și repezit la chestiile astea, nu-i așa?

— Eh bien?

— Ei bine, din moment ce suntem străini, răspunsul meu la ambele întrebări e că nu-i treaba dumneavoastră! Ca ne vous regarde pas, M. Hercule Poirot. {18}

Poirot o privi atent o clipă, apoi, fără nici un semn de dezamăgire, se ridică.

— Deci așa! Ei bine, poate că nu-i un lucru surprinzător. Dați-mi voie, domnișoară, să vă felicit pentru accentul dumneavoastră francez. Și să vă urez o dimineață minunată. Hai, Hastings!

Ajunseserăm la ușă, când tânăra vorbi. Comparația cu șfichiul de bici îmi veni din nou în minte. Theresa nu se mișcase din poziția în care fusese, dar cele două cuvinte fură ca o plesnitură de bici.

— Veniți înapoi! Zise ea.

Poirot se supuse încet. Se așeză și se uită întrebător la ea.

— Hai să nu ne mai prostim, zise ea. S-ar putea să-mi fiți de folos, domnule Hercule Poirot.

— Cu plăcere, domnișoară, dar cum?

Între două pufăieli din țigară, Theresa trecu foarte calm la subiect:

— Spuneți-mi cum să anulez testamentul.

— Cred că un avocat...

— Da, sigur, un avocat - dacă aș cunoaște avocatul potrivit. Dar singurii avocați pe care-i cunosc sunt oameni respectabili! Opinia lor e că testamentul e valabil din punct de vedere legal și că orice încercare de a-l contesta e o cheltuială inutilă.

— Dar dumneavoastră nu-i credeți.

— Cred că întotdeauna există o cale ca să faci ceva - dacă ești lipsit de scrupule și ești dispus să plătești. Ei bine, eu sunt dispus să plătesc.

— Și sunteți convinsă că eu sunt gata să renunț la scrupule dacă voi fi plătit?

— Am descoperit că acest lucru este valabil pentru majoritatea oamenilor. Nu văd de ce ați face excepție. Sigur, oamenii încep întotdeauna prin a protesta, dacă li se pun la îndoială onestitatea și corectitudinea.

— Dar asta face parte din joc, nu-i așa? Să presupunem că sunt gata să renunț la scrupulele mele. Ce credeți că aș putea să fac?

— Nu știu. Dar sunteți un om deștept. Toată lumea știe asta. Puteți să inventați un plan.

— De exemplu?

Theresa Arundell ridică din umeri.

— Asta-i treaba dumneavoastră. Furați testamentul și înlocuiți-l cu un fals... Răpiți-o pe Lawson și speriați-o, spunându-i că a silit-o pe mătușa Emily să-i lase moștenirea. Fabricați un testament ulterior, care ar fi fost făcut de bătrâna Emily pe patul morții.

— Domnișoară, imaginația dumneavoastră bogată îmi taie răsuflarea!

— Ei bine, care-i răspunsul dumneavoastră? Am fost sinceră. Dacă mă refuzați, ușa e acolo.

— Nu-i vorba de refuz - încă, zise Poirot.

Theresa Arundell râse, apoi se uită la mine.

— Prietenul dumneavoastră pare șocat, remarcă ea. Să-l trimitem să se plimbe în jurul blocului?

Poirot mi se adresă, cu o ușoară enervare:

— Hastings, te rog să-ți stăpânești firea minunată și corectă.

Domnișoară, îmi cer scuze în numele prietenului meu. El este, după cum ați remarcat, un om cinstit. Dar este și loial. Loialitatea sa față de mine este deplină. În orice caz, dați-mi voie să subliniez - spuse el și se uită direct către Theresa - că tot ce vom face va fi complet legal.

Tânăra ridică ușor din sprâncene.

— Legea, zise gânditor Poirot, are o oarecare marjă de libertate.

— Înțeleg, spuse Theresa, zâmbind ușor. Bine, ne-am înțeles. Vreți să discutăm despre partea dumneavoastră din pradă - dacă va exista vreo pradă?

— Și în privința asta ne putem înțelege. Niște mărunțiș, asta-i tot ce cer.

— De acord, zise Theresa.

Poirot se aplecă spre ea.

— Ascultați, domnișoară, de obicei - în nouăzeci și nouă dintr-o sută din cazuri - sunt de partea legii. Dar în cel de-al o sutălea caz... Lucrurile stau altfel. De obicei acesta e mult mai rentabil. Dar lucrurile trebuie făcute în liniște. Înțelegeți, în mare liniște. Reputația mea nu trebuie să sufere. Trebuie să fiu atent.

Theresa Arundell dădu din cap.

— Și trebuie să cunosc toate aspectele cazului. Trebuie să știu adevărul! Înțelegeți că atunci când știi adevărul e mai ușor să-ți dai seama ce minciună poți să spui?

— Mi se pare un lucru extrem de rațional.

— Foarte bine, atunci. Pe ce dată a fost întocmit testamentul?

— Pe 21 aprilie.

— Și testamentul anterior?

— Mătușa Emily îl întocmise cu cinci ani înainte.

— Și acesta prevedea?

— Un legat pentru Ellen și unul pentru fosta bucătăreasă, iar restul proprietăților sale urmau să se împartă între copiii fratelui său Thomas și cei ai surorii sale Arabella.

— Banii erau lăsați într-un fond administrat prin procură?

— Nu, ne erau lăsați nouă, fără nici un fel de condiții.

— Fiți foarte atentă la ce vă întreb. Cunoșteți cu toții prevederile acestui testament?

— Oh, da. Eu și Charles știam. Știa și Bella. Mătușa Emily nu făcuse un secret din asta. De fapt, dacă îi ceream un împrumut, ne răspundea întotdeauna: „O să primiți toți banii mei după ce o să mor. Mulțumiți-vă cu asta”.

— V-ar fi refuzat un împrumut și dacă ar fi fost vorba despre o boală sau despre o nenorocire?

— Nu, nu cred, răspuse încet Theresa.

— Dar domnișoara Emily considera că aveți din ce să trăiți?

— Da, așa considera ea.

În glasul Theresei se simțise amărăciunea.

— Și nu aveți?

Theresa așteptă un minut, două, înainte să vorbească. Apoi zise:

— Tatăl meu ne-a lăsat fiecăruia câte treizeci de mii de lire. Dobânda acestor bani, investiți sigur, era de circa o mie două sute pe an. Taxele pe venit luau o parte din bani. Era un venit frumușel, cu care te puteai descurca foarte bine. Dar eu - vocea ei se schimbă, trupul său zvelt se îndreptă, capul i se înalță, și toată vioiciunea aceea minunată pe care o simțisem la ea ieși la iveală - eu voiam ceva mai mult de la viață. Voiam tot ce-i mai bun. Cea mai bună mâncare, cele mai bune haine - ceva elegant, frumos, nu doar un veșmânt acceptabil și oarecum la modă. Voiam să mă bucur de viață, să mă duc la Mediterană și să stau la soarele fierbinte al verii, să stau la o masă de joc și să risc sume ațăătoare de bani, să dau petreceri, petreceri sălbătice, absurde, extravagante, voiam tot ce se putea din lumea asta putredă, și nu le voiam într-o zi, ci chiar atunci!

Glasul ei era minunat de ațăător, era fierbinte, înveselitor, îmbătător. Poirot o privi atent.

— Presupun că ați avut tot ce-ați vrut.

— Da, Hercule, am avut!

— Și cât a rămas din cele treizeci de mii?

Theresa izbucni în râs.

— Două sute douăzeci și una de lire, paisprezece șilingi și patru penny. Aceasta-i bilanțul exact. Deci, omulețule, o să fii plătit în funcție de rezultat. Nu există rezultat, nu va exista nici răsplată.

— În cazul acesta vor exista în mod obligatoriu rezultate, spuse Poirot liniștit.

— Hercule, ești un omuleț grozav. Mă bucur că lucrăm împreună.

Poirot continuă, pe un ton preocupat:

— Există câteva lucruri pe care trebuie să le știu. Vă drogați?

— Nu, nu m-am drogat niciodată.

— Beți?

— Zdravăn, dar nu pentru că îmi place. Gașca mea bea, iar eu beau împreună cu ea, dar pot să renunț oricând.

— Foarte bine.

Theresa izbucni în râs.

— Hercule, n-o să-mi dezvălui secretele la un pahar!

Poirot continuă:

— Povești de dragoste?

— Au fost destule, în trecut.

— Și în prezent?

— Doar Rex.

— Adică doctorul Donaldson?

— Da.

— Acesta pare, cumva, foarte străin de felul de viață pe care l-ați menționat.

— Da, așa e.

— Și totuși, țineți la el. Mă întreb de ce.

— Oh, există motive? De ce s-a îndrăgostit Julieta de Romeo?

— Cu tot respectul convenit lui Shakespeare, Romeo a fost primul bărbat pe care l-a văzut Julieta.

— Rex nu-i primul bărbat pe care l-am văzut, nici pe departe, spuse încet Theresa, apoi adăugă: Dar cred - simt - că va fi ultimul bărbat pe care-l voi vedea.

— Și e un om sărac, domnișoară.

Theresa dădu din cap.

— Și el are, de asemenea, nevoie de bani?

— Cu disperare. Oh, nu din motivele pentru care aveam eu nevoie. Nu vrea lux - sau frumusețe, adrenalină sau alte lucruri de acest fel. Poartă același costum până se găurește, mănâncă mulțumit cotlet congelat la fiecare prânz și se spală într-o cadă de tablă crăpată. Dacă ar avea bani, i-ar cheltui pe toți pe eprubete, dotarea unui laborator și alte lucruri de felul ăsta. E ambițios. Profesia sa înseamnă totul pentru el. Înseamnă mai mult decât însemn eu.

— Știa că urma să primiți bani după moartea domnișoarei Arundell?

— Așa i-am spus eu. După ce ne-am logodit. Nu se căsătorește cu mine pentru bani, dacă la asta te-ai gândit.

— Mai sunteți logodiți?

— Sigur că suntem.

Poirot nu zise nimic. Tăcerea lui păru s-o neliniștească pe Theresa.

— Sigur că suntem, repetă ea tăios, apoi adăugă: L-ai văzut?

— L-am văzut ieri, la Market Basing.

— De ce? Ce i-ai spus?

— Nimic. I-am cerut doar să-mi dea adresa fratelui dumneavoastră.

— Charles? Zise ea, cu vocea din nou tăioasă. Ce vrei de la Charles?

— Charles? Cine vrea ceva de la Charles?

Era o voce nouă - o voce plăcută de bărbat.

Un tânăr cu fața bronzată și cu un rânjel plăcut pătrunse în încăperea.

— Cine vorbește despre mine? Întrebă el. Mi-am auzit numele de pe hol, dar n-am tras cu urechea. La Borstal erau foarte atenți în privința trasului cu urechea. Theresa, fetiço, ce-i toată povestea asta? Spune tot!

CAPITOLUL 14 -Charles Arundell

Trebuie să mărturisesc că mi-a plăcut Charles Arundell din momentul în care l-am zărit. Avea ceva vesel și un aer de nepăsare. Ochii săi aveau o lucire plăcută și plină de umor, iar zâmbetul său era cel mai dezarmant pe care l-am văzut vreodată.

Charles traversă încăperea și se așeză pe brațul unuia dintre fotoliile masive, capitonate.

— Despre ce-i vorba, fato? Întrebă el.

— Acesta este domnul Hercule Poirot. Este gata să - hmm - să facă o treabă murdară pentru noi, în schimbul unei mici răsplăți.

— Protestez! Strigă Poirot. Nu o treabă murdară - să zicem o mică înșelătorie nevătămătoare, încât să se revină la intenția inițială a autorului testamentului. Hai să punem astfel problema.

— Faceți întocmai cum doriți, zise Charles amabil. Mă întreb ce-a determinat-o pe Theresa să se gândească la dumneavoastră...

— Nu m-a chemat ea, răspunse Poirot liniștit. Am venit din proprie inițiativă.

— Ca să vă oferiți serviciile?

— Nu chiar. Vă căutam pe dumneavoastră. Sora dumneavoastră mi-a spus că sunteți plecat.

— Theresa este o soră foarte grijulie, zise Charles. Rareori face vreo greșeală. De fapt, e foarte bănuitoare.

Zâmbi către sora sa, plin de afecțiune, dar aceasta nu-i răspunse la zâmbet. Theresa părea îngrijorată și gânditoare.

— Sigur, zise Charles. Am luat-o pe o cale greșită. Domnul Poirot nu-i celebru pentru prinderea criminalilor? N-am auzit să-i ajute și să-i încurajeze.

— Noi nu suntem criminali, replică tăios Theresa.

— Dar am vrea să fim, spuse binevoitor Charles. M-am gândit să falsific un testament - chestia asta se potrivește cu firea mea. Am fost eliminat de la Oxford din cauza unei mici neînțelegeri în legătură cu un cec. Fusese o chestie copilăresc de simplă - adăugasem doar un zero. Și a mai fost un mic fracș {19} cu mătușa Emily și banca locală. Sigur, a fost o prostie din partea mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că bătrâna era foarte perspicace. Însă toate aceste incidente au fost simple mărunțișuri - erau în joc sume de cinci, zece lire. Un testament întocmit pe patul morții ar însemna ceva foarte

riscant. Trebuie să ai de-a face cu Ellen, servitoarea aia rigidă și bătoasă și s-o mituiești, parcă ăsta-i termenul, oricum, s-o faci să spună că a fost martoră la întocmirea testamentului. Mă tem că treaba asta e cam dificilă. Aș putea să mă însor cu ea, pentru ca după aceea să nu poată să depună mărturie împotriva mea. {20}

Și rânji amabil către Poirot.

— Sunt sigur că ați instalat un microfon secret și că Scotland Yardul ne ascultă, adăugă el.

— Problema dumneavoastră mă interesează, spuse Poirot, cu un pic de reproș în glas. Evident că nu pot să săvârșesc nimic împotriva legii. Dar există mai multe căi, nu una singură... spuse el și tăcu sugestiv.

Charles Arundell ridică din umerii săi frumoși.

— Nu mă îndoiesc că există căi lăturalnice în cadrul legii, spuse el, amabil. Dumneavoastră știți mai bine decât mine.

— Cine au fost martorii testamentului? Mă refer la cel întocmit în data de 21 aprilie.

— Purvis a adus cu el un funcționar, iar al doilea martor a fost grădinarul.

— A fost semnat în prezența domnului Purvis?

— Da.

— Presupun că domnul Purvis este un om foarte respectabil.

— Purvis, Purvis, Charlesworth și încă o dată Purvis sunt la fel de respectabili și de impecabili ca Banca Angliei, răspuse Charles.

— Nu i-a plăcut faptul că a trebuit să întocmească testamentul, zise Theresa. Cred că, într-un mod foarte elegant, a încercat chiar s-o convingă pe mătușa Emily să renunțe.

Charles zise tăios:

— Ți-a spus el asta?

— Da, răspuse Theresa. M-am dus ieri să-l revăd.

— Nu folosește la nimic, draga mea. Ar fi trebuit să-ți dai seama.

Theresa ridică din umeri.

Poirot spuse:

— Vă cer să-mi dați toate informațiile posibile despre ultimele zile din viața domnișoarei Arundell. Se începem cu faptul că, după câte am înțeles, dumneavoastră, fratele dumneavoastră, dar și doctorul Tanios împreună cu soția lui ați fost acolo de Paște.

— Da, am fost.

— S-a întâmplat ceva semnificativ în timpul aceluia weekend?

— Nu cred.

— Nimic? Credeam...

Charles interveni:

— Ce făptură preocupată doar de sine, asta ești, Theresa! Nu ți s-a întâmplat nimic semnificativ ție! Erai cufundată în visul tău de dragoste. Dați-mi voie să vă spun, domnule Poirot, că Theresa are un iubit cu ochi albaștri în Market Basing. Unul dintre tăietorii locali de oase. Ca urmare, Theresa nu prea mai are simțul realității. De fapt, respectata mea mătușă s-a prăvălit cu

capul înainte pe scări și a fost gata să dea ortul popii. Îmi doresc să fi reușit. Ne-ar fi scutit de toată chestia asta.

— A căzut pe scări?

— Da, s-a împiedicat de mingea câinelui. Fiara aia inteligentă o lăsase în capătul de sus al scării, și mătușa a alunecat pe ea, în timpul nopții.

— Când s-a întâmplat asta?

— Să vedem... Marți, seara dinaintea plecării noastre.

— Mătușa dumneavoastră a fost rănită grav?

— Din nefericire, n-a căzut în cap. Dacă s-ar fi întâmplat asta, am fi putut susține în instanță că și-a zdruncinat creierul – sau cum se cheamă chestia asta în termeni medicali. Nu, n-a pățit nimic grav.

— Foarte dezamăgitor pentru dumneavoastră, zise sec Poirot.

— Poftim? Da, înțeleg ce vreți să spuneți. Da, după cum ați spus, foarte dezamăgitor. Sunt țicnite, femeile astea în vârstă...

— Și ați plecat miercuri dimineața?

— Exact.

— Asta a fost miercuri, în data de cincisprezece. Când ați revăzut-o pe mătușa dumneavoastră?

— N-a fost în weekendul imediat următor, ci în cel de după.

— Asta a fost... Să vedem... În data de douăzeci și cinci, nu-i așa?

— Da, cred că da.

— Și mătușa dumneavoastră când a murit?

— În vinerea următoare.

— După ce s-a îmbolnăvit în noaptea de luni?

— Da.

— Asta a fost luna în care ați plecat?

— Da.

— Și nu v-ați întors în timpul bolii sale?

— Nu ne-am întors până vineri. Nu ne-am dat seama că era atât de grav bolnavă.

— Ați ajuns la timp s-o vedeți în viață?

— Nu, a murit înainte să sosim noi.

Poirot își îndreptă privirea către Theresa Arundell.

— L-ați însoțit pe fratele dumneavoastră în ambele ocazii?

— Da.

— Și nu s-a spus nimic în timpul acestui al doilea weekend despre faptul că a fost făcut un testament nou?

— Nimic, răspuse Theresa.

Dar Charles răspuse în același moment.

— Ba da, zise el. S-a spus.

Vorbise la fel de afectat ca până atunci, dar în glasul său era ceva silit, ca și cum afectarea sa era mai artificială decât de obicei.

— S-a spus? Întrebă Poirot.

— Charles! Strigă Theresa.

Charles păru că se teme să-și privească sora în ochi. Vorbi fără să se uite la ea.

— Cred că-ți amintești, surioară! Ți-am povestit. Mătușa Emily a făcut din asta un soi de ultimatum. Stătea ca un judecător la tribunal. Mi-a ținut un soi de discurs. A zis că nu era de acord cu rudele sale – era vorba despre mine și despre Theresa. A spus că nu avea nimic cu Bella, dar nu-l plăcea și nu avea încredere în soțul ei. Deviza mătușii Emily era: „Cumpără produse englezești”. Dacă Bella avea să moștenească o sumă considerabilă, atunci era convinsă că Tanios avea să pună mâna pe bani, într-un fel sau altul. Poți să fii sigur că un grec știe să facă asta. „E mai în siguranță așa cum e”, a spus mătușa. Apoi a zis că nici eu, nici Theresa nu suntem oameni cărora să li se încredințeze bani. I-am pierde la jocuri de noroc. De aceea, a încheiat ea, a făcut un nou testament și avea să lase toată averea domnișoarei Lawson. „E proastă, a zis mătușa Emily, dar are un suflet credincios. Și cred că mi-e devotată. N-are nici o vină că n-are minte. Charles, am considerat că-i mai corect să-ți spun, ca să-ți dai seama că nu va mai fi posibil să faci rost de bani în baza moștenirii pe care sperai s-o primești de la mine.” Chestia asta a fost o lovitură nasoală. Pentru că tocmai asta încercam să fac.

— Charles, de ce nu mi-ai spus? Întrebă Theresa, furioasă.

Poirot fu curios:

— Și ce-ați răspuns, domnule Arundell?

— Eu? Zise Charles cu nepăsare. Oh, m-am mulțumit să râd. Nu folosea la nimic să mă omor cu firea. „Fă ce vrei, mătușă Emily”, i-am zis eu. „Sigur, e un șoc pentru mine, dar, la urma urmei, sunt banii tăi, și poți să faci cu ei ce poțtești.”

— Și cum a reacționat mătușa la spusele dumneavoastră?

— Oh, s-a potolit imediat. A zis: „Trebuie să recunosc că știi să pierzi, Charles”. Iar eu i-am zis: „Trebuie să suporti vicisitudinile sorții. Apropo, dacă tot nu mai am speranță să te moștenesc, ce-ar fi să-mi dai zece lire?” Iar ea a zis că-s un nerușinat, și până la urmă m-am ales cu o bancnotă de cinci lire.

— V-ați ascuns simțămintele foarte bine.

— De fapt, nu am luat-o în serios.

— Nu?

— Nu. Am crezut că bătrâna își juca rolul. Că voia să ne sperie.

Presupuneam că, după câteva săptămâni sau luni, avea să rupă testamentul. Mătușa Emily ținea foarte mult la familia ei. Și, de fapt, cred că asta ar fi făcut, dacă n-ar fi murit subit.

— Ah! Exclamă Poirot. Asta-i o idee interesantă. Rămase tăcut un minut, două, după care continuă: Discuția dumneavoastră a putut fi auzită de altcineva – de exemplu, de domnișoara Lawson?

— Desigur. Nu vorbeam deloc încet. De fapt, nerușinata de Lawson stătea lângă ușă când am ieșit din încăpere. Cred că trăsesese cu urechea.

Poirot aruncă o privire pătrunzătoare spre Theresa.

— Și dumneavoastră n-ați știut nimic din toate astea?

Înainte ca tânăra să apuce să răspundă, Charles interveni:

— Theresa, fetițo, sunt sigur că ți-am spus – sau ți-am dat de înțeleș.

Urmă un soi de pauză bizară. Charles se uita fix la Theresa, iar în privire i se citea teama, era ceva ce părea total exagerat în raport cu problema în discuție.

Theresa spuse încet:

— Dacă mi-ai fi spus – ceea ce nu cred că s-a întâmplat – aș fi putut să uit? Ce ziceți, domnule Poirot?

Și-și îndreptă ochii negri către el.

Poirot răspunse, tot încet:

— Nu, domnișoară Arundell, nu cred că ați fi uitat. Apoi se întoarse brusc spre Charles. Să lămurim un lucru! Domnișoara Arundell v-a spus că intenționează să-și modifice testamentul sau a afirmat fără urmă de tăgadă că l-a modificat deja?

Charles răspunse iute:

— Oh, a fost foarte limpede. De fapt, mi-a arătat testamentul.

Poirot se aplecă spre el. Făcu ochii mari.

— E un lucru foarte important. Spuneți că domnișoara Arundell v-a arătat testamentul?

Charles se făcu mic, ca un băiețel certat – un gest dezarmant. Seriozitatea lui Poirot nu-l făcea să se simtă în largul lui.

— Da, spuse el. Mi l-a arătat.

— Puteți să jurați că-i așa?

— Sigur că pot, răspunse Charles, uitându-se nervos la Poirot. Nu văd ce-i atât de important în asta.

Atunci Theresa se puse brusc în mișcare. Se ridică și se duse lângă cămin. Își aprinse iute o altă țigară.

— Și dumneavoastră, domnișoară? Întrebă Poirot, răsucindu-se către ea. Mătușa dumneavoastră nu v-a spus nimic important în timpul weekendului?

— Nu cred. A fost destul de amabilă. Adică la fel de amabilă ca de obicei. M-a bătut la cap în legătură cu modul meu de viață, și alte chestii de genul ăsta. Dar asta făcea întotdeauna. Părea însă un pic mai nervoasă decât de obicei.

Poirot zise, zâmbind:

— Presupun, domnișoară, că erați ocupată cu logodnicul dumneavoastră...

Theresa răspunse tăios:

— Nu era acolo. Era plecat, se dusesse la un congres medical.

— Și nu l-ați văzut din weekendul Paștelui? Atunci a fost ultima oară când l-ați văzut?

— Da – în seara dinaintea plecării noastre venise la cină.

— Scuzați-mă, v-ați certat cumva cu el atunci?

— Bineînțeles că nu.

— M-am gândit la asta din moment ce lipsea din localitate în timpul celei de-a doua vizite a dumneavoastră...

Charles interveni:

— Ah, vedeți, acest al doilea weekend a fost ceva spontan. Ne-am dus în urma unei decizii de moment...

— Adevărat?

— Oh, hai să spunem adevărul, zise Theresa, fără vlagă. Vedeți, Bella și soțul ei se duseseră în weekendul anterior, se fâțâiseră pe lângă mătușa Emily din cauza accidentului. Ne-am gândit că aveau să dea mai bine în ochii ei decât noi.

— Ne-am spus că ar fi bine să părem și noi preocupați de sănătatea mătușii Emily, zise Charles rânjind. De fapt, bătrâna doamnă era prea deșteaptă ca să se lase amăgită de tot cirul ăla cu îngrijorarea. Știa prea bine cu cine avea de-a face. Mătușa Emily nu era deloc proastă.

Theresa izbucni în râs.

— O poveste frumoasă, nu-i așa? Noi toți, alergând cu limba scoasă după bani...

— Același lucru era valabil și pentru verișoara dumneavoastră și soțul ei?

— Oh, da, Bella e întotdeauna lefteră. Modul în care încearcă să-mi imite stilul vestimentar, dar la o optime din preț, e chiar patetic. Cred că Tanios i-a tocat banii la bursă. Reușesc cu greu să facă față cheltuielilor curente. Au doi copii, și vor să-i dea la școală în Anglia.

— Ați putea să-mi dați adresa lor? Zise Poirot.

— Locuiesc la hotelul Durham, din Bloomsbury.

— Cum arată verișoara dumneavoastră?

— Bella? E o femeie înfiorătoare. Ce zici, Charles?

— E într-adevăr o femeie înfiorătoare. Seamănă cu o urechelniță. E o mamă devotată. Cred că toate urechelnițele sunt.

— Și soțul ei?

— Tanios? Arată cam ciudat, dar e un tip drăguț. Deștept, amuzant și băiat bun.

— Sunteți de acord, domnișoară?

— Da, trebuie să recunosc că-l prefer Bellei. E un doctor al naibii de bun. Dar nu i-aș acorda prea multă încredere.

— Theresa nu are încredere în nimeni, zise Charles și-i puse brațul pe umeri. N-are încredere nici în mine.

— Cine are încredere în tine, dragule, e bolnav mintal, declară Theresa cu amabilitate.

Fratele și sora se îndepărtară și se uitară la Poirot.

Poirot făcu o plecăciune și se îndreptă spre ușă.

— Mă apuc de treabă. E o chestiune dificilă, dar domnișoara are dreptate. Întotdeauna există o cale. Apropo, această domnișoară Lawson e genul de om care s-ar pierde cu firea în timpul unei interogări în cadrul unui proces?

Charles și Theresa schimbă priviri între ei.

— Cred că un procuror sâcâitor ar putea s-o facă să spună că negrul e alb.

— Asta s-ar putea să fie un lucru folositor, zise Poirot.

Ieși din încăpere, iar eu l-am urmat. În hol, Poirot își luă pălăria, se duse la ușa din față, o deschise și o închise iute la loc, făcând-o să se trântască zgomotos. Apoi se apropie în vârful picioarelor de ușa întredeschisă a salonului și-și lipi urechea de crăpătură, fără pic de rușine. Nu știu la ce școală studiasse Poirot, dar era clar că acolo nu existau reguli nescrise împotriva trasului cu urechea. Eram îngrozit, dar neputincios. Îi făceam de zor semne, dar el nu mă băga în seamă.

Apoi, vocea profundă, vibrantă a Theresei Arundell rosti trei cuvinte:

— Ești un prost!

Se auzi zgomot de pași pe coridor, iar Poirot mă prinse iute de braț, deschise ușa din față și ieși, apoi o închise fără zgomot în urma sa.

CAPITOLUL 15 -Domnișoara Lawson

— Poirot, am zis eu, trebuie să ascultăm pe la uși?

— Liniștește-te, prietene. Numai eu am ascultat. Tu nu te-ai aplecat să-ți lipești urechea de crăpătura ușii. Dimpotrivă, ai stat drept, ca un soldat.

— Cu toate acestea, am auzit ce s-a vorbit.

— Adevărat. Domnișoara nu vorbea în șoaptă.

— Pentru că era convinsă că am părăsit apartamentul.

— Da, am săvârșit o mică înșelătorie.

— Nu-mi plac lucrurile de felul ăsta.

— Atitudinea ta morală este ireproșabilă. Dar hai să nu mai discutăm de pomană! Această conversație a avut loc într-o anumită situație. O să spui că n-am respectat regulile jocului. Iar eu o să-ți răspund că asasinatul nu-i un joc.

— Dar nu-i vorba despre nici o crimă.

— Nu fi așa convins de asta.

— Poate că a existat o intenție. Dar crima și tentativa de crimă nu-s același lucru.

— Din punct de vedere moral, sunt același lucru. Dar ești sigur că ne ocupăm doar de o tentativă de asasinat?

M-am uitat la el.

— Domnișoara Arundell a murit din cauze complet naturale.

— Repet întrebarea: Ești sigur?

— Toată lumea spune că așa stau lucrurile.

— Toată lumea? Ei, haide!

— Așa a spus doctorul, am insistat eu. Doctorul Grainger. Ar trebui să știe care-i adevărul.

— Da, ar trebui să știe, spuse nemulțumit Poirot. Hastings, adu-ți aminte că tot timpul sunt deshumate cadavre și că de fiecare dată certificatul de deces a fost semnat cu bună-credință de medicul care se ocupase de caz.

— Da, dar în acest caz domnișoara Arundell a murit după o lungă suferință.

— Da, așa se pare.

Vocea lui Poirot îi trăda nemulțumirea. M-am uitat atent la el.

— Poirot, i-am zis eu, o să încep o propoziție cu „ești sigur”. Ești sigur că nu te lași cuprins de zelul profesional? Vrei să fie o crimă, ca urmare, crezi că trebuie să fie o crimă.

Umbra sprâncenelor sale deveni mai profundă. Poirot dădu încet din cap.

— Hastings, ai spus un lucru inteligent. Ai pus degetul pe rană. Crimele sunt meseria mea. Sunt ca un mare chirurg care s-a specializat în... Să zicem apendicită sau o operație mai rară. La el vine un pacient, iar medicul îl privește doar din punctul de vedere al specializării sale. Există vreun motiv să creadă că omul suferă de cutare lucru? Și eu sunt tot așa. Îmi spun: „Există posibilitatea să fie o crimă?” Și, după cum vezi, prietene, în cazul acesta cam e posibil.

— N-aș zice că posibilitatea e prea mare, am remarcat eu.

— Hastings, femeia a murit! Nu poți nega acest fapt. A murit!

— Avea sănătatea șubredă. Trecuse de șaptezeci de ani. Mie mi se pare totul normal.

— Și ți se pare normal că Theresa Arundell a strigat atât de tare la fratele ei că e un prost?

— Ce legătură are crima cu asta?

— Are. Spune-mi, ce crezi despre afirmația domnului Charles Arundell, că mătușa sa i-a arătat noul testament?

M-am uitat prudent la el.

— Tu ce crezi? L-am întrebat eu.

De ce trebuie ca Poirot să fie întotdeauna cel care pune întrebările?

— Aș zice că-i o declarație foarte interesantă, da, foarte interesantă. La fel a fost și reacția domnișoarei Theresa Arundell la această declarație. Confruntarea dintre ei a fost sugestivă - foarte sugestivă.

— Hmm, am zis eu în doi peri.

— Asta lasă să se întrevadă două direcții distincte de investigare.

— Mi se par doi borfași, am zis eu. În stare de orice. Fata arată uluitor de bine. Cât despre tânărul Charles, e un ticălos simpatic.

Poirot tocmai chema un taxi. Acesta opri lângă trotuar, iar Poirot îi spuse șoferului adresa.

— Bayswater, Clanroyden Mansions, numărul 17.

— Deci următoarea pe listă e Lawson, am comentat eu. După aceea mergem la familia Tanios?

— Exact, Hastings.

— Acolo ce rol o să jucăm? Am întrebat eu, în timp ce taxiul se îndrepta către Clanroyden Mansions. Biograful generalului Arundell, un viitor cumpărător al Littlegreen House sau ceva mai subtil?

— O să mă prezint drept Hercule Poirot.

— Ce dezamăgitor! Am exclamat eu.

Poirot se mulțumi să-mi arunce o privire și plăti șoferului.

Numărul 17 se afla la etajul al doilea. O servitoare cu mutră obraznică ne deschise ușa și ne conduse într-o încăpere care părea de-a dreptul caraghioasă în comparație cu cea pe care abia o părăsiserăm.

Apartamentul Theresei Arundell era gol, aproape pustiu. Cel al domnișoarei Lawson era atât de umplut cu mobilă și cu tot felul de lucruri, încât abia te puteai mișca fără să te temi că aveai să răstorni ceva.

Ușa se deschise și intră o doamnă între două vârste, destul de zveltă. Domnișoara Lawson arăta cam așa cum mi-o închipuisem. Avea o figură pe care i se citeau înverșunarea și prostia, păr încărunțit, nepieptănat, și un pince-nez pus un pic cam strâmb pe nas. Stilul ei de conversație era spasmodic și consta din gâfâieli.

— Bună dimineața - hmm - nu cred...

— Domnișoara Wilhelmina Lawson?

— Da, da, acesta e numele meu...

— Mă numesc Poirot, Hercule Poirot. Ieri am vizitat Littlegreen House.

— Oh, da.

Gura domnișoarei Lawson rămase puțin deschisă. Femeia făcu niște încercări zadarnice de a-și aranja părul ciufulit.

— Nu vreți să luați loc? Ne invită ea. Aici, vă rog. Oh, doamne, masa asta vă stă în drum. Sunt cam înghesuită aici. E așa de greu! Apartamentul ăsta! E atât de mititel! Dar atât de central! Și îmi place să fiu în centru. Dumneavoastră nu vă place?

Cu un gâfâit, femeia se așeză pe un scaun victorian ce părea inconfortabil, se aplecă, respirând greu și cu ochelarii strâmbi, și se uită plină de speranță la Poirot.

— Am fost la Littlegreen House în calitate de cumpărător, spuse Poirot. Dar trebuie să vă mărturisesc un lucru strict secret...

— Oh, da, gâfâi domnișoara Lawson, aparent plăcut impresionată.

— Un lucru strict secret, continuă Poirot, și anume, că am fost acolo cu alt scop... Poate știți că domnișoara Arundell mi-a scris, cu puțin înaintea morții sale... Făcu o pauză, apoi continuă: Sunt un detectiv particular bine-cunoscut.

Pe chipul ușor înroșit al domnișoarei Lawson expresiile se schimbau cu repeziciune. M-am întrebat pe care dintre ele avea să o considere Poirot ca relevantă pentru ancheta sa. Panică, emoție, surpriză, uluire...

— Oh, zise ea, apoi adăugă, după o pauză: Oh! Apoi întrebă, surprinzător: Era despre bani?

Până și Poirot fu ușor surprins. Zise, la nimereală:

— Vă referiți la banii care...

— Da, da. La banii care au fost luați din sertar.

Poirot răspunse calm:

— Domnișoara Arundell nu v-a spus că mi-a scris în legătură cu banii?

— Nu. Nu aveam idee. De fapt, sunt foarte surprinsă...

— Credeți că nu ar fi spus nimănui?

— Nu cred așa ceva. Vedeți, a știut foarte bine...

Se opri din nou. Poirot zise iute:

— A știut foarte bine cine i-a luat. Asta ați vrut să spuneți, nu-i așa?

Domnișoara Lawson dădu din cap și continuă, abia respirând:

— N-aș fi crezut că dorea... Adică a spus... Părea să considere...

Din nou, Poirot o întrerupse în mijlocul frazei incoerente:

— Că-i o problemă de familie?

— Exact.

— Eu sunt specializat în probleme de familie, zise Poirot. Sunt foarte, foarte discret.

Domnișoara Lawson dădu viguros din cap.

— Oh! Sigur, asta e altceva. Nu-i ca poliția.

— Nu, nu. Nu sunt ca poliția. Nici pe departe.

— Oh. Draga domnișoară Arundell era o femeie mândră. Sigur, au mai fost și înainte probleme cu Charles, dar întotdeauna au fost trecute sub tăcere. Cred că o dată a fost nevoit să plece în Australia.

— Chiar așa, spuse Poirot. Deci faptele au fost următoarele:

Domnișoara Arundell avea o sumă de bani într-un sertar...

Se opri. Domnișoara Lawson se grăbi să-i completeze afirmația:

— Da, de la bancă. Pentru salarii și pentru cheltuieli.

— Și cât de mulți bani au lipsit?

— Patru bancnote de o liră. Nu, nu, greșesc, trei de o liră și două de zece șilingi. Știu că trebuie să fii foarte precis în asemenea probleme.

Domnișoara Lawson se uită la Poirot cu sinceritate și, fără să-și dea seama, strâmbă și mai mult pince-nez-ul. Ochii ei bulbucăți păreau că se holbează la el.

— Mulțumesc, domnișoară Lawson. Văd că aveți un excelent simț al afacerilor.

Domnișoara Lawson se umflă un pic în pene și scoase un râs disprețuitor.

— Domnișoara Arundell bănuia - și nu mă îndoiesc că avea dreptate - că nepotul ei Charles era responsabil pentru acest furt, continuă Poirot.

— Da.

— Deși nu exista nici o dovadă care să arate cine luase banii?

— Oh, trebuie să fi fost Charles! Doamna Tanios n-ar fi făcut așa ceva, iar soțul ei era un străin și nu avea de unde să știe în ce loc erau păstrați banii - niciunul dintre ei nu știa. Și nu cred că Theresa Arundell ar fi visat să facă așa ceva. Avea o grămadă de bani și era întotdeauna minunat îmbrăcată.

— Ar fi putut să fie una dintre servitoare, sugeră Poirot.

Domnișoara Lawson păru îngrozită de o asemenea idee.

— Oh, nu, nici Ellen, nici Annie n-ar fi visat să facă un asemenea lucru.

Ambele sunt cele mai corecte femei și sunt convinsă că sunt absolut cinstite.

Poirot așteptă un minut, două, apoi zise:

— Mă întreb dacă puteți să-mi dați o idee - sunt sigur că puteți - pentru că, dacă domnișoara Arundell a avut încredere în cineva, atunci dumneavoastră sunteți aceea...

Domnișoara Lawson murmură, zăpăcită:

— Oh, nu știu dacă așa stau lucrurile...

Dar se vedea limpede că era flatată.

— Simt că puteți să mă ajutați.

— Oh, sunt sigură, dacă pot - orice îmi stă în putință...

— E ceva secret, continuă Poirot.

Pe figura domnișoarei Lawson apăru o expresie ca de bufniță. Cuvintele magice „ceva secret” păreau să fie un soi de „Sesam, deschide-te”.

— Aveți idee care-i motivul pentru care domnișoara Lawson și-a modificat testamentul?

— Testamentul? Oh, testamentul ei...

Domnișoara Lawson păru ușor surprinsă.

Poirot spuse, privind-o atent:

— Nu-i adevărat că a întocmit un nou testament cu puțin timp înainte de moartea sa, prin care v-a lăsat toată averea?

— Da, dar eu n-am știut nimic despre asta. Nimic! Protestă domnișoara Lawson. A fost pentru mine cea mai mare surpriză. O surpriză minunată, bineînțeles. Draga domnișoară Arundell a fost atât de bună. Și nu a făcut niciodată vreo aluzie. Nici cea mai mică! Am fost atât de surprinsă când domnul Purvis a citit testamentul, încât n-am știut unde să mă uit sau dacă să râd ori să plâng! Vă asigur, domnule Poirot, că șocul, știți, șocul... Amabilitatea - minunata amabilitate a dragii domnișoare Arundell. Sigur, am sperat la ceva - poate un legat mic, mic, deși, bineînțeles, nu exista nici un motiv ca să-mi lase ceva. Nu am fost cu dânsa mult timp. Dar asta a fost, a fost ca într-un basm. Nici acum nu-mi vine să cred, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și uneori - da, uneori - nu mă simt în largul meu. Adică, vreau să spun... Își scăpă pe jos pince-nez-ul, îl ridică, își făcu de lucru cu el și continuă, și mai incoerentă: Uneori mă simt... Ei bine, sângele apă nu se face, și nu mă simt în largul meu pentru că domnișoara Arundell a lăsat toți banii cuiva care nu face parte din familie. Adică nu pare ceva drept, nu-i așa? Nici un pic. Și-i o avere atât de mare! Nimeni n-a avut nici cea mai mică idee! Dar, ei bine, nu te simți în largul tău, iar eu n-am fost niciodată o femeie rea! Adică nici n-am visat s-o influențez în vreun fel pe domnișoara Arundell! Și nici nu cred că aș fi reușit. Sincer vorbind, întotdeauna mi-a fost un pic frică de ea. Era atât de tânăra, știți, gata oricând să se repeadă la tine. Și uneori era chiar grosolană. „Nu fi atât de tâmpită”, se răstăea ea. Și aveam și eu sentimentele mele, și uneori mă simțeam jignită... Ca să descopăr apoi că mă iubise tot timpul - nu-i minunat? Sigur, după cum am spus, au fost o grămadă de răutăți, iar uneori te simțeai - adică pentru unii oameni ar fi fost tare greu...

— Vreți să spuneți că ați prefera să renunțați la bani? Întrebă Poirot.

Pentru o clipă, am zărit o licărire a unei expresii complet diferite care ieși la iveală în ochii de-un albastru-deschis, decolorați, ai domnișoarei Lawson. Mi-am imaginat că, pentru un moment, în locul femeii cumsecade și proaste stătea una vicleană și inteligentă.

Domnișoara Lawson zise, râzând ușor:

— Sigur, există și o altă latură... Adică orice lucru are două laturi. Vreau să spun că domnișoara Arundell a vrut ca eu să primesc banii. Adică, dacă nu i-aș lua, aș acționa împotriva dorinței sale. Și asta n-ar fi drept, nu-i așa?

— E o întrebare grea, spuse Poirot, clătinând din cap.

— Da, m-aș fi gândit mult la subiectul ăsta. Doamna Tanios - Bella - e o femeie drăguță... Și copiii ei dragi! Adică sunt convinsă că domnișoara Arundell n-ar fi vrut ca și ea... Vedeți, simt că draga domnișoară Arundell dorea ca eu să-mi folosesc discreția. Nu voia să lase nici un ban direct către Bella, pentru că-i era teamă că bărbatul acela are să pună mâna pe ei.

— Ce bărbat?

— Soțul ei. Știți, domnule Poirot, sărmana fată e sub papucul lui. Face tot ce-i spune el. Îndrăznesc să spun că Bella ar fi în stare să omoare pe cineva, dacă i-ar cere el. Și-i e teamă de el. Sunt convinsă că-i e teamă de el. Am văzut-o o dată sau de două ori arătând pur și simplu îngrozită. Asta nu-i drept, domnule Poirot, nu puteți să spuneți că-i drept.

Poirot nu răspunde. În loc de asta întrebă:

— Ce fel de om e doctorul Tanios?

— Ei bine, spuse domnișoara Lawson, ezitând, e un bărbat foarte plăcut.

Se opri, plină de îndoieli.

— Dar nu aveți încredere în el?

— Ei bine, nu, nu am. Nu știu, spuse nesigură domnișoara Lawson, dacă am foarte multă încredere în vreun bărbat. Auzi lucruri atât de groaznice! Și prin ce trec sărmanele lor soții! E cu adevărat îngrozitor! Sigur, doctorul Tanios pretinde că-i foarte îndrăgostit de soția sa și se poartă admirabil cu ea. Manierele lui sunt cu adevărat încântătoare. Dar eu n-am încredere în străini. Sunt atât de prefăcuți! Și sunt convinsă că draga domnișoară Arundell nu voia ca banii ei să ajungă în mâinile lui.

— E greu și pentru domnișoara Theresa Arundell, și pentru domnul Charles Arundell să fie lipsiți de moștenirea lor, zise Poirot.

Pe figura domnișoarei Lawson apăru o pată de culoare.

— Cred că Theresa are exact atât de mulți bani cât e bine pentru ea să aibă! Răspunde ea tăios. A cheltuit sute de lire doar pe haine. Iar lenjeria ei... E imorală. Când te gândești că atât de multe fete drăguțe, de familie bună, trebuie să-și câștige traiul muncind...

Poirot îi încheie amabil fraza:

— Credeți că nu i-ar strica să muncească un pic?

Domnișoara Lawson se uită la el cu solemnitate.

— I-ar face foarte bine, zise ea. Lucrul ăsta ar putea s-o ajute să-și mai vină în fire. Dificultățile ne învață multe lucruri.

Poirot dădu din cap, încet. O privea foarte atent.

— Și Charles?

— Charles nu merită nici un bănuț, spuse tăios domnișoara Lawson.

Dacă domnișoara Arundell l-a exclus din testament, atunci a făcut-o dintr-un motiv foarte bun - ca urmare a amenințărilor lui mârșave.

— Amenințări? Zise Poirot, ridicând din sprânceană.

— Da, amenințări.

— Ce amenințări? Când a amenințat-o Charles pe domnișoara Arundell?

— Păi să vedem - da, bineînțeles, a fost de Paște. De fapt, în Duminica Paștelui, ceea ce face ca lucrurile să fie și mai rele!

— Ce-a zis Charles?
— Charles i-a cerut bani, iar domnișoara Arundell a refuzat să-i dea! Iar el i-a spus că nu face un lucru înțelept. A zis că, dacă păstrează aceeași atitudine ar putea – și acum a urmat expresia aceea, una americană, foarte vulgară – oh, da, a zis că ar putea s-o lichideze!
— A amenințat-o că o lichidează?
— Da.
— Și domnișoara Arundell ce a zis?
— A zis: „Charles, o să descoperi că pot să am grijă de mine însămi”.
— Erați în cameră cu ei?
— Nu chiar în cameră, spuse domnișoara Lawson, după o scurtă pauză.
— Bine, bine, zise iute Poirot. Și Charles ce-a spus, ca răspuns?
— A zis: „Nu fi prea sigură de asta”.
— Domnișoara Arundell a luat amenințarea în serios? Întrebă încet Poirot.
— Ei bine... Nu știu... Nu mi-a spus nimic despre asta... Oricum n-ar fi făcut așa ceva.
Poirot întrebă, liniștit:
— Știați, bineînțeles, că domnișoara Arundell a făcut un nou testament.
— Nu, nu. V-am spus, a fost o surpriză totală. N-am visat vreodată...
Poirot o întrerupse:
— N-ați știut conținutul testamentului. Dar ați cunoscut faptul că a fost întocmit un nou testament?
— Ei bine... Am bănuț... Adică faptul că a trimis după avocat pe când zăcea...
— Exact. Era după căzătură, nu-i așa?
— Da, Bob – Bob e câinele – lăsase mingea în capătul de sus al scării, iar domnișoara Arundell a alunecat pe ea și a căzut.
— Un accident urât.
— Oh, da, ar fi putut să-și rupă ușor un picior sau un braț. Așa a spus doctorul.
— La fel de ușor ar fi putut să moară.
— Da, într-adevăr...
Răspunsul ei păru normal și cinstit.
Poirot zise, zâmbind:
— L-am văzut pe jupânul Bob la Littlegreen House.
— Oh, da, cred că l-ați văzut. E un cățeluș drăguț.
Nimic nu mă enervează mai mult decât să aud spunându-se despre un terrier agitat că e un cățeluș drăguț. Mi-am zis că nu-i de mirare că Bob o disprețuia pe domnișoara Lawson și că refuza să facă orice îi cerea ea.
— E inteligent? Continuă Poirot.
— Oh, da, da!
— Cât de mâhnit ar fi fost dacă ar fi știu că a fost cât pe-acți să-și omoare stăpâna?
Domnișoara Lawson nu răspunse. Se mulțumi să clatine din cap și să ofteze.

— Credeți că-i posibil ca acea căzătură să o fi determinat pe domnișoara Arundell să-și refacă testamentul?

Mi-am spus că mergeam pe gheață subțire, dar domnișoara Lawson păru să considere întrebarea foarte normală.

— Știți, zise ea, mă întreb dacă nu cumva aveți dreptate. Căzătura i-a provocat un șoc, sunt sigură de asta. Bătrânilor nu le place să creadă că există posibilitatea să moară. Dar un accident ca acela te face să te gândești. Sau poate a avut premoniția că moartea nu era departe.

— Avea o sănătate destul de bună, nu-i așa? Întrebă Poirot, pe un ton normal.

— Oh, da. Chiar foarte bună.

— Boala ei trebuie să fi apărut subit...

— Oh, da. A fost ceva șocant. În seara aceea m-au vizitat niște prietene... Spuse domnișoara Lawson, apoi tăcu.

— Prietenele dumneavoastră, domnișoarele Tripp. Le-am întâlnit. Sunt încântătoare.

Fața domnișoarei Lawson se înroși de plăcere.

— Da, nu-i așa? Niște femei atât de culte! Cu preocupări atât de ample! Și foarte spirituale! V-au povestit, poate, despre ședințele noastre. Mă aștept să fiți sceptic, dar aș vrea să vă pot explica bucuria inexprimabilă de a lua legătura cu cei care au decedat!

— Sunt sigur că-i așa. Sunt convins.

— Știți, domnule Poirot, mama mea mi-a vorbit - nu numai o dată. E o mare bucurie să știi că în continuare cei dragi se gândesc la tine și veghează asupra ta.

— Da, da, înțeleg, spuse Poirot, amabil. Domnișoara Arundell credea și dânsa?

Figura domnișoarei Lawson se înnegură un pic.

— Voia să fie convinsă, spuse ea, nesigură. Dar nu cred că privea întotdeauna problema din unghiul potrivit. Era sceptică și neîncrezătoare - și o dată sau de două ori a atras un gen de spirit foarte nedorit. Și am primit mesaje foarte neclare - sunt convinsă că toate acestea erau din cauza atitudinii domnișoarei Arundell.

— Cred că erau într-adevăr din cauza domnișoarei Arundell, o aprobă Poirot.

— Dar în ultima seară, continuă domnișoara Lawson - poate că Isabel și Julia v-au spus deja - a avut loc un fenomen clar. Începutul unei materializări. Ectoplasma - știți ce-i ectoplasma?

— Da, da. Sunt la curent cu natura acesteia.

— Știți, ea iese din gura mediumului, sub formă de panglică, și capătă o formă. Acum sunt convinsă, domnule Poirot, că domnișoara Arundell era un medium, dar fără să știe. În seara aceea am văzut limpede o panglică luminoasă care ieșea din gura dragei domnișoare Arundell! Apoi capul ei a fost învăluit într-o ceață luminoasă.

— Foarte interesant!

— Apoi, din nefericire, domnișoara Arundell s-a simțit brusc rău și a trebuit să întrerupem ședința.

— Când ați trimis după doctor?

— A fost primul lucru pe care l-am făcut în dimineața următoare.

— Doctorul a considerat că era ceva grav?

— Ei bine, a trimis o asistentă medicală în seara următoare, dar cred că spera să se vindece.

— Scuzați-mă, dar nu au fost chemate rudele?

Domnișoara Lawson se înroși.

— Au fost anunțate cât de curând a fost posibil – adică atunci când doctorul Grainger a declarat că domnișoara Arundell era în pericol.

— Care a fost cauza crizei? Ceva ce a mâncat?

— Nu, nu cred că a fost ceva deosebit. Doctorul Grainger a spus că n-a fost atât de atentă la dietă pe cât ar fi trebuit să fie. Cred că și-a închipuit că boala fusese provocată de o răceală. Vremea fusese foarte înșelătoare.

— Theresa și Charles Arundell au fost acolo în weekendul acela, nu-i așa?

Domnișoara Lawson strânse din buze și zise:

— Au fost.

— Vizita nu a fost un succes, presupuse Poirot, privind-o atent.

— N-a fost, zise femeia și adăugă, cu răutate: Domnișoara Arundell știa de ce veniseră.

— Adică? Întrebă Poirot, uitându-se atent la ea.

— Pentru bani! Se răsti domnișoara Lawson. Și n-au obținut nimic.

— Nu? Făcu Poirot.

— Cred că și doctorul Tanios tot după asta umbla, continuă domnișoara Lawson.

— Doctorul Tanios. N-a fost în același weekend, nu-i așa?

— Ba da, a venit duminică. A stat doar o oră.

— Se pare că toată lumea umbla după banii sărmanei domnișoare Arundell, se hazardă Poirot.

— Știu, nu-i frumos să-i bănuiești, nu-i așa?

— Nu, zise Poirot. Trebuie să fi fost un șoc pentru Charles și pentru Theresa Arundell în weekendul acela, când au aflat că domnișoara Arundell îi dezmoștenise.

Domnișoara Lawson se uită la el.

— Nu-i așa? Întrebă Poirot. Nu i-a informat care-i situația?

— În privința asta nu știu nimic. N-am auzit nimic. Din câte știu, n-a fost nici un zvon, nimic. Atât Charles, cât și sora lui păreau chiar veseli când au plecat.

— Ah! Probabil că am fost informat greșit. Domnișoara Arundell își păstra testamentul în casă, nu-i așa?

Domnișoara Lawson își scăpă pince-nez-ul și se aplecă să-l ridice.

— Nu știu nimic. Nu, cred că se afla la domnul Purvis.

— Cine era executorul testamentar?

— Domnul Purvis.

— După deces a venit acolo și a căutat prin hârtiile domnișoarei Arundell?

— Da.

Poirot se uită la ea cu mare atenție și puse o întrebare neașteptată:

— Vă place domnul Purvis?

Domnișoara Lawson era tulburată.

— Să-mi placă domnul Purvis? Ei bine, e greu de spus, nu-i așa? Adică sunt sigură că-i un bărbat de ștept – că e un avocat priceput, vreau să zic. Dar are maniere aspre! Adică nu-i foarte plăcut să vorbești cu el – nu prea reușesc să explic ceea ce vreau să spun – e destul de politicoș și, în același timp, aproape grosolan, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— O situație dificilă pentru dumneavoastră, spuse compătimitor Poirot.

— Da, chiar așa...

Domnișoara Lawson oftă și clătină din cap.

Poirot se ridică în picioare.

— Mulțumesc foarte mult, domnișoară, pentru amabilitatea și ajutorul dumneavoastră.

Domnișoara Lawson se ridică și ea. Părea ușor agitată.

— Sunt convinsă că nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți – chiar deloc. Sunt bucuroasă că am putut să fac ceva – dacă mai pot să fac ceva...

Poirot se întoarse de la ușă. Coborî glasul.

— Cred, domnișoară Lawson, că trebuie să aflați ceva. Charles și Theresa Arundell speră să anuleze testamentul.

Obrajii domnișoarei Lawson se colorară subit.

— Nu pot face asta, zise ea tăios. Așa spune avocatul meu.

— Ah! Exclamă Poirot. Deci ați consultat un avocat.

— Bineînțeles. De ce n-aș face-o?

— Nu există nici un motiv să n-o faceți. E un lucru foarte înțelept. O zi bună, domnișoară.

Când am ieșit din Clanroyden Mansions în stradă, Poirot trase puternic aer în piept.

— Hastings, mon ami, femeia asta sau e exact ceea ce pare, sau e o actriță foarte bună.

— Nu crede că moartea domnișoarei Arundell nu a fost naturală. Ai văzut? Am zis eu.

Poirot nu-mi răspunse. Există momente când e complet surd. Chemă un taxi.

— Hotelul Durham, Bloomsbury, zise el șoferului.

CAPITOLUL 16 –Doamna Tanios

— Doamnă, un domn vrea să vă vadă.

Femeia care scria la una dintre mesele din salonul hotelului Durham întoarse capul și se ridică, după care veni nesigură către noi.

Doamna Tanios putea să aibă orice vârstă peste treizeci de ani. Era o femeie înaltă, slabă, cu păr negru, cu ochi bulbucați, de o nuanță deschisă a culorii „agrișe fierte”, și cu figură îngrijorată. Pe cap avea cocoțată o pălărie

la modă, într-un unghi care nu mai respecta tendințele modei. Purta o rochie de bumbac, cu aspect deprimant.

— Nu cred că... Începu ea.

Poirot făcu o plecăciune.

— Tocmai venim de la verișoara dumneavoastră, domnișoara Theresa Arundell.

— Oh, de la Theresa! Da?

— Puteți să-mi acordați câteva minute de conversație în particular?

Doamna Tanios se uită în jur, cu un aer absent. Poirot îi sugeră o canapea de piele, din capătul îndepărtat al încăperii.

În timp ce ne îndreptam într-acolo, o voce stridentă strigă:

— Mamă, unde te duci?

— O să fiu în apropiere. Continuă-ți scrisoarea, dragă!

Copilul, o fetiță slabă, cu înfățișare bolnăvicioasă, de vreo șapte ani, reveni la ceea ce părea a fi o sarcină foarte laborioasă. Limba îi ieșise printre buze, în strădania de a-și face compunerea.

Capătul încăperii era destul de pustiu. Doamna Tanios se așeză, iar noi am urmat-o. Femeia se uită întrebător la Poirot. Acesta zise:

— Vreau să discutăm în legătură cu moartea mătușii dumneavoastră, răposata domnișoară Emily Arundell.

Fie începusem să-mi închipui lucruri, fie în ochii aceia bulbucați, de culoare deschisă, apăruse brusc un semn de alarmă.

— Da?

— Domnișoara Arundell și-a modificat testamentul cu foarte puțin timp înainte să moară, zise Poirot. Conform noului testament, totul a fost lăsat domnișoarei Wilhelmina Lawson. Doamnă Tanios, vreau să știu dacă vă veți alătura verilor dumneavoastră, domnișoara Theresa și domnul Charles Arundell, în încercarea de a contesta acest testament.

— Oh! Exclamă doamna Tanios și trase adânc aer în piept. Dar nu cred că-i posibil! Adică soțul meu a consultat un avocat, și acesta crede că-i mai bine să nu încercăm așa ceva.

— Doamnă, avocații sunt oameni prudenți. Sfatul lor este, de obicei, să eviți cu orice preț litigiile - și nu mă îndoiesc că de obicei au dreptate. Dar există momente în care merită să riști. Eu nu sunt avocat, și de aceea văd lucrurile altfel. Domnișoara Arundell - mă refer la Domnișoara Theresa Arundell - e pregătită să lupte. Sunteți și dumneavoastră?

— Eu... Oh! Chiar nu știu, spuse ea, răsucindu-și nervoasă degetele. Trebuie să mă consult cu soțul meu.

— Sigur, trebuie să vă consultați cu soțul dumneavoastră înainte să se decidă ceva concret. Dar care sunt simțămintele dumneavoastră în această privință?

— Chiar nu știu, zise doamna Tanios, care arăta mai îngrijorată ca niciodată. Depinde de soțul meu.

— Dar dumneavoastră ce credeți, doamnă?

Doamna Tanios se încruntă, apoi spuse încet:

— Nu-mi place prea mult ideea. Mi se pare un lucru oarecum indecent.

— De ce, doamnă?

— La urma urmei, mătușa Emily a decis să-și lase banii cuiva din afara familiei sale. Cred că ar trebui să acceptăm acest lucru.

— Asta înseamnă că nu vă simțiți lezată?

— Oh, ba da! Spuse ea, și obrazii i se îmbujorară. Cred că a fost un lucru incorect. Foarte incorect. Și neașteptat. Nu se potrivea cu ceea ce făcea mătușa Emily. Și a fost foarte incorect față de copii.

— Credeți că a fost ceva care nu se potrivea cu ceea ce făcea de obicei domnișoara Emily Arundell?

— Cred că a fost un lucru neobișnuit din partea ei!

— Nu-i posibil să nu fi acționat conform voinței sale? Nu credeți că se poate să fi fost influențată?

Doamna Tanios se încruntă din nou. Apoi spuse, aproape fără voia sa:

— Necazul e că n-o văd pe mătușa Emily influențată de cineva. Era o bătrână foarte hotărâtă.

Poirot dădu din cap, aprobator.

— Da, ceea ce spuneți e adevărat. Iar domnișoara Lawson nu-i ceea ce se numește „o fire puternică”.

— Nu, e o făptură drăguță - mai degrabă proastă - dar foarte, foarte amabilă. De aceea mă simt în parte...

— Da, doamnă? O îndemnă Poirot, când femeia se opri.

Doamna Tanios își răsuci din nou nervoasă degetele, în timp ce răspunse:

— Ei bine, ar fi o răutate să încercăm să anulăm testamentul, sunt convinsă că nu-i în nici un caz vina domnișoarei Lawson - sunt sigură că nu-i capabilă de intrigi și de planuri mârșave...

— Doamnă, și de data asta sunt de acord cu dumneavoastră.

— De aceea am impresia că a apela la justiție ar fi... Da, ar fi ceva nedemn și răutăcios, iar, pe de altă parte, ar fi foarte costisitor, nu-i așa?

— Da, va fi costisitor.

— Și, probabil, inutil. Dar trebuie să discutați cu soțul meu despre asta. Are o minte mai pricepută la afaceri decât mine.

Poirot așteptă un minut, două, apoi zise:

— Ce motiv credeți că se află în spatele modificării testamentului?

Obrazii doamnei Tanios se îmbujorară iute, în timp ce aceasta murmură:

— N-am nici cea mai mică idee.

— Doamnă, v-am spus că nu sunt avocat. Însă dumneavoastră nu m-ați întrebat ce profesie am.

Femeia îl privi întrebător.

— Sunt detectiv. Și, cu puțin timp înainte să moară, domnișoara Emily Arundell mi-a trimis o scrisoare.

Doamna Tanios se aplecă spre el, cu mâinile împreunate.

— O scrisoare? Întrebă ea, iute. Despre soțul meu?

Poirot o privi un timp, apoi zise încet:

— Regret, dar nu am permisiunea să vă răspund la această întrebare.

— Atunci înseamnă că era despre soțul meu, zise ea, cu voce un pic ridicată. Ce spunea? Vă asigur, domnule... Nu vă știu numele...

— Mă numesc Poirot. Hercule Poirot.

— Vă asigur, domnule Poirot, că tot ce se spune în scrisoarea aceea despre soțul meu e complet fals! Știu și cine a inspirat scrisoarea aceea! Și acesta e un alt motiv pentru care nu vreau să am nimic de-a face cu orice acțiune juridică întreprinsă de Theresa și de Charles! Theresa nu l-a plăcut niciodată pe soțul meu. L-a bârfit! Știu că l-a bârfit! Mătușa Emily era pornită împotriva soțului meu pentru că nu-i englez și era înclinată să creadă bârfele pe care le spunea Theresa despre el. Dar nu sunt adevărate, domnule Poirot, vă dau cuvântul meu!

— Mamă, am terminat scrisoarea.

Doamna Tanios se întoarse iute. Zâmbi cu afecțiune și luă scrisoarea pe care i-o întindea fetița.

— Foarte drăguță, scumpa mea, foarte drăguță! Și ce desen frumos cu Mickey Mouse!

— Mamă, acum ce să fac?

— Vrei să cumperi o carte poștală frumoasă, cu o poză pe ea? Uite banii. Du-te la domnul de pe hol și alege una pe care să i-o trimiți lui Selim.

Copilul plecă. Mi-am amintit ce spusese Charles Arundell. Evident, doamna Tanios era o mamă și o soție devotată. Și mai era, după cum spusese el, ca o urechelniță.

— Doamnă, este singurul dumneavoastră copil?

— Nu, am și un băiețel. În acest moment este cu tatăl lui.

— Nu v-au însoțit în timpul vizitelor dumneavoastră la Littlegreen House?

— Oh, da, uneori, dar, vedeți, mătușa mea era bătrână, și copiii o cam deranjau. Dar ea era foarte drăguță și le trimitea întotdeauna cadouri frumoase de Crăciun.

— Să vedem... Când ați întâlnit-o ultima oară pe domnișoara Emily Arundell?

— Cred că am văzut-o cu zece zile înainte să moară.

— Dumneavoastră, soțul dumneavoastră și cei doi veri ai dumneavoastră ați fost acolo împreună, da?

— Oh, nu, asta a fost cu un weekend înainte, de Paște.

— Iar dumneavoastră și soțul dumneavoastră ați fost acolo și în weekendul următor?

— Da.

— Iar domnișoara Arundell era sănătoasă și bine dispusă atunci?

— Da, părea a fi ca de obicei.

— Nu zăcea în pat?

— Zăcuse, în urma unei căzături, dar, când am fost în vizită, a coborât să ne vadă.

— A pomenit ceva despre faptul că întocmise un testament nou?

— Nu, nimic.

— Iar modul în care s-a comportat cu dumneavoastră a fost neschimbat?

De data asta urmă o pauză un pic mai lungă înainte ca doamna Tanios să răspundă:

— Da.

Am fost convins că, în clipa aceea, și eu, și Poirot am avut aceeași părere.

Doamna Tanios mințea!

Poirot tăcu un moment, apoi zise:

— Poate că ar trebui să vă explic că, atunci când am întrebat dacă modul în care s-a comportat domnișoara Arundell cu dumneavoastră a rămas neschimbat, nu am folosit „dumneavoastră” la plural. Mă refeream la dumneavoastră personal.

Doamna Tanios răspunse iute:

— Oh! Înțeleg. Mătușa Emily a fost amabilă cu mine. Mi-a dat o mică broșă cu perle și un diamant și le-a dăruit câte zece șilingi fiecărui copil.

Acum nu mai exista nici o rețineră în comportarea ei. Cuvintele îi curgeau libere de pe buze.

— În privința soțului dumneavoastră... Nu a fost nici o schimbare în atitudinea ei față de el?

Rețineră reveni. Doamna Tanios nu-l privi în ochi pe Poirot când răspunse:

— Nu, sigur că nu, de ce ar fi trebuit să se schimbe?

— Din moment ce ați sugerat că e posibil ca verișoara dumneavoastră Theresa Arundell să fi încercat să-i spună tot felul de lucruri răutăcioase mătușii dumneavoastră...

— I-a spus! Sunt sigură că i-a spus! Zise iute doamna Tanios. Aveți dreptate. A existat o schimbare. Mătușa Emily a fost mult mai distantă cu el. Și se purta foarte ciudat. El îi recomandase un amestec special pentru digestie și o scutise de efortul de a și-l procura, se dusese la farmacist și îl comandase. Mătușa i-a mulțumit, dar fără nici o convingere, iar mai târziu am văzut-o golind sticla în chiuvetă!

Indignarea îi era evidentă.

Lui Poirot îi sticleau ochii.

— O comportare foarte ciudată, zise el, având grijă ca vocea lui să nu pară emoționată.

— Și extrem de nerecunoscătoare, spuse cu sinceritate soția doctorului Tanios.

— După cum spuneți, doamnele în vârstă manifestă uneori neîncredere față de străini, zise Poirot. Sunt convins că ele cred că doctorii englezi sunt singurii doctori din lume. Originea insulară contează mult.

— Da, cred că da, spuse doamna Tanios, care arăta mai potolită.

— Când vă întoarceți în Smyrna, doamnă?

— Peste câteva săptămâni. Soțul meu... Ah, iată-l pe soțul meu, împreună cu Edward.

CAPITOLUL 17 -Doctorul Tanios

Trebuie să mărturisesc că prima vedere a doctorului Tanios mi-a provocat un șoc. În mintea mea îl înzestrasem cu tot felul de atribute macabre. Îmi imaginasem un străin cu barbă neagră, oacheș și cu înfățișare sinistră.

În loc de asta am văzut un bărbat rotofei, vesel, cu păr castaniu și cu ochi căprui. E adevărat că avea barbă, dar era o chestie banală, castanie, care-l făcea să semene a artist.

Vorbea perfect engleza. Vocea sa avea o tonalitate plăcută și se potrivea cu buna dispoziție care i se citea pe chip.

— Iată-ne, spuse el, zâmbindu-i soției sale. Edward a fost foarte emoționat de prima sa călătorie cu metrourl. Până astăzi a mers numai cu autobuzul.

Edward nu semăna cu tatăl lui, dar atât el, cât și sora sa aveau o înfățișare evidentă de străini, și înțelegeam ce voise să spună domnișoara Peabody când îi descriesese drept niște copii gălbejiți.

Prezența soțului său păru s-o facă nervoasă pe doamna Tanios. Bâlbâindu-se un pic, i-l prezentă pe Poirot. Pe mine mă ignoră.

Doctorul Tanios reacționează de îndată auzind numele.

— Poirot? Domnul Hercule Poirot? Cunoscc foarte bine acest nume! Ce vă aduce la noi, domnule Poirot?

— E o problemă legată de o doamnă recent decedată. Domnișoara Emily Arundell, îi răspunse Poirot.

— Mătușa soției mele? Ce-i cu ea?

Poirot zise încet:

— Au apărut unele probleme în legătură cu moartea sa...

Doamna Tanios interveni brusc:

— Jacob, e vorba despre testament. Domnul Poirot a discutat cu Theresa și cu Charles...

Ceva din încordarea ei i se transmise și doctorului Tanios. Acesta se așeză pe un scaun.

— Ah, testamentul! Un testament nedrept - dar presupun că asta nu-i treaba mea.

Poirot îi relată pe scurt discuția avută cu cei doi Arundell (trebuie să mărturisesc că nu a fost o relatare prea adevărată) și sugerează cu prudență posibilitatea de a anula testamentul.

— Domnule Poirot, propunerea dumneavoastră mă interesează. Sunt de aceeași părere. Trebuie făcut ceva. Deocamdată m-am mulțumit să consult un avocat în privința acestui subiect, dar sfatul lui n-a fost încurajator. Deci... Zise el și ridică din umeri.

— Avocații sunt oameni prudenți, i-am spus asta și soției dumneavoastră. Nu le place să riște. Dar eu sunt altfel. Dumneavoastră?

Doctorul Tanios izbucni în râs - un râs zdravăn, vesel.

— Oh, eu risc. Prea des chiar, nu-i așa, Bella dragă?

Îi zâmbi soției, iar aceasta îi răspunse la zâmbet dar am avut impresia că a făcut-o în mod mecanic.

Apoi doctorul își îndreptă din nou atenția către Poirot.

— Nu sunt avocat, zise el. Dar în mintea mea e limpede că testamentul a fost întocmit când bătrâna doamnă nu era conștientă de ceea ce făcea. Tipa aceea, Lawson, e atât deșteaptă, cât și vicleană.

Doamna Tanios se foi, stânjenită. Poirot se uită iute la ea.

— Nu sunteți de acord, doamnă?

Femeia răspunse fără vlagă:

— A fost întotdeauna amabilă. Și n-aș zice că-i deșteaptă.

— A fost amabilă cu tine pentru că nu reprezentai nici un pericol pentru ea, dragă Bella, spuse doctorul Tanios. Ești ușor de păcălit.

O zisese ca pe o glumă, dar soția sa se înroși.

— În privința mea, lucrurile stau altfel, continuă el. Femeia nu mă plăcea. Și nu s-a jenat să mi-o arate. Să vă dau un exemplu! Bătrâna doamnă a căzut pe scări când eram acolo. Am insistat să revenim în următorul weekend, ca să vedem cum se simțea. Domnișoara Lawson s-a străduit din răputeri să ne împiedice. N-a reușit, iar asta a supărat-o, mi-a fost foarte clar. Motivul era limpede. O voia pe bătrâna numai pentru ea.

Din nou, Poirot se întoarse către soția doctorului.

— Sunteți de acord, doamnă?

Doctorul nu-i lăsă acesteia timp să răspundă.

— Bella e prea bună la suflet, zise el. N-o să reușiți s-o faceți să considere că cineva a avut intenții rele. Dar sunt sigur că am dreptate. Să vă mai spun ceva, domnule Poirot. Secretul influenței domnișoarei Lawson asupra bătrânei domnișoare Arundell este spiritismul! Așa s-a făcut totul.

— Credeți?

— Sunt sigur, amice! Am văzut o grămadă de lucruri de genul ăsta. Prinde la oameni. Ai fi uimit dacă ai ști! Prinde mai ales printre cei de vârsta domnișoarei Arundell. Pun pariu că așa i s-a făcut sugestia. Un spirit – probabil cel al tatălui ei defunct – i-a ordonat să modifice testamentul și să lase banii muierii aleia, Lawson. Era bolnavă, credulă...

Doamna Tanios se foi ușor. Poirot se întoarse către ea.

— Credeți că-i posibil?

— Vorbește, Bella, zise doctorul Tanios. Spune-ne care-i punctul tău de vedere! Se uită la ea încurajator. Privirea pe care i-o aruncă ea fu una ciudată. Femeia ezită, apoi zise:

— Cunosc atât de puține despre aceste lucruri. Cred că ai dreptate, Jacob.

— Se pare că am dreptate, domnule Poirot.

Poirot dădu din cap.

— S-ar putea, zise el. Ați fost în Market Basing, în weekendul de dinaintea morții domnișoarei Arundell?

— Am fost acolo de Paște și în weekendul de după Paște.

— Nu, nu, mă refer la weekendul următor, în data de 26. Cred că ați fost acolo duminică...

— Oh, Jacob, ai fost? Întrebă doamna Tanios, uitându-se la el cu ochii mari.

Bărbatul se întoarse iute.

— Da, nu-ți amintești? Am dat o fugă până acolo în timpul după-amiezii. Ți-am povestit despre asta.

Atât eu, cât și Poirot ne-am uitat la ea. Femeia își înfundă nervoasă pălăria pe cap.

— Sunt convins că îți amintești, Bella, continuă soțul ei. Ce memorie groaznică ai!

— Sigur, își ceru ea scuze, cu un zâmbet slab pe față. E adevărat, am o memorie groaznică. Și cu aproape două luni în urmă!

— Cred că domnișoara Theresa Arundell și domnul Charles Arundell au fost și dâșii acolo, zise Poirot.

— Tot ce se poate, răspuse doctorul Tanios. Nu i-am întâlnit.

— Deci n-ați stat prea mult acolo?

— Oh, nu, cam o jumătate de oră.

Privirea întrebătoare a lui Poirot părea să-l facă să nu se simtă în largul lui.

— Trebuie să mărturisesc că sperasem să capăt un împrumut, zise doctorul, făcând cu ochiul. Dar n-am reușit. Mătușa soției mele nu mă plăcea prea mult. Păcat, eu o plăceam. Era o bătrână corectă.

— Pot să vă întreb ceva direct, domnule doctor?

În ochii acestuia se citea oare o teamă apărută din senin?

— Sigur, domnule Poirot.

— Care-i părerea dumneavoastră despre Charles și Theresa Arundell? Doctorul păru oarecum ușurat.

— Charles și Theresa? Spuse el, uitându-se la soția sa cu un zâmbet plin de afecțiune. Bella, draga mea, te superi dacă sunt sincer în legătură cu familia ta?

Femeia clătină din cap, zâmbind slab.

— După opinia mea, sunt putrezi până în măduva oaselor, amândoi! Amuzant e că-l plac mai mult pe Charles. E o canalie, însă una plăcută. N-are nici un fel de simț moral, dar nu-i pasă de asta. Unii oameni s-au născut așa.

— Și Theresa?

Doctorul ezită.

— Nu știu. E o tânără uluitor de atrăgătoare. Dar nu știe ce-i mila. Ar ucide cu sânge-rece pe oricine, dacă asta ar fi pe lista ei de priorități. Cel puțin asta e impresia mea. Probabil că ați auzit că mama ei a fost judecată pentru asasinat.

— Și a fost achitată, replică Poirot.

— Da, achitată, așa cum ați spus, zise imediat Tanios. Cu toate acestea, uneori te întrebi...

— L-ați cunoscut pe tânărul cu care e logodită?

— Donaldson? Da, a venit într-o seară la cină.

— Ce credeți despre el?

— Un tip deștept. Presupun că o să ajungă departe - dacă va avea ocazia. Ai nevoie de bani ca să te specializezi.

— Vreți să spuneți că-i priceput în meseria sa.

— Da, asta am vrut să spun. O minte strălucită, zise doctorul și zâmbi. Încă nu-i un geniu. Cam afectat și cam pedant. El și Theresa alcătuiesc o pereche amuzantă. Atracția contrariilor. Ea e un fluture al societății, și el e un sihastru.

Cei doi copii începură să-și bombardeze mama cu întrebări:

— Mamă, nu mergem să mâncăm? Mi-e foame. O să întârziem.

Poirot se uită la ceas și exclamă:

— Mii de scuze! V-am făcut să vă amânați ora prânzului.

Doamna Tanios se uită la soțul său și zise, nesigură:

— Am putea să vă oferim...

Poirot zise iute:

— Sunteți foarte amabilă, doamnă, dar am o întâlnire la prânz, la care am întârziat deja.

Dădu mâna cu cei doi Tanios și cu copiii lor. Am făcut același lucru.

Am întârziat un minut, două în hol. Poirot voia să dea un telefon. L-am așteptat lângă pupitrul portarului. Stăteam acolo, când am văzut-o pe doamna Tanios ieșind pe hol și uitându-se înjur. Arăta preocupată, îngrijorată. Mă zări și veni iute la mine.

— Prietenul dumneavoastră, domnul Poirot, a plecat?

— Nu, e în cabina telefonică.

— Oh.

— Vreți să discutați cu el?

Femeia dădu din cap. Nervozitatea ei spori.

În momentul acela, Poirot ieși din cabină și ne văzu stând împreună. Veni iute spre noi.

— Domnule Poirot, începu ea, grăbită, e ceva ce aș vrea să vă spun - ceva ce trebuie să vă spun...

— Da, doamnă.

— E important, foarte important. Vedeți...

Se opri. Doctorul Tanios, împreună cu cei doi copii, tocmai ieșise din salon. Veni și ni se alătură.

— Bella, ai mai schimbat câteva cuvinte cu domnul Poirot? Tonul său era vesel, iar zâmbetul de pe față părea chiar plăcut.

— Da, spuse femeia, ezită o clipă, apoi adăugă: Da, asta e, domnule Poirot. Voiam să-i spuneți Theresei că o vom sprijini în tot ce va hotărî. Trebuie ca familia să fie unită.

Dădu din cap către noi, apoi își luă soțul de braț și plecă în direcția sălii de mese.

L-am prins pe Poirot de umăr.

— Poirot, nu asta începuse să spună!

El clătină din cap încet, privind perechea care se îndepărta.

— S-a răzgândit, am continuat eu.

— Da, mon ami, s-a răzgândit.

— De ce?

— Îmi doresc să fi știut, murmură el.

— O să ne spună cu altă ocazie, am zis eu, plin de speranță.

— M-aș mira. Mă tem că n-o să ne mai spună...
CAPITOLUL 18 – „Un negrotei în stiva de lemne”

Am prânzit într-un mic restaurant aflat în apropiere. Eram dornic să aflu ce credea Poirot despre diferenții membri ai familiei Arundell.

— Ei bine, Poirot? Am întrebat eu, nerăbdător.

Poirot îmi aruncă o privire de reproș și își îndreptă întreaga atenție asupra meniului. În timp ce comanda, se rezemă de spetează, rupse batonul de pâine în două și spuse, cu un ton ușor batjocoritor:

— Ei bine, Hastings?

— Ce crezi despre ei, acum, după ce i-ai văzut pe toți?

Poirot răspunse încet:

— Ma foi, {21} sunt un grup tare interesant! De fapt, cazul acesta reprezintă un subiect de cercetare încântător! Este - cum se zice?

— O cutie cu surprize. De fiecare dată când spun: „Am primit o scrisoare de la domnișoara Arundell, înainte să moară”, iese ceva la iveală. De la domnișoara Lawson am aflat de banii care lipseau. Doamna Tanios a întrebat imediat: „E vorba despre soțul meu?” De ce despre soțul ei? De ce ar fi trebuit ca domnișoara Arundell să-mi scrie mie, Hercule Poirot, despre doctorul Tanios?

— Pe femeia aceea o preocupă ceva, am zis eu.

— Da, știe ceva. Dar ce? Domnișoara Peabody ne-a spus că Charles Arundell și-ar omorî bunica pentru doi bănuți. Domnișoara Lawson a spus că doamna Tanios ar omorî pe oricine dacă soțul ei i-ar cere. Doctorul Tanios spune că Theresa și Charles sunt putrezi până în măduva oaselor și mi-a atras atenția că mama lor a fost o ucigașă, apoi, părând nepăsător, a zis că Theresa ar fi în stare să omoare pe oricine, cu sânge-rece. Toți oamenii aceștia au o părere grozavă despre ceilalți. Doctorul Tanios crede, sau spune că așa crede, că a fost vorba despre o influență răuvoitoare. Soția sa, înainte de sosirea lui, nu credea așa. La început, aceasta nu voia să conteste testamentul. Ulterior, și-a schimbat complet părerea. Vezi, Hastings, e o oală care fierbe și clocotește, și când și când iese la suprafață câte un fapt semnificativ, care poate fi văzut. Există ceva în adânc, da, există ceva! Jur că există, pe onoarea mea de Hercule Poirot!

Fără să vreau, am fost impresionat de sinceritatea sa.

După un timp, am zis:

— Poate că ai dreptate, dar totul e prea vag, prea învăluit în ceață.

— Dar ești de acord cu mine că există ceva?

— Da, am spus eu, ezitând. Cred că da.

Poirot se aplecă peste masă și mă privi drept în ochi.

— Da, te-ai schimbat. Nu mai ești amuzat, superior, privindu-mă de sus cum îmi satisfac plăcerile mele teoretice. Dar ce te-a convins? Nu a fost raționamentul meu excelent - non, ce n'est pas ga! Dar ceva - ceva independent - a produs acest efect asupra ta. Spune-mi, prietene, ce te-a convins subit să iei problema în serios?

— Cred că doamna Tanios, am zis eu încet. Arăta... Arăta. Speriat ă.

— Speriată de mine?

— Nu, nu de tine. De altceva. La început vorbea atât de liniștită și cu bun-simț - arăta un resentiment normal față de conținutul testamentului, dar altfel părea resemnată și dornică să lase lucrurile așa cum sunt. Părea atitudinea normală a unei femei de familie bună, dar apatice. Apoi a intervenit o schimbare subită - graba cu care a acceptat punctul de vedere al doctorului Tanios. Modul în care a ieșit pe hol după noi - aproape furi șându-se.

Poirot dădu încurajator din cap.

— Și încă un lucru, pe care poate nu l-ai remarcat...

— Eu remarc totul.

— Mă refer la chestia cu vizita soțului ei a Littlegreen House în ultima duminică. Pot să jur că nu știa nimic despre asta - că a fost o surpriză deplină pentru ea - și, cu toate acestea, s-a lăsat dirijată foarte iute, a acceptat că soțul ei îi spusese despre vizită și că ea uitase. Nu-mi place chestia asta, Poirot.

— Ai dreptate, Hastings, a fost un lucru semnificativ.

— Mi-a lăsat o impresie urâtă, de teamă.

Poirot dădu încet din cap.

— Ai avut aceeași senzație?

— Da, senzația asta plutea efectiv în aer, zise el, făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Și, cu toate acestea, ți-a plăcut Tanios, nu-i așa? L-ai considerat un om agreabil, cu suflet deschis, binedispus, plăcut. Atrăgător în ciuda prejudecăților tale de insular legate de argentinieni, portughezi și greci. Un om important prin natura lui.

— Da, am recunoscut eu. În tăcerea care a urmat, l-am privit atent pe Poirot. Apoi am zis: La ce te gândești, Poirot?

— Reflectam la diferiți oameni, la tânărul arătos Norman Gale, la sincera și inimoasa Evelyn Howard, la încântătorul doctor Sheppard, la liniștitul și vrednicul de încredere Knighton...

Pentru o clipă, n-am înțeles de ce făcea referire la oameni care aveau legătură cu cazurile din trecut.

— Ce-i cu ei? Am întrebat eu.

— Erau toți personalități încântătoare...

— Doamne, Poirot, chiar crezi că Tanios...

— Nu, nu. Nu sări direct la concluzii, Hastings! Subliniam doar faptul că reacțiile personale față de oameni reprezintă un ghid deosebit de nesigur. Nu trebuie să te lași condus de simțăminte, ci de fapte.

— Hmm, am zis eu, faptele nu-s punctul nostru forte... Nu, nu, Poirot, n-o lua de la început!

— Nu te teme, prietene, o să fiu scurt. Pentru început, trebuie să spunem că suntem destul de convinși că avem de-a face cu un caz de tentativă de crimă. Ești de acord?

— Da, am spus eu încet.

Până acum fusesem un pic cam sceptic în legătură cu unele reconstrucții fanteziste (credeam eu) ale lui Poirot în legătură cu

evenimentele din noaptea de marți a Paștelui. Dar mă văzusem nevoit să recunosc că deducțiile sale erau cât se poate de logice.

— Très bien. Nu putem avea o tentativă de crimă fără un criminal. Unul dintre cei prezenți în seara aceea era un asasin - în intenție, dacă nu și în faptă.

— Exact.

— Atunci avem un punct de plecare - un ucigaș. Am făcut ceva investigații - am tulburat apele, cum ai spune tu - și ce am obținut? Câteva acuzații foarte interesante, apărute aparent întâmplător, în cursul discuției...

— Crezi că nu au apărut întâmplător?

— Imposibil de spus în acest moment. Modul aparent inocent în care domnișoara Lawson a scos la iveală faptul că Charles și-a amenințat mătușa poate să fie sau să nu fie cu adevărat inocent. Remarca doctorului Tanios despre Theresa Arundell poate să nu aibă în spate nici o intenție răutăcioasă, poate să fie doar opinia sinceră a unui medic. Pe de altă parte, domnișoara Peabody este probabil sinceră în opinia sa despre înclinațiile lui Charles Arundell - dar, la urma urmei, e doar o părere. Și așa mai departe. Există o expresie: „un negrotei în stiva cu lemne” {22}. Eh bien, asta am găsit. În stiva noastră cu lemne nu-i un negrotei, ci un asasin.

— Poirot, aș vrea să știu ce crezi tu.

— Hastings, Hastings, eu nu-mi permit să „cred” - adică nu în sensul în care folosești tu cuvântul. Pentru moment, am făcut doar niște aprecieri.

— Cum ar fi?

— Am meditat asupra motivului. Care ar fi fost motivele pentru uciderea domnișoarei Arundell? Cel mai evident este că știgul. Cine ar fi câștigat în urma morții domnișoarei Arundell, dacă aceasta ar fi murit în marșea Paștelui?

— Toți - cu excepția domnișoarei Lawson.

— Exact.

— Deci, oricum, o persoană e automat în afara oricărei bănuieli.

— Da, zise gânditor Poirot. Așa se pare. Dar lucrul interesant este că persoana care n-ar fi câștigat nimic dacă decesul s-ar fi petrecut în marșea Paștelui a câștigat totul atunci când decesul a avut loc, două săptămâni mai târziu.

— Despre ce vorbești, Poirot? Am întrebat eu, ușor zăpăcit.

— Despre cauză și efect, prietene, despre cauză și efect.

M-am uitat la el, plin de îndoieli. El continuă:

— Să gândim logic! Ce s-a întâmplat cu exactitate, după accident?

Îl urăsc pe Poirot când este în această dispoziție. Orice spui trebuie să fie greșit! Am răspuns, foarte atent:

— Domnișoara Arundell a zăcut în pat.

— Exact. Și a avut o grămadă de timp în care să analizeze totul. În continuare ce s-a întâmplat?

— Ți-a scris ție.

Poirot dădu din cap.

— Da, mi-a scris mie. Iar scrisoarea nu a fost expediată. Păcat că s-a întâmplat așa.

— Bănuiești că-i ceva suspect în faptul că scrisoarea n-a fost expediată?

Poirot se încruntă.

— Hastings, trebuie să-ți mărturisesc că nu știu. Presupun - ținând seama de lucrurile de care sunt aproape sigur - că scrisoarea a fost pur și simplu rătăcită. Cred - dar nu pot să fiu sigur - că nimeni n-a bănuțit că a fost scrisă o asemenea misivă. Continuă! Ce s-a întâmplat mai apoi?

Am meditat.

— Vizita avocatului, am sugerat eu.

— Da, domnișoara Arundell a trimis după avocat, și acesta a sosit în scurt timp.

— Iar ea a făcut un testament nou, am continuat eu.

— Exact. A întocmit un testament nou și foarte surprinzător. Ținând seama de acest testament, trebuie să analizăm cu multă atenție o declarație făcută de Ellen. Ellen a spus - dacă îți amintești - că domnișoara Lawson era deosebit de preocupată ca să nu ajungă la urechile domnișoarei Arundell știrea că Bob lipsise toată noaptea din casă.

— Da, oh, înțeleg, ba nu, nu înțeleg. Sau am început să pricep ce sugerezi...

— Mă îndoiesc, zise Poirot. Dar, dacă așa stau lucrurile, atunci sper că-ți dai seama de importanța extraordinară a acestei declarații.

Și mă privi pătrunzător.

— Sigur, sigur, am spus eu în grabă.

— Apoi s-au întâmplat alte lucruri, continuă Poirot. Charles și Theresa au venit în weekend, iar domnișoara Arundell i-a arătat noul testament lui Charles - sau așa zice el.

— Nu-l crezi?

— Cred doar declarații care sunt verificate. Domnișoara Arundell nu i l-a arătat Theresei.

— Pentru că a crezut că o să-i spună Charles.

— Dar el nu i-a spus. De ce nu i-a spus?

— I-a spus, conform afirmațiilor lui Charles.

— Theresa a susținut foarte ferm că nu i-a spus - o discuție în contradictoriu foarte interesantă și foarte sugestivă. Iar, când am plecat, ea l-a făcut pe fratele ei prost.

— Poirot, mă cam bagi în ceață, m-am văitat eu.

— Să ne întoarcem la succesiunea evenimentelor. Doctorul Tanios a venit duminică - e posibil să fi venit fără știrea soției sale.

— Eu așa zice că e foarte clar că a venit fără știrea soției.

— Hai să zicem că e probabil așa. Mai departe! Charles și Theresa au plecat luni. Domnișoara Arundell e sănătoasă și binedispusă. Cinează bine și stă în întuneric cu surorile Tripp și cu Lawson. Către sfârșitul ședinței de spiritism se îmbolnăvește. Cade la pat și moare după patru zile, domnișoara

Lawson moștenește toți banii ei, iar căpitanul Hastings zice că a murit de moarte naturală!

— În timp ce Hercule Poirot spune că a fost otrăvită în timpul cinei, fără nici o dovadă!

— Am ceva dovezi, Hastings. Gândește-te la discuția noastră cu domnișoarele Tripp. Și la declarația care a reieșit din așa-numita conversație cu domnișoara Lawson.

— Te referi la faptul că au servit curry la cină? Curry putea ascunde gustul unui medicament. La asta te referi?

Poirot zise încet:

— Da, probabil că și acel curry are o anumită semnificație.

— Dar, dacă ipoteza ta e adevărată - în ciuda oricăror dovezi medicale - atunci ar fi putut s-o omoare doar domnișoara Lawson sau una dintre servitoare.

— Mă întreb dacă-i așa.

— Sau una din surorile Tripp? Aiurea! Nu cred așa ceva! Toți oameniiăștia sunt evident nevinovați.

Poirot ridică din umeri.

— Hastings, ține minte: prostia - sau negliobia - pot merge mână în mână cu viclenia. Și nu uita de tentativa inițială de asasinat. Nu a fost opera unei minți deosebit de deștepte sau de complexe. A fost o încercare foarte simplă, sugerată de Bob și de obiceiul său de a lăsa mingea la capătul de sus al scării. Ideea de a întinde o sfoară de-a curmezișul scărilor a fost simplă și ușor de pus în practică - și un copil s-ar fi putut gândi la așa ceva.

M-am încruntat.

— Vrei să spui...

— Vreau să spun că trebuie să căutăm un singur lucru - dorința de a ucide. Nimic mai mult de atât.

— Dar otrava trebuie să fi fost una foarte sofisticată, ca să • nu lase nici o urmă, l-am contrazis eu. A fost ceva ce nu putea fi procurat cu ușurință de o persoană obișnuită. La naiba, Poirot, nu pot să cred așa ceva! Nu poți să știi că-i așa! E o simplă ipoteză.

— Greșești, prietene. Ca rezultat al diferitelor noastre conversații din dimineața aceasta, am în prezent un punct de pornire. O indicație evident subțire, dar de necombătut. Singura chestie e că... Mi-e teamă.

— Teamă? De ce?

Poirot spuse foarte serios:

— Să deranjez câinele care doarme. E un proverb de-al vostru, nu-i așa? Să la și câinele adormit să doarmă. Asta face în prezent ucigașul nostru - doarme fericit la soare...

Hastings, nu știm noi doi oare cât de des se întâmplă ca un ucigaș să ucidă a doua, chiar și a treia oară, odată ce încrederea îi e tulburată?

— Ți-e teamă că o să se întâmple așa ceva? Poirot dădu din cap.

— Da. Dacă există un ucigaș în stiva de lemne - și cred că există. Da, Hastings, cred că există.

CAPITOLUL 19 -Vizita la domnul Purvis

Poirot ceru nota și plăți.

— Unde ne ducem în continuare? L-am întrebat eu.

— Ne ducem unde ai sugerat tu să mergem ceva mai devreme, în timpul dimineții. În Harchester, să discutăm cu domnul Purvis. De aceea am telefonat din hotelul Durham.

— I-ai telefonat lui Purvis?

— Nu, am sunat-o pe Theresa Arundell. I-am cerut să-mi scrie o scrisoare de introducere către acesta. Pentru a-l aborda cu o oarecare șansă de reușită, trebuie să fim acreditați de familie. Ea mi-a promis să o trimită prin cineva la apartamentul meu. Probabil că scrisoarea ne așteaptă deja.

Am găsit nu numai scrisoarea, ci și pe Charles Arundell, care ne-o adusese personal.

— Aveți o locuință drăguță, domnule Poirot, remarcă el, privind prin salonul apartamentului.

În acel moment, privirea mea descoperi un sertar neînchis complet. Prin deschizătură ieșea o fâșie mică de hârtie.

Ar fi fost de-a dreptul incredibil ca Poirot să fi închis un sertar într-un asemenea mod. M-am uitat gânditor la Charles. Fusese singur în încăpere, așteptând sosirea noastră. Nu mă îndoiam că-și petrecuse timpul scotocind prin hârtiile lui Poirot. Ce canalie era tânărul ăla! Eram roșu de indignare.

Charles era în cea mai veselă dispoziție.

— Iată, spuse el, oferind o scrisoare. Totul e în regulă, și sper că veți avea mai mult noroc cu bătrânul Purvis decât am avut noi.

— Presupun că v-a dat puține speranțe.

— A fost complet descurajator... După părerea lui, nerușinata de Lawson are toate drepturile.

— Dumneavoastră și sora dumneavoastră nu v-ați gândit niciodată să apelați la simțămintele doamnei?

Charles rânji.

— Da, eu m-am gândit. Dar se pare că nu-i nimic de făcut. Elocvența mea a fost zadarnică. Imaginea patetică a oii negre dezmoștenite - o oaie nu chiar atât de neagră cum a fost descrisă (sau asta am încercat să sugerez) - n-a emoționat-o pe femeia aia! Știți, se pare că nu mă place chiar deloc! Nu știu de ce, zise el, râzând. Majoritatea femeilor bătrâne se înamorează ușor de mine. Consideră că n-am fost înțeleș cum trebuia și că nu mi s-a oferit niciodată vreo șansă.

— Un punct de vedere foarte folositor.

— Oh, a fost extrem de folositor până acum. Dar, după cum am spus, cu Lawson n-a ținut. Cred că-i pornită împotriva bărbaților. Probabil că în zilele frumoase de demult, de dinainte de război, obișnuia să se lege cu lanțuri de garduri, fluturând steagul sufragetelor.

— Ah, zise Poirot, clătînând din cap. Dacă metodele mai simple dau greș...

— Trebuie să recurgem la crimă, zise vesel Charles.

— Aha, zise Poirot. Dacă tot veni vorba despre crimă, tinere, e adevărat că v-ați amenințat mătușa, că ați spus că o „veți lichida” – sau ați folosit o altă expresie cu același înțeles?

Charles se așeză pe un scaun, își întinse picioarele în față și se uită urât la Poirot.

— Cine v-a zis asta? Întrebă el.

— Nu contează. E adevărat?

— Ei bine, există o fărâmbă de adevăr în spusesele astea...

— Hai, vreau să aud povestea, adică povestea adevărată.

— Oh, o veți asculta, domnule. Nu-i nimic melodramatic în ea. Am încercat să storc niște bani – dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Înțeleg.

— Ei bine, lucrurile n-au mers conform planului. Mătușa Emily mi-a dat de înțeles că orice încercare de a o despărți de banii ei are să fie lipsită de succes. Nu mi-am pierdut stăpânirea de sine, dar i-am spus-o de la obraz: „Uite ce-i, mătușă Emily, știi, te comporti tu așa, dar o să sfârșești prin a fi lichidată!” M-a întrebat, destul de disprețuitoare, ce vreau să zic. „Uite ce vreau să zic, i-am spus eu. În jurul tău se învârt prietenii și rudele, cu limba scoasă, toți săraci lipiți pământului, toți plini de speranțe. Iar tu ce faci? Stai pe grămada de bani și refuzi să-i împărți cu ei. Așa ajung unii oameni să fie omorâți. După părerea mea, dacă o să ajungi să fii lichidată, vina are să fie numai a ta.” S-a uitat la mine peste ochelari, așa cum făcea ea de obicei. S-a uitat chiar urât. Și mi-a răspuns sec: „Oh! Asta-i părerea ta?” „Da, i-am răspuns eu. Te sfătuiesc s-o lași mai moale.” „Îți mulțumesc pentru sfatul tău binevoitor, Charles, a zis ea. Dar o să descoperi că pot să-mi port singură de grijă.” „Fă cum îți place, mătușă Emily”, i-am spus eu. Rânjeam cu gura până la urechi, și cred că mătușa nu era chiar atât de furioasă cum încerca să pară. „Să nu spui că nu te-am avertizat.” „O să țin minte”, a zis ea.

Charles făcu o pauză.

— Așa că v-ați mulțumit cu câteva bancnote de o liră pe care le-ați găsit într-un sertar, zise Poirot.

Charles se uită la el, apoi izbucni în râs.

— Îmi ridic pălăria în fața dumneavoastră, spuse el. Sunteți un adevărat copoi! Cum ați aflat asta?

— Deci e adevărat?

— Foarte adevărat! Eram lefter. Trebuia să fac rost de niște bani. Am găsit un teanc frumos de bancnote într-un sertar, și m-am servit cu câteva. Am fost foarte modest – nu credeam că mica mea sustragere are să fie observată. Și, chiar dacă ar fi fost, probabil că mătușa ar fi bănuț servitoarele.

Poirot zise sec:

— Consecințele ar fi fost foarte grave pentru servitoare, dacă s-ar fi crezut așa ceva.

Charles ridică din umeri.

— Fiecare pe cont propriu, murmură el.

— Și le diable să-l ia pe cel care rămâne la urmă, zise Poirot. Asta-i deviza dumneavoastră, nu-i așa?

Charles se uită curios la el.

— Nu știu dacă bătrâna a descoperit ceva. Cum ați reușit să aflați despre asta - și despre conversația cu lichidatul?

— Mi-a spus domnișoara Lawson.

— Mâța aia șireată! Exclamă el, părând - sau așa am avut impresia - un pic tulburat. Nu mă place, n-o place nici pe Theresa, adăugă el imediat. Nu credeți că mai ascunde și altceva în mânecă?

— Ce-ar putea să ascundă?

— Oh, nu știu. Doar că mi se pare că-i o diavoliță bătrână și rea, zise el, apoi continuă, după o pauză: O urăște pe Theresa.

— Domnule Arundell, știați că doctorul Tanios a venit s-o vadă pe mătușa dumneavoastră în duminica dinaintea morții acesteia?

— A fost în duminica în care noi eram acolo?

— Da. Nu l-ați văzut?

— Nu. În timpul după-amiezii am ieșit să ne plimbăm. Presupun că a venit atunci. Mi se pare ciudat că mătușa Emily n-a pomenit de vizita lui. Cine v-a spus?

— Domnișoara Lawson.

— Iar Lawson? Pare să fie o adevărată mină de informații, exclamă Charles, apoi adăugă, după un timp: Știți, Tanios e un tip drăguț. Îl plac. E un individ zâmbitor și vesel.

— Da, are charismă, zise Poirot.

Charles se ridică în picioare.

— În locul lui aș fi omorât-o pe îngrozitoarea aia de Bella cu mulți ani în urmă! Nu vi se pare că-i genul de femeie care-i însemnată de soartă să fie victimă? Să știți că n-o să fiu surprins când are să fie găsită, bucăți, într-un cufăr, la Margate sau în altă parte!

— Nu-i un lucru frumos să spuneți că soțul ei, un doctor bun, ar fi în stare de așa ceva, îi spuse Poirot, sever.

— Nu, zise gânditor Charles. Și nu cred că Tanios e în stare să omoare nici măcar o muscă. Are suflet prea bun.

— Dar dumneavoastră? Ați ucide dacă ar ieși ceva bani din asta?

Charles izbucni în râs - un râs sincer, răsunător.

— Intenționați să mă șantajați, domnule Poirot? Nu aveți cu ce. Vă asigur că n-am pus - se opri brusc, apoi continuă - stricnină în supa mătușii Emily.

Flutură nepăsător din mână și plecă.

— Ai încercat să-l sperii, Poirot? Am întrebat eu. Dacă ai încercat, nu cred că ai reușit. N-a avut nici o reacție de om vinovat.

— Nu?

— Nu. Părea netulburat.

— Pauza pe care a făcut-o a fost ciudată, zise Poirot.

— O pauză?

— Da. O pauză înaintea cuvântului stricnină. Ca și cum ar fi fost gata să spună altceva, apoi s-a răzgândit.

Am ridicat din umeri.

— Probabil că s-a gândit care ar putea să fie otrava cu un nume cât mai impresionant.

— Posibil... Posibil... Dar să lăsăm astea. Cred că o să rămânem peste noapte la George, în Market Basing.

După zece minute, am fost văzuți mergând în viteză prin Londra, îndreptându-ne din nou spre zona de la țară.

Am ajuns în Harchester pe la ora patru și ne-am dus direct la birourile firmei Purvis, Purvis, Charlesworth și Purvis.

Domnul Purvis era un bărbat mare și solid, cu părul alb și cam roșu la față. Arăta un pic a moșier. Atitudinea lui era curtenitoare, dar rezervată.

Citi scrisoarea pe care o aduseserăm noi, apoi ne privi peste birou. O privire pătrunzătoare și oarecum cercetătoare.

— Sigur, vă cunosc după nume, domnule Poirot, spuse el politicos. Înțeleg că domnișoara Arundell și fratele ei v-au angajat în această problemă, dar nu-mi pot imagina cum vă propuneți să le fiți de folos.

— Domnule Purvis, să spunem că fac o investigație completă a tuturor circumstanțelor.

Avocatul zise sec:

— Domnișoara Arundell și fratele ei au aflat deja părerea mea din punct de vedere juridic. Circumstanțele au fost foarte clare, și nu permit nici o interpretare greșită.

— Perfect, perfect, zise iute Poirot. Dar sunt sigur că nu veți obiecta dacă le vom repeta, ca să pot privi limpede situația.

Avocatul își plecă ușor capul.

— Vă stau la dispoziție.

Poirot începu:

— Cred că domnișoara Arundell v-a scris, dându-vă instrucțiuni, în ziua de șaptesprezece aprilie, nu-i așa?

Domnul Purvis consultă niște hârtii aflate pe masă, în fața sa.

— Da, e corect.

— Puteți să-mi explicați ce v-a transmis?

— Mi-a cerut să pregătesc un testament. Urmau ca în acesta să fie legate pentru servitori și pentru trei, patru organizații de caritate. Restul averii sale avea să fie transferat în întregime domnișoarei Wilhelmina Lawson.

— Mă scuzați, domnule Purvis, dar ați fost surprins?

— Recunosc că da, am fost surprins.

— Domnișoara Arundell făcuse anterior un testament?

— Da, făcuse unul cu cinci ani în urmă.

— Acel testament lăsa averea ei - cu excepția unor mici legate - nepoților și nepoatelor sale?

— Partea principală a averii sale urma să fie împărțită în mod egal între copiii fratelui ei Thomas și fiica Arabellei Biggs, sora sa.

— Ce s-a întâmplat cu acel testament?

— La cererea domnișoarei Arundell, l-am adus cu mine atunci când am vizitat-o la Littlegreen House, în data de 21 aprilie.

— Domnule Purvis, v-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați descrie amănunțit tot ce s-a petrecut cu acea ocazie.

Avocatul tăcu un minut, două, apoi spuse, foarte sigur pe el:

— Am sosit la Littlegreen House la ora trei după-amiaza. Mă însoțea unul dintre funcționarii mei. Domnișoara Arundell m-a primit în salon.

— Cum vi s-a părut că arăta?

— Mi s-a părut sănătoasă, în ciuda faptului că mergea folosindu-se de un baston. Am înțeles că acest lucru era ca urmare a căzăturii care avusese loc recent. Dar, după cum am spus, starea generală a sănătății sale părea bună. Mi s-a părut ușor nervoasă și surescitată.

— Domnișoara Lawson o însoțea?

— Era cu dânsa atunci când am sosit. Dar ne-a lăsat imediat singuri.

— Și apoi?

— Domnișoara Arundell m-a întrebat dacă făcusem ceea ce îmi ceruse și dacă am adus testamentul cel nou cu mine, ca să-l semnez. l-am răspuns că dorința îi fusese îndeplinită. Eu... Avocatul ezită un moment, apoi continuă, bățos: Trebuie să vă spun că, atât cât mi-a fost cu putință să fac asta, am muștrat-o pe domnișoara Arundell. l-am arătat că noul testament putea fi considerat foarte incorect față de familia sa, care, la urma urmei, era sânge din sângele ei.

— Și care a fost răspunsul ei?

— M-a întrebat dacă banii erau sau nu ai ei și dacă putea să facă întocmai ce voia cu ei. l-am răspuns că așa era. „Foarte bine”, a spus ea. l-am amintit că o cunoștea pe domnișoara Lawson de scurt timp și am întrebat-o dacă era sigură că nedreptatea pe care o făcea familiei sale era justificată. Replica ei a fost: „Dragă prietene, știu perfect ce fac”.

— Ați spus că părea surescitată.

— Cred că pot afirma acest lucru, dar înțelegeți-mă bine, domnule Poirot, era în deplinătatea facultăților mintale. Era, în adevăratul sens al cuvântului, capabilă să-și administreze averea. Deși familia domnișoarei Arundell se bucură de toată simpatia mea, sunt obligat să susțin acest lucru în fața oricărui tribunal.

— Am înțeles perfect. Vă rog să continuați.

— Domnișoara Arundell a citit testamentul existent. Apoi a întins mâna după cel pe care îl întocmisem. Trebuie să știți că prefer să prezint mai întâi o schiță, însă domnișoara Arundell insistase să aduc un testament gata să fie semnat. Acest lucru nu era dificil de făcut, din moment ce prevederile sale erau atât de simple. Domnișoara Arundell l-a citit, a dat din cap și a spus că voia să-l semnez de îndată. Am simțit că era de datoria mea să emit un ultim protest. M-a ascultat cu răbdare, dar mi-a spus că se decisese deja. Am

chemat funcționarul, iar acesta și grădinarul au fost martori. Servitoarele, bineînțeles, erau neeligibile, întrucât erau beneficiare ale testamentului.

— Iar după aceea v-a încredințat testamentul, ca să fie păstrat în siguranță?

— Nu, l-a pus într-un sertar al biroului său, sertar pe care l-a încuiat.

— Ce s-a întâmplat cu testamentul inițial? L-a distrus?

— Nu, l-a încuiat împreună cu celălalt.

— După moartea sa, unde a fost găsit testamentul?

— În același sertar. Ca executor testamentar, aveam cheile, și am căutat prin hârtiile și documentele financiare.

— Ambele testamente erau în sertar?

— Da, exact așa cum le așezase acolo.

— Ați întrebat-o care erau motivele pentru o acțiune atât de surprinzătoare?

— Da. Dar n-am primit un răspuns satisfăcător. M-a asigurat doar că știa ce făcea.

— Dar ați fost surprins de modul în care a procedat?

— Foarte surprins. Trebuie să spun că domnișoara Arundell părise întotdeauna atașată de familie.

Poirot rămase tăcut un timp, apoi întreabă:

— Presupun că n-ați discutat cu domnișoara Lawson despre acest subiect?

— Bineînțeles că nu. Un asemenea lucru ar fi fost foarte nelalocul lui.

Domnul Purvis păru foarte scandalizat de o asemenea idee.

— Domnișoara Arundell a spus ceva care să dea de înțeles că domnișoara Lawson știa că testamentul fusese întocmit în favoarea sa?

— Dimpotrivă. Am întrebat-o dacă domnișoara Lawson avea idee de ce făcuse, iar domnișoara Arundell s-a răstit la mine că aceasta nu știa nimic. Eu consideram că ar fi fost recomandabil ca domnișoara Lawson să nu aibă idee de ce se întâmplase. M-am străduit să-i sugerez acest lucru, și domnișoara Arundell a părut să fie de părerea mea.

— Domnule Purvis, de ce v-a preocupat acest lucru?

Bătrânul domn îl privi cu demnitate.

— În opinia mea, e mai bine ca asemenea lucruri să nu fie discutate. Ar fi putut să ducă la dezamăgiri ulterioare.

— Aha! Exclamă Poirot și trase aer în piept. Înțeleg din spusele dumneavoastră că v-a trecut prin minte că domnișoara Arundell ar putea să se răzgândească în viitorul apropiat?

Avocatul își plecă ușor capul.

— Da. Mi-am imaginat că domnișoara Arundell a avut vreo confruntare violentă cu familia sa. M-am gândit că era posibil, după ce avea să se potolească, să se căiască pentru că luase o decizie pripită.

— În acest caz ce ar fi putut să facă?

— Mi-ar fi dat instrucțiuni să pregătesc un nou testament.

— N-ar fi putut să aleagă soluția mai simplă de a distruge ultimul testament, caz în care testamentul mai vechi ar fi devenit valabil?

— Acesta e un lucru discutabil. Înțelegeți, toate testamentele anterioare fuseseră definitiv revocate în momentul în care se făcuse un nou testament.

— Dar domnișoara Arundell nu avea cunoștințele juridice necesare ca să se poată gândi la așa ceva. E posibil să fi crezut că, dacă distrugea ultimul testament, cel anterior redevenea valabil.

— E posibil.

— Dacă ar fi murit fără testament, banii ei ar fi revenit familiei?

— Da. Jumătate doamnei Tanios, iar jumătate se împărțea între Charles și Theresa Arundell. Însă adevărul e că nu s-a răzgândit. A murit fără să-și schimbe decizia.

— Din cauza asta am intervenit eu, spuse Poirot.

Avocatul se uită întrebător la el.

Poirot se aplecă spre el și zise:

— Să presupunem că domnișoara Arundell voia, pe patul de moarte, să distrugă testamentul. Să presupunem că a crezut că l-a distrus - dar că, în realitate, a distrus primul testament.

Domnul Purvis clătină din cap.

— Ambele testamente erau intacte.

— Atunci să presupunem că a distrus un testament fals - având impresia că a distrus documentul adevărat. Amintiți-vă că era foarte bolnavă, putea fi cu ușurință înșelată.

— Trebuie să aduceți dovezi în sprijinul acestei afirmații, zise tăios avocatul.

— Oh! Fără îndoială, fără îndoială că trebuie!

— Îmi permiteți să vă întreb dacă aveți vreun motiv să credeți că s-a întâmplat ceva de genul acesta?

Poirot se trase puțin înapoi.

— În acest moment nu-mi pot permite să susțin așa ceva...

— Normal, zise domnul Purvis, fiind de acord cu o frază care-i era familiară.

— Dar pot să vă spun, strict confidențial, că există anumite lucruri ciudate în toată treaba asta!

— Adevărat? Nu mai spuneți!

Domnul Purvis își frecă mâinile, ca și cum s-ar fi bucurat anticipând ce avea să urmeze.

— Doream să aflu - și am aflat - dacă în opinia dumneavoastră era posibil ca domnișoara Arundell să-și schimbe părerea și să devină mai înțelegătoare față de familia sa, continuă Poirot.

— Asta este doar o părere personală, îi atrase atenția avocatul.

— Înțeleg, dragă domnule. Și cred că nu lucrați pentru domnișoara Lawson.

— Am sfătuit-o pe domnișoara Lawson să consulte un jurist independent, spuse domnul Purvis, cu glas inexpresiv.

Poirot îi strânse mâna și îi mulțumi pentru amabilitate și pentru informațiile pe care ni le dăduse.

CAPITOLUL 20 -A doua vizit ă la Littlegreen House

În drum spre Market Basing - o distanță de vreo cincisprezece kilometri - am analizat situația.

— Poirot, ai vreun motiv pentru sugestia pe care ai făcut-o?

— Te referi la faptul că domnișoara Arundell putea să fi crezut că testamentul acela ciudat fusese distrus? Nu, mon ami, sincer vorbind, nu am. Dar eram obligat - sper că ți-ai dat seama - să fac o sugestie de vreun fel sau altul. Domnul Purvis e un om perspicace. Dacă nu-i dădeam un indiciu de felul celui pe care i l-am servit, s-ar fi întrebat ce rol joc în afacerea asta.

— Poirot, știi de cine-mi amintești?

— Nu, mon ami.

— De un jongler cu o mulțime de mingi, de culori diferite. Toate se află în aer simultan!

— Mingile colorate diferit sunt diferitele minciuni pe care le-am spus, nu-i așa?

— Cam așa ceva.

— Și crezi că într-o zi va veni momentul în care nu le voi mai putea controla?

— Nu poți s-o ții așa veșnic, i-am atras eu atenția.

— E adevărat. Va veni marele moment când voi prinde mingile una câte una, voi face o plecăciune și voi ieși din scenă.

— În aplauzele răsunătoare ale spectatorilor.

Poirot se uită bănuitor la mine.

— Da, așa va fi.

— N-am aflat prea multe de la domnul Purvis, am remarcat eu, schimbând vorba.

— Nu, cu excepția faptului că am primit confirmarea ideilor noastre de bază.

— Și a fost confirmată declarația domnișoarei Lawson cum că n-a știut nimic de testament, despre care a aflat abia după moartea bătrânei doamne.

— Eu n-am băgat de seamă să fi fost confirmat ceva de genul ăsta.

— Purvis a sfătuit-o pe domnișoara Arundell să nu-i spună nimic domnișoarei Lawson, iar domnișoara Arundell i-a răspuns că nu intenționa să facă așa ceva.

— Da, asta a fost foarte limpede. Dar există gaura cheii, prietene, și chei care descuie sertare...

— Chiar crezi că domnișoara Lawson a tras cu urechea și a scotocit prin casă? Am întrebat eu, destul de șocat.

Poirot zâmbi.

— Mon cher, domnișoara Lawson n-a fost educată într-o școală cu renume. Știm că a ascultat o conversație pe care n-ar fi trebuit s-o audă - mă refer la cea în care Charles și mătușa sa au discutat despre lichidarea rudelor supărătoare.

Am recunoscut adevărul spuselor sale.

— Vezi, Hastings, domnișoara Lawson ar fi putut să asculte o parte din conversația dintre domnul Purvis și domnișoara Arundell. Avocatul are o voce răsunătoare. Cât despre scotocit, continuă Poirot, oamenii fac asta mai mult decât bănuiești tu. Oamenii timizi și speriați, precum domnișoara Lawson, capătă deseori unele obiceiuri puțin onorabile, care reprezintă pentru ei o mângâiere și o recreere.

— Fii serios, Poirot! Am protestat eu. El dădu din cap de mai multe ori.

— Da, așa stau lucrurile, chiar așa.

Am ajuns la George și am luat două camere. Apoi ne-am îndreptat către Littlegreen House.

Când am sunat, Bob răspunse imediat provocării. Goni prin hol, lătrând furios, și se repezi la ușa din față.

„O să vă sfâșii ficatul și bojocii, mârâi el. O să vă sfâșii mădulele! O să vă învăț eu să mai încercați să intrați în casa asta! Așteptați până o să-mi înfig colții în voi!” La gălăgie se adăugă un murmur.

— Gata, băiete. Gata, fii cățel bun. Vino încoace!

Bob, tras de zgardă, fu întemnițat în camera de zi, împotriva voinței sale.

„Întotdeauna strică distracția omului, mormăi el. E prima oară, după mult timp, când am și eu ocazia să sperii pe cineva. Mi-e poftă să-mi înfig și eu dinții într-un crac de pantalon. N-aveți decât să vă purtați singuri de grijă, dacă nu vreți să vă apăr eu.”

Ușa camerei de zi fu închisă în urma lui, iar Ellen trase zăvorul și deschise ușa din față.

— Oh, dumneavoastră sunteți, domnule! Exclamă ea. Deschise ușa larg. Pe figura ei se întinse o expresie de plăcută emoție.

— Pofțiți înăuntru, domnule, vă rog!

Am intrat în hol. De dincolo de ușa din stânga se auzea zgomot puternic de adulmecat, întrerupt de mârâituri. Bob se străduia să ne „identifice” corect.

— Poți să-i dai drumul, am sugerat eu.

— O să-i dau, domnule. E cumsecade cu adevărat, dar face atâta gălăgie și se repede la oameni, că îi sperie. Însă e un câine de pază minunat.

Ellen deschise ușa, iar Bob țâșni ca o ghiulea.

„Cine-i aici? Cine sunt ei? Oh, iată-vă! Vai de mine, nu-mi amintesc... Adulmecare prelungită. Sigur! Ne-am mai întâlnit!”

— Salut, bătrâne, i-am zis eu. Ce mai faci?

Bob dădu din coadă, de ochii lumii.

„Bine, mulțumesc. Să vedem... Spuse el, reluându-și cercetările. Ai vorbit în ultimul timp cu un spaniel, după cum miros. Cred că-s niște câini tâmpiți. Ce-i asta? O pisică? Interesant. Aș fi vrut să fie cu noi, aici. Avem puține ocazii să ne distrăm. Hmm... Un bullterrier nu prea rău...”

După ce diagnostică foarte corect o vizită pe care o făcusem unor prieteni canini, își îndreptă atenția către Poirot, inhală o porție zdravănă de benzină și plecă, total nemulțumit.

— Bob! L-am chemat eu.

Îmi aruncă o privire peste umăr.

„E în regulă. Știi ce fac. Mă întorc într-o clipă.”

— Casa e închisă. Sper că veți scuza... Zise Ellen și se grăbi în camera de zi, unde începu să deschidă jaluzelele.

— E excelent, spuse Poirot, urmând-o și așezându-se.

Pe când mă pregăteam să mă alătur lui, Bob reapăru dintr-o zonă misterioasă, cu mingea în gură. Urcă iute scările și se întinse pe treapta de sus, cu mingea între labe. Dădea încet din coadă.

„Hai, zise el. Hai! Să ne jucăm!”

Interesul meu pentru munca de detectiv dispăru pentru moment; ne-am jucat câteva minute, apoi, cu un sentiment de vinovăție, m-am grăbit să intru în camera de zi.

Poirot și Ellen păreau să fi ajuns departe în discuția lor despre boli și medicamente.

— Câteva pilule mici, albe, asta-i tot ce obișnuia să ia, domnule. Două sau trei după fiecare masă. Asta era recomandarea dată de doctorul Grainger. Oh, da, avea întotdeauna grijă să le ia. Erau niște chestii mititele. Și mai erau niște chestii în care domnișoara Lawson avea multă încredere. Capsule erau, capsulele de ficat ale doctorului Loughbarrow. Puteți vedea reclame pentru ele pe toate panourile.

— Domnișoara Arundell lua și capsulele acelea?

— Da. Domnișoara Lawson a convins-o să înceapă să le ia, iar domnișoara Emily credea că-i făceau bine.

— Doctorul Grainger știa?

— Oh, domnule, lui nu-i păsa. „Ia-le, dacă ai impresia că-ți fac bine”, a zis el. Iar ea i-a spus: „O să râzi, dar chiar mi-au făcut bine. Mult mai bine decât doctoriile tale”. Iar doctorul Grainger a râs și a spus că autosugestia face mai mult decât orice medicament care a fost inventat vreodată.

— Nu mai lua nimic altceva?

— Nu. Soțul domnișoarei Bella, doctorul cel străin, a adus o sticlă cu ceva, dar, cu toate că domnișoara Emily i-a mulțumit foarte politicos, a turnat doctoria în chiuvetă, știi foarte bine asta! Și cred că a procedat corect. Nu știi cum sunt chestiile astea străine.

— Doamna Tanios a văzut-o când a vărsat medicamentul, nu-i așa?

— Da, și mi-e teamă că sârmana doamnă s-a simțit jignită. Și mie mi-a părut rău, pentru că nu mă îndoiesc că a fost un gest drăguț din partea doctorului.

— Fără îndoială. Fără îndoială. Presupun că doctoriile care rămăseseră în casă au fost aruncate când a murit domnișoara Arundell?

Ellen păru un pic surprinsă de întrebare.

— Oh, da, domnule. Asistenta medicală a aruncat o parte dintre ele, apoi domnișoara Lawson a luat toată grămada din dulapul cu doctorii din baie și le-a zvârlit.

— Acolo erau păstrate capsulele de ficat ale doctorului Loughbarrow?

— Nu, erau păstrate în dulapul din colțul sufrageriei, ca să fie la îndemână pentru a fi luate după masă, așa cum era recomandat.

— Ce asistentă a îngrijit-o pe domnișoara Arundell? Poți să-mi dai numele și adresa ei?

Ellen răspunde că putea și-i da informațiile imediat.

Poirot continuă s-o întrebe despre ultima boală a domnișoarei Arundell.

Ellen dădu detalii încântată, descriind boala, durerile, apariția gălbănirii și delirul final. Nu știu dacă Poirot a obținut vreo satisfacție din această înșiruire. Ascultă destul de răbdător și uneori strecură câte o mică întrebare pertinentă, de obicei despre domnișoara Lawson și despre perioada de timp pe care o petrecea în camera bolnavei. Mai era teribil de interesat de dieta administrată femeii bolnave, pe care o compara cu cea a unei rude (inexistente) a sa, decedată.

Văzând că le face atâta plăcere să stea de vorbă, am ieșit din nou în hol. Bob se dusesse să doarmă pe palier, cu mingea sub bărbie.

L-am fluierat, iar câinele a sărit sus, devenind imediat alert. Dar, de data asta, probabil pentru că se simțise jignit, amână să-mi trimită mingea, prinzând-o de multe ori în ultima clipă.

„Ești dezamăgit? Poate că de data asta o să ți-o dau.”

Când m-am întors din nou în camera de zi, Poirot discuta despre vizita surpriză a doctorului Tanios, din duminica de dinaintea morții bătrânei doamne.

— Da, domnule, domnul Charles și domnișoara Theresa ieșiseră să se plimbe. Știu că doctorul Tanios nu era așteptat. Stăpâna stătea culcată, și a fost foarte surprinsă când i-am spus cine venise. „Doctorul Tanios? A spus ea. E și doamna Tanios cu el?” I-am răspuns că nu, domnul venise singur. Atunci mi-a zis că avea să coboare într-un minut.

— Doctorul a rămas mult timp?

— Nici măcar o oră, domnule. Nu părea prea încântat când a plecat.

— N-ai idee care fusese... Hmm... Scopul vizitei?

— Nici cea mai vagă idee, domnule.

— N-ai auzit nimic?

Ellen se înroși brusc la față.

— Nu, domnule. N-am ascultat niciodată la uși, indiferent ce făceau alții, oameni care ar fi trebuit să știe cum să se poarte!

— Oh, m-ai înțeles greșit, se grăbi să se scuze Poirot. M-am gândit că se poate să fi adus ceai când domnul era acolo și că e posibil să fi auzit despre ce discutau el și stăpâna duminică.

Ellen se liniști.

— Îmi pare rău, domnule, v-am înțeles greșit. Nu, doctorul Tanios n-a rămas la ceai.

Poirot o privi și-i făcu cu ochiul.

— Nu-i posibil să știe domnișoara Lawson pentru ce-a venit doctorul Tanios?

— Domnule, dacă nu știe dânsa, atunci nu știe nimeni, pufni Ellen.

— Nu îmi mai aduc aminte, se prefăcu Poirot, dormitorul domnișoarei Lawson nu-i chiar lângă cel al domnișoarei Arundell?

— Nu, domnule. Camera domnișoarei Lawson e chiar în dreapta scării. Pot să v-o arăt, domnule.

Poirot acceptă oferta. Când urcă pe scară, se ținu aproape de perete și, când ajunse la capătul acesteia, scoase o exclamație și se aplecă, examinându-și cracul pantalonilor.

— Ah, m-am agățat, da, e un cui aici, în plinta de lemn.

— Da, domnule, este. Cred că a ieșit de la locul lui. Mi-am agățat și eu rochia o dată, de două ori.

— E așa de mult timp?

— De ceva vreme. L-am observat prima oară când stăpâna zăcea - asta a fost după accident, domnule și am încercat să-l scot, dar n-am reușit.

— Cred că de el a fost cândva legată o sfoară.

— Da, domnule, îmi amintesc că de el era prinsă o bucățică de sfoară. Nu-mi dau seama la ce folosea.

Glasul lui Ellen nu exprima nici o bănuială. Pentru ea era doar un lucru care se întâmplă în mod normal în case și pentru care nu merită să te ostenești să găsești o explicație.

Poirot pătrunse în încăperea de la capătul scării. Aceasta era de dimensiuni moderate. Avea două ferestre chiar în fața noastră. Într-un colț se găsea o comodă, iar între ferestre se afla un șifonier cu o oglindă lungă. Patul era în dreapta, după ușă, în fața ferestrelor. Pe peretele din stânga se vedeau un scrin și un lavoar cu o placă de marmură deasupra.

Poirot se uită gânditor prin cameră, apoi ieși pe palier. Merse pe coridor, trecu pe lângă alte două dormitoare și ajunse în dormitorul cel mare, care îi aparținuse lui Emily Arundell.

— Asistenta medicală primise cămăruța de alături, îi explică Ellen.

Poirot dădu din cap, gânditor.

În timp ce coboram treptele, întrebă dacă putea să se plimbe prin grădină.

— Oh, da, domnule, bineînțeles. Acum arată foarte frumos.

— Grădinarul mai e angajat?

— Angus? Da, Angus mai este încă aici. Domnișoara Lawson vrea ca totul să arate frumos, crede că astfel se va vinde mai bine.

— Cred că-i un lucru înțelept. Nu-i bine să lași un loc să fie năpădit de buruieni.

Grădina era foarte liniștită și frumoasă. Marginile ei late erau pline de lupini, nemțșori și maci mari, stacojii. Bujorii îmbobociseră. Tot plimbându-ne, am ajuns la o magazie, unde trebuia un bătrân solid, zdrențăros. Acesta ne salută respectuos, iar Poirot începu să discute cu el.

O menționare a faptului că-l văzuserăm pe domnul Charles în ziua aceea îl făcu pe bătrân să devină prietenos, chiar guraliv.

— Întotdeauna a fost un tip nemaipomenit! Îl știu de pe vremea când venea aici cu o jumătate de plăcintă de agrișe, în timp ce bucătăreasa căuta de zor prăjitura. Și se întorcea în casă cu o figură atât de nevinovată, că toată lumea spunea că plăcinta trebuie să fi fost furată de pisică, deși n-am văzut

niciodată o pisică mâncând plăcintă cu acrișe. Da, domnul Charles e un tip nemaipomenit!

— A fost aici prin aprilie, nu-i așa?

— Da, a fost aici, în două weekenduri. Chiar înainte să moară conia.

— L-ai văzut des?

— Da. De fapt, un tânăr domn nu prea are ce să facă aici. Obişnuia să o tulsească până la George, să tragă una mică. Apoi zăbovea pe aici și mă întreba de una, de alta...

— Despre flori?

— Da, despre flori și despre buruieni, zise bătrânul și chicoti.

— Buruieni?

Glusul lui Poirot trăda o oarecare curiozitate. Poirot întoarse capul și se uită la rafturi. Privirea i se opri pe o cutie de tablă.

— Probabil că voia să afle cum le stârpești.

— Chiar așa!

— Presupun că asta folosești, zise Poirot și întoarse cutia, apoi îi citi eticheta.

— Asta, răspunse Angus. O chestie foarte ușor de folosit.

— E o substanță periculoasă?

— Nu, dacă o folosești cum se cuvine. Sigur, e arsenic. Am și glumit un pic pe seama asta cu domnul Charles. A zis că, dacă ar avea o nevastă și n-ar plăcea-o, ar veni la mine și ar lua un pic din chestia asta, ca să scape de ea! Iar eu i-am zis că s-ar putea să fie ea cea care ar vrea să scape de el! Asta l-a făcut să râdă. Da, a fost o poantă bună!

Am râs și noi, de ochii lumii. Poirot ridică apoi capacul cutiei.

— E aproape goală, murmură el.

Bătrânul aruncă o privire.

— Da, s-a consumat mai mult decât am crezut. Nu știam că am folosit atât de mult. Ar trebui să mai comand.

— Da, spuse Poirot, zâmbind. Cred că nu ajunge să-mi dai și mie, ca să scap de nevasta mea.

Am râs din nou, apreciind gluma.

— Domnule, presupun că nu sunteți căsătorit.

— Nu sunt.

— Ah, de aceea vă permiteți să glumiți despre așa ceva! Cei necăsătoriți nu știu ce necaz înseamnă asta!

— Presupun că soția dumitale... Zise Poirot și tăcu, din delicatețe.

— E vie, chiar foarte vie.

Angus părea ușor deprimat din cauza asta.

L-am laudat pentru grădină și ne-am luat rămas-bun.

CAPITOLUL 21 - Farmacistul, asistenta medicală, doctorul

Cutia cu erbicid declanșă în mintea mea gânduri complet noi. Erau primele circumstanțe clare care dădeau de bănuț de care ne izbeam. Interesul manifestat de Charles, surpriza evidentă a bătrânului grădinar

descoperind cutia aproape goală - totul părea să ne conducă în această direcție.

Ca de obicei când eu sunt ațâțat, Poirot nu avea chef de vorbă.

— Hastings, chiar dacă a dispărut o parte din erbicid, nu există nici o dovadă că l-ar fi luat Charles.

— Dar a discutat mult cu grădinarul despre el!

— N-ar fi fost un lucru înțelept, dacă voia să fure din otravă. Dacă ți s-ar cere să numești iute o otravă, care-i prima care ți-ar veni în minte? Mă întrebă el.

— Cred că arsenicul.

— Da. Deci înțelegi ce-a însemnat pauza aceea clară pe care a făcut-o Charles azi, înainte de a rosti cuvântul stricnină.

— Adică?

— Voia să spună „să-i pun arsenic în supă” și s-a oprit.

— Aha! Și de ce s-a oprit?

— Exact. De ce? Hastings, trebuie să-ți spun că încercarea de a găsi un răspuns la acest „de ce?” aparte m-a făcut să mă duc în grădină, în căutarea unei surse de erbicid.

— Și ai găsit-o.

— Și am găsit-o.

Am clătinat din cap.

— Lucrurile încep să meargă rău pentru tânărul Charles. Ai discutat îndelung cu Ellen despre boala bătrânei doamne. Simptomele bolii seamănă cu cele provocate de otrăvirea cu arsenic?

Poirot își frecă nasul.

— Greu de spus. Au existat dureri abdominale, grețuri...

— Sigur, asta e!

— Nu-s chiar atât de convins.

— Atunci, ce otravă se poate să le fi provocat?

— Eh bien, prietene, nu prea seamănă a otrăvire, ci a boală de ficat și a deces provocat de această boală.

— Oh, Poirot, am strigat eu, nu poate fi vorba despre o moarte naturală! Trebuie să fie o crimă!

— Ia uite, se pare că am făcut schimb de roluri.

Se opri brusc și intră într-o farmacie. După o discuție îndelungată despre tulburările sale interne, Poirot cumpără o cutioară cu pastile împotriva indigestiei. Pe când se pregătea să părăsească prăvălia, atenția lui Poirot fu atrasă de o cutie arătoasă cu pastile de ficat ale doctorului Loughbarrow.

— Da, domnule, e un preparat foarte bun, spuse farmacistul, un bărbat de vârstă medie, cu chef de vorbă. Veți descoperi că sunt foarte eficiente.

— Îmi amintesc că domnișoara Arundell lua așa ceva. Domnișoara Emily Arundell.

— Da, domnule, lua. Domnișoara Arundell de la Littlegreen House. O doamnă în vârstă, foarte drăguță, de modă veche. O serveam eu, de obicei.

— Cumpăra multe medicamente?

— Nu, domnule. Nu atât de multe precum alte doamne în vârstă. Domnișoara Lawson, doamna sa de companie, cea care a moștenit toți banii...

Poirot dădu din cap.

— Era o adeptă a acestor pilule. Și a altora. Pilule, tablete împotriva indigestiei, amestecuri pentru digestie, amestecuri pentru sânge. Îi făcea cu adevărat plăcere să fie în mijlocul sticlulețelor, spuse farmacistul și zâmbi. Îmi doresc să fie mai mulți ca dânsa. Oamenii nu mai iau doctorii ca altădată. Dar, în schimb, vindem o grămadă de produse cosmetice.

— Domnișoara Arundell lua în mod regulat aceste tablete?

— Da, cred că le-a luat vreo trei luni, înainte să moară.

— O rudă a sa, doctorul Tanios, a comandat aici într-o zi un amestec, nu-i așa?

— Da, sigur, domnul grec care s-a căsătorit cu nepoata domnișoarei Arundell. Da, un amestec foarte interesant. Unul cum nu mai văzusem până atunci.

Farmacistul vorbea de parcă ar fi descoperit un trofeu botanic rar.

— Domnule, când ai de-a face cu ceva nou, simți o schimbare. Îmi amintesc că era o combinație foarte interesantă de medicamente. Sigur, domnul era medic. Un om foarte amabil, era o plăcere să discuți cu el.

— Soția sa a făcut cumpărături aici?

— O fi făcut, dar nu-mi amintesc. Oh, da, a venit pentru un somnifer - da, îmi amintesc, era cloral. E cam greu pentru noi să avem de-a face cu medicamente de acest fel. Vedeți, majoritatea medicilor nu prescriu cantități mari.

— Cine scrisese rețeta?

— Cred că soțul ei. Sigur, era totul în regulă, dar, știți, trebuie oricum să fim atenți. Poate nu ați aflat, dar, dacă un doctor face o greșeală când scrie o rețetă, iar noi eliberăm medicamentul, fiind de bună-credință, și lucrurile merg prost, atunci cei care vor fi învinovațiți vom fi noi, nu doctorul.

— Mi se pare foarte incorect!

— Recunosc că-i un lucru îngrijorător. Dar nu pot să mă plâng. Să bat în lemn, dar n-am avut nici un fel de necazuri.

Și lovi puternic în teighea cu încheietura degetului.

Poirot decise să cumpere o cutie cu capsule de ficat ale doctorului Loughbarrow.

— Mulțumesc, domnule. De ce mărime? De 25, de 50 sau de 100?

— Presupun că acelea mai mari sunt mai bune, dar...

— Luați de 50, domnule. Domnișoara Arundell lua tot de mărimea asta.

Opt șilingi și șase penny.

Poirot fu de acord, plăti și primi pachetul.

Apoi am părăsit magazinul.

— Deci doamna Tanios a cumpărat un somnifer! Am exclamat eu, în timp ce ieșeam în stradă. O doză care ar fi putut să omoare pe oricine.

— Cu mare ușurință.

— Crezi deci că domnișoara Arundell...

Mi-am amintit cuvintele domnișoarei Lawson: „îndrăznesc să spun că Bella ar fi în stare să omoare pe cineva, dacă i-ar cere el”.

Poirot clătină din cap.

— Cloralul este un narcotic și un somnifer. E folosit pentru înlăturarea durerilor și pentru dormit. Poate să creeze dependență.

— Crezi că doamna Tanios nu mai putea trăi fără el?

Poirot clătină din cap, mirat.

— Nu, nu cred așa ceva. Dar mi se pare ceva curios. Îmi vine în minte o singură explicație. Asta ar însemna...

Se întrerupse și se uită la ceas.

— Hai să vedem dacă putem s-o găsim pe asistenta medicală Carruthers, care a îngrijit-o pe domnișoara Arundell în timpul ultimei sale boli.

Asistenta Carruthers se dovedi a fi o femeie de vârstă medie, ce părea a avea mult bun-simț.

Poirot jucă de data asta alt rol, inventând o altă rudă. De data asta era vorba despre o mamă în vârstă, căreia îi căuta o asistentă medicală cumsecade.

— Înțelegeți-mă, o să vă vorbesc foarte deschis. Mama mea e o persoană dificilă. Am avut asistente excelente, femei tinere, foarte competente, dar simplul fapt că erau tinere acționa împotriva lor. Mamei mele nu-i plac femeile tinere, le insultă, e grosolană și certăreață, e împotriva ferestrelor deschise și a ceea ce înseamnă igienă în ziua de azi. E foarte dificilă.

Și oftă plin de tristețe.

— Știu, răspunse asistenta Carruthers, plină de înțelegere. Uneori e foarte obositor. Trebuie să dai dovadă de mult tact. Nu folosește la nimic să-l contrazici pe pacient. Mai bine să cedezi cât se poate de mult. Iar dacă el simte că nu vrei să-l obligi să facă un lucru anume, atunci deseori se relaxează și se lasă îndrumat ca un mielușel.

— Aha, văd că sunteți exact ce căutam eu. Le înțelegeți pe doamnele în vârstă.

— Am avut de-a face cu câteva, spuse asistenta Carruthers, zâmbind. Trebuie să dai dovadă de răbdare și de bună dispoziție.

— O atitudine înțeleaptă. Am auzit că ați îngrijit-o pe domnișoara Arundell. Nu cred că dânsa a fost o bătrână cu care să te descurci ușor.

— Oh, nu știu ce să zic. Era încăpățânată, dar n-a fost deloc dificilă. Însă n-am avut de-a face cu dânsa mult timp. A murit în a patra zi.

— Chiar ieri a discutat cu nepoata dumneaei, domnișoara Theresa Arundell, abia ieri.

— Interesat! Am spus întotdeauna că lumea-i mică!

— Asta înseamnă că o cunoașteți.

— Sigur, a fost aici după moartea mătușii sale și a rămas pentru funeralii. Și, bineînțeles, am văzut-o și înainte, când fusese pe aici. O fată foarte frumoasă.

— Da, foarte frumoasă, dar prea slabă. Mult prea slabă.

Asistenta Carruthers, conștientă că ea era destul de plinuță, se umflă un pic în pene.

— Sigur, zise ea, nu trebuie să fii prea slab.

— Sărmana fată, continuă Poirot. Îmi pare rău pentru ea. Entre nous, zise el, confidențial, testamentul mătușii sale a fost pentru ea o lovitură puternică.

— Cred că a fost, spuse asistenta Carruthers. Știu că a provocat multă bârfa.

— Nu-mi pot imagina ce-a putut-o determina pe domnișoara Arundell să-și dezmoștenească familia. Mi s-a părut ceva ieșit din comun.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. A fost ceva ieșit din comun. Și, bineînțeles, oamenii spun că trebuie să fie ceva în spatele a toate astea.

— Aveți idee care a fost motivul? Bătrâna domnișoară Arundell a spus ceva?

— Nu. Mie nu mi-a zis nimic.

— Dar altcuiva?

— Ei bine, presupun că i-a menționat ceva domnișoarei Lawson, pentru că am auzit-o pe domnișoara Lawson spunând: „Da, dragă, dar e la avocat”. Iar domnișoara Arundell a zis: „Sunt sigură că e în sertarul de la parter”. Și domnișoara Lawson a răspuns: „Nu, i l-ai trimis domnului Purvis. Nu-ți amintești?” Apoi pacienta mea a avut iarăși o criză de greață, domnișoara Lawson a plecat în timp ce eu îmi îngrijeam bolnava, dar m-am întrebat deseori dacă atunci discutaseră despre testament.

— Probabil că da.

Asistenta Carruthers continuă:

— Dacă așa stau lucrurile, presupun că domnișoara Arundell era îngrijorată și probabil că voia să-l modifice - dar era atât de bolnavă, sărmana de ea, că nu se mai putea gândi la nimic.

— Domnișoara Lawson lua parte la îngrijirea bolnavei? Întrebă Poirot.

— Oh, Doamne, nu, femeia aia nu era bună de nimic. Era prea agitată. Reușea doar să-mi enerveze pacienta.

— Deci vă ocupați singură de tot? C'est formidable ça. {23}

— Servitoarea - cum se numea - Ellen, mă ajuta. Ellen era foarte bună. Era obișnuită cu boala și era obișnuită s-o îngrijească pe bătrână. Ne înțelegeam foarte bine. De fapt, doctorul Grainger trimisese vineri o asistentă pentru a sta pe timp de noapte, dar domnișoara Arundell a murit înainte de sosirea acelei asistente.

— Poate că domnișoara Lawson a ajutat la pregătirea mâncării pentru bolnavă...

— Nu, nu făcea nimic. Nici nu era nimic de pregătit. Eu aveam grijă de supa Valentine, de brandy, de produsul Brand, de glucoză și de restul. Tot ce făcea domnișoara Lawson era să umble prin casă plângând și încurcând pe toată lumea.

În tonul asistentei se simțea sarcasmul.

— Înțeleg că nu aveți o părere prea grozavă despre modul în care domnișoara Lawson își făcea treaba, zise Poirot, zâmbind.

— În opinia mea, doamnele de companie sunt de obicei niște amărâte. Vedeți dumneavoastră, ele n-au nici un fel de pregătire. Sunt niște amatoare. Și, de obicei, sunt femei care nu-s bune de nimic altceva.

— Credeți că domnișoara Lawson era foarte atașată de domnișoara Arundell?

— Așa se pare. A fost foarte afectată când a murit bătrâna doamnă. După părerea mea, mai mult decât rudele, încheie asistenta Carruthers, pufnind.

— Asta înseamnă că domnișoara Arundell a știut ce-a făcut atunci când și-a lăsat banii cum și i-a lăsat, zise Poirot, dând cu înțelepciune din cap.

— Era o bătrână foarte perspicace, spuse asistenta. Recunosc că nu erau prea multe lucruri pe care să nu le fi observat sau pe care nu le știa.

— A menționat în vreun fel câinele, pe Bob?

— E ciudat că pomeniți de asta! A vorbit mult despre el – când delira. Ceva în legătură cu mingea lui și despre căzătura pe care o suferise. Bob e un câine drăguț – îmi plac foarte mult câinii. Sărmanul băiat a fost foarte trist când i-a murit stăpâna! Câinii sunt animale minunate, nu-i așa? Aproape oameni.

Și am plecat, fiind de acord cu natura omenească a câinilor.

— Asta-i evident o persoană care n-are nici un fel de bănuieli, remarcă Poirot, după ce am plecat.

Părea ușor descurajat.

Am avut parte de o cină proastă la George – Poirot bombăni mult, mai ales în legătură cu supa.

— Hastings, e atât de ușor să faci o supă bună! Le pot au feu... {24}

Am reușit cu destul de multă greutate să evit o discuție despre gătit.

După cină, am avut parte de-o surpriză.

Stăteam în holul hotelului, singuri. Mai fusese un bărbat la cină – după aspect, un comis-voiajor – dar plecase. Leneveam răsfoind paginile unui exemplar străvechi din Stock Breeder & Gazette sau ale unui periodic de felul acela, când am auzit brusc pe cineva care menționase numele lui Poirot.

— Unde este? E aici? Bine, pot să-l găesc și singur.

Ușa se deschise cu violență, și doctorul Grainger, cu fața roșie, cu sprâncenele încruntate, evident enervat, pătrunse în încăpere. Se opri să închidă ușa, apoi înaintă către noi, foarte hotărât.

— Aici sunteți! Domnule Hercule Poirot, ce naiba urmăriți de ați venit și mi-ați spus o grămadă de minciuni?

— E una dintre mingile jonglerului? Am murmurat eu, cu răutate.

Poirot zise, cu vocea sa cea mai mieroasă:

— Dragă domnule doctor, dați-mi voie să vă explic...

— Să vă dau voie? Să vă dau voie? Nu, la naiba, vă oblig să-mi explicați! Sunteți un detectiv, asta sunteți! Un detectiv care adulmecă și care-și vâra nasul peste tot! Care a venit la mine și mi-a turnat o grămadă de minciuni, vezi doamne scrie biografia generalului Arundell! Tâmpit am fost să cred o asemenea poveste de doi bani!

— Cine v-a spus cine sunt?

— Cine mi-a spus? Domnișoara Peabody mi-a spus. S-a lămurit imediat cu cine avea de-a face.

— Da, domnișoara Peabody, zise Poirot, gânditor. Aș fi crezut că...

Doctorul Grainger îl întrerupse, furios:

— Domnule, aștept explicația dumitale!

— Desigur. Explicația mea e foarte simplă. Tentativă de crimă.

— Poftim? Ce-i asta?

Poirot zise liniștit:

— Domnișoara Arundell a avut un accident, nu-i așa? A căzut pe scări, cu puțin timp înaintea morții sale.

— Da, și ce-i cu asta? A alunecat pe mingea aia afurisită a câinelui.

— Nu, domnule doctor, zise Poirot, clătinând din cap. N-a alunecat. De-a curmezișul scării a fost întinsă o sfoară, ca să se împiedice de ea.

Doctorul Grainger se uită la Poirot.

— Atunci de ce nu mi-a spus nimic? Întrebă el. Nu mi-a spus o vorbă despre asta.

— Probabil că ar fi un lucru de înțeles – dacă frânghia ar fi fost pusă acolo de un membru al familiei sale.

— Hmm... Înțeleg, zise Grainger, aruncând o privire pătrunzătoare spre Poirot. Apoi se lăsa să cadă pe un scaun. Ei bine? Cum ați ajuns să fiți amestecat în povestea asta?

— Domnișoara Arundell mi-a scris, cerând păstrarea celui mai strict secret. Din nefericire, scrisoarea a ajuns cu întârziere.

Poirot îi dădu o serie de amănunte alese cu grijă și-i povesti despre descoperirea cuiului înfipt în plintă.

Doctorul ascultă, cu un aer foarte serios. Furia îi dispăruse.

— Înțelegeți că mă aflu într-o poziție dificilă, încheie Poirot. Vedeți dumneavoastră, am fost angajat de o moartă. Dar acest lucru nu m-a făcut să consider că obligația mea e lipsită de sens.

Sprâncenele doctorului Grainger erau lipite, iar medicul părea căzut pe gânduri.

— Nu aveți idee cine a întins frânghia de-a curmezișul scării? Întrebă el.

— Nu am nici o dovadă. N-aș zice că n-am idee.

— E o poveste urâtă, zise Grainger, încruntat.

— Da. Deci puteți înțelege că la început n-am fost sigur dacă a existat sau nu o continuare.

— Poftim?

— Se pare că domnișoara Arundell a murit din cauze naturale, dar puteți fi sigur de asta? S-a încercat o dată uciderea ei. Cum să fim siguri că n-a existat și o a doua tentativă? Care, de data asta, a dat roade.

Grainger clătină din cap, gânditor.

— Domnule doctor, sunteți sigur – vă rog să nu vă înfuriați – că moartea domnișoarei Arundell a fost una naturală? Am găsit astăzi anumite dovezi...

Îi povesti apoi amănunțit discuția pe care o avusese cu bătrânul Angus, îi spuse despre interesul manifestat de Charles Arundell față de erbicide, și, în cele din urmă, despre surpriza bătrânului când văzuse cutia goală.

Grainger ascultă foarte atent. După ce Poirot termină, spuse foarte calm:

— Vă înțeleg. Multe cazuri de otrăvire cu arsenic au fost diagnosticate ca gastroenterite acute și au fost eliberate certificate de deces – mai ales atunci când nu existau circumstanțe care să trezească suspiciuni. Oricum, otrăvirea cu arsenic prezintă unele dificultăți – și poate lua multe forme diferite. Poate fi acută, subacută, nervoasă sau cronică. Pot apărea senzații de vomă și dureri abdominale – aceste simptome pot totuși lipsi complet, persoana poate să cadă brusc la pământ și să moară la scurt timp după aceea – pot exista cazuri de narcotism sau de paralizie. Simptomele variază foarte mult.

Poirot zise:

— Eh bien, dacă ținem seama de fapte, care-i părerea dumneavoastră? Doctorul Grainger rămase tăcut un minut, două, apoi zise încet:

— Dacă ținem seama de tot, și fără nici o prejudecată, atunci sunt de părere că în cazul domnișoarei Arundell nu se poate identifica vreo formă de otrăvire cu arsenic. Sunt convins că dânsa a murit din cauza atrofierii ficatului. După cum știți, am îngrijit-o mulți ani, și a suferit și înainte de crize similare celei care i-a provocat moartea. Aceasta este opinia mea de specialist, domnule Poirot. Și nu se va schimba.

Încordarea păru să dispară când Poirot, părând să se scuze, scoase la iveală cutia cu capsule de ficat, pe care le cumpărase la farmacie.

— Cred că domnișoara Arundell lua așa ceva, zise el. Presupun că nu pot fi vătămătoare în nici un fel...

— Chestia asta? Nu face nici un rău. Aloe, podofilină – care-i ceva ușor și nevătămător, zise Grainger. Domnișoarei Arundell îi plăcea să ia chestia asta. Pe mine nu mă deranja.

Doctorul se ridică.

— I-ați prescris și dumneavoastră anumite medicamente? Întrebă Poirot.

— Da, niște pastile ușoare pentru ficat, de luat după masă, zise doctorul, cu ochii scânteind. Putea să înghită o cutie întregă, fără să-și facă vreun rău. Domnule Poirot, eu nu-mi otrăvesc pacienții.

Apoi, zâmbind, ne strânse mâinile amândurora și plecă.

Poirot desfăcu apoi cutia pe care o cumpărase la farmacie. Erau niște capsule transparente, pline pe trei sferturi cu o pulbere de-un cafeniu-închis.

— Seamănă cu un medicament împotriva răului de mare, pe care l-am luat cândva, am remarcat eu.

Poirot deschise o capsulă, îi examinează conținutul și îl gustă, atingându-l cu limba. Se strâmbă.

— Mda, am zis eu, reșezându-mă pe scaun și căscând. Totul pare nevătămător, capsulele doctorului Loughbarrow, pilulele doctorului Grainger. Iar doctorul Grainger pare să respingă categoric teoria cu arsenicul. Încăpățânatul meu Poirot, te-ai convins, în cele din urmă?

— E adevărat că sunt căpos – asta-i expresia ta, mi se pare, zise gânditor prietenul meu.

— Deci, în ciuda faptului că farmacistul, asistenta medicală și doctorul sunt împotriva ta, crezi totuși că domnișoara Arundell a fost ucisă?

Poirot răspunse calm:

— Asta cred. Nu, e mai mult decât o credință. Hastings, sunt sigur.

— Cred că există o singură cale prin care se poate dovedi asta, am zis eu încet. Exhumarea.

Poirot dădu din cap.

— Acesta e pasul următor?

— Prietene, trebuie să fii foarte atent.

— De ce?

— Pentru că, zise el, în șoaptă, mi-e teamă să nu aibă loc a doua tragedie.

— Vrei să spui...

— Hastings, mi-e teamă. Mulțumește-te cu atât.

CAPITOLUL 22 -Femeia de pe scară

În dimineața următoare ne fu adus un bilet. Scrisul de mână era fără vlagă, nesigur, cu rânduri oblice, îndreptate în sus.

DRAGĂ DOMNULE POIROT,

Am auzit de la Ellen că ați fost la Littlegreen House ieri.

V-aș rămâne foarte obligată dacă ați veni să mă vedeți, la orice oră.

A dumneavoastră sinceră,

WILHELMINA LAWSON

— Deci ea e aici, am remarcat eu.

— Da.

— Mă întreb de ce a venit.

Poirot zâmbi.

— Nu bănuiesc că există vreun motiv greu de înțeles. La urma urmei, casa îi aparține.

— Da, sigur, e adevărat. Știi, Poirot, asta-i lucrul cel mai rău produs de joaca ta. Fiecare mărunțiș făcut de cineva poate fi interpretat în modul cel mai sinistru.

— E adevărat că ți-am transmis deviza mea: „bănuiește pe oricine”.

— Ești și tu în aceeași stare?

— Nu, am trecut de faza asta. Eu bănuiesc o anumită persoană.

— Care-i aceea?

— Hastings, din moment ce e doar o bănuială și nu am dovezi clare, o să te las să faci singur deducții. Și nu neglija analiza psihologică - e foarte importantă. Caracterul unei crime - care implică un anumit temperament al asasinului - este un indiciu esențial.

— Nu pot să țin seama de caracterul unui asasin dacă nu știu cine-i asasinul!

— Nu, nu, n-ai fost atent la ceea ce ți-am spus. Dacă reflectezi suficient la caracter - la caracterul asasinatului - atunci o să-ți dai seama cine este asasinul.

— Poirot, chiar știi cine este? Am întrebat eu, curios.

— Nu pot să spun că știu, pentru că n-am dovezi. De aceea nu pot să-ți spun mai multe în acest moment. Dar sunt sigur, da, prietene, în mintea mea sunt foarte sigur.

— Ei bine, am spus eu rîzînd, să sperăm că individul nu vrea să-ți vină de hac. Ar fi o tragedie!

Poirot tresări un pic. Nu luă replica mea ca pe o glumă, așa că murmură:

— Ai dreptate. Trebuie să fiu atent, extrem de atent.

— Ar trebui să porți o cămașă de zale, am zis eu, luându-l peste picior. Și să-ți angajezi un degustător, ca să te ferești de otrăvuri. De fapt, ar trebui să ai o ceată de pușcași, care să te apere.

— Mersi, Hastings, mă bizui pe inteligența mea.

Apoi îi scrisese un bilet domnișoarei Lawson, în care îi spunea că urma să vină la Littlegreen House la ora unsprezece.

După aceea am luat micul dejun și am ieșit în piață. Era zece și un sfert, o dimineață caldă, somnoroasă.

Mă uitam în vitrina unui magazin de antichități, la un set foarte frumos de scaune Hepplewhite, când am primit o lovitură foarte dureroasă în coaste, și o voce stridentă, pătrunzătoare, zise:

— Salut!

M-am întors indignat și m-am pomenit față în față cu domnișoara Peabody. Ținea în mână instrumentul cu care mă atacase, o umbrelă zdravănă cu vârf ascuțit.

Părea că nu-și dădea seama de durerea pe care mi-o provocase, și-mi zise, satisfăcută:

— Ha! Mi-am spus că ești tu. Nu greșesc prea des.

Am răspuns destul de rece:

— Hmm... Bună dimineața. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Poți să-mi spui cum se descurcă prietenul dumatăle cu cartea sa despre viața generalului Arundell.

— N-a început încă s-o scrie, i-am răspuns eu.

Domnișoara Peabody își permise un rîs tăcut, dar aparent satisfăcut. Se scutura ca un jeleu. După ce-și reveni, remarcă:

— Nu, nu cred că o să înceapă s-o scrie.

— Deci ați descoperit mica noastră poveste, i-am replicat eu, zîmbind.

— Drept ce mă luați? Credeți că-s proastă? Întrebă domnișoara Peabody. Mi-am dat seama destul de repede ce voia prietenul tău. Voia să mă facă să vorbesc! Mie nu-mi pasă, îmi place să vorbesc. E greu să găsești pe cineva care să te asculte. După-amiaza aia chiar a fost una plăcută. Se uită pătrunzător la mine. Ei, despre ce-i vorba? Ce-i cu toată povestea asta?

Ezitam, neștiind ce să-i răspund, când Poirot ni se alătură. Făcu o plecăciune în grabă către domnișoara Peabody.

— Bună dimineața, domnișoară. Încântat să vă întîlnesc.

— Neața, zise aceasta. Cine sunteți în dimineața asta, Parotti sau Poirot?

— Ați dat dovadă de multă agerime descoperindu-mi atât de iute deghizarea, spuse Poirot, zâmbind.

— N-a fost prea greu. Nu-s mulți ca dumneata. Nu știu dacă asta-i bine sau e rău. E greu de spus.

— Domnișoară, prefer să fiu unic.

— Pot să spun că dorința vă este îndeplinită, zise sec domnișoara Peabody. Domnule Poirot, v-am spus toate zvonurile care v-au interesat. Acum e rândul meu să pun întrebări. Despre ce-i vorba? Ei? Despre ce-i vorba?

— Nu cumva puneți o întrebare la care știți deja răspunsul?

— Mă întreb dacă nu-i așa, spuse bătrâna, aruncându-i o privire. E ceva suspect cu testamentul? Sau e vorba despre altceva? Vreți s-o dezgropați pe Emily? Despre asta e vorba?

Poirot nu răspunde.

Domnișoara Peabody dădu din cap încet și gânditor, ca și cum ar fi primit deja un răspuns.

— Mă întrebam deseori cum ar fi dacă... Știți, când citesc ziarele... Mă întrebam dacă va fi deshumat cineva în Market Basing... Nu credeam că are să fie tocmai Emily Arundell...

Și-i aruncă o privire pătrunzătoare lui Poirot.

— Știți, nu i-ar fi plăcut. Cred că v-ați gândit la asta.

— Da, m-am gândit.

— Presupun că v-ați gândit, nu sunteți prost. Nici nu cred că sunteți un tip care se vâra unde nu-i fierbe oala...

Poirot făcu o plecăciune.

— Mulțumesc, domnișoară.

— Așa ar spune majoritatea oamenilor, dacă s-ar uita la mustața dumitale. De ce aveți o asemenea mustață? Vă place?

M-am întors, zguduindu-mă de răs.

— În Anglia, cultul mustății este neglijat în mod lamentabil, zise Poirot, mângâindu-și podoaba hirsută.

— Înțeleg. Ciudat, spuse domnișoara Peabody. Am cunoscut o femeie care avea gușă și era mândră de ea! Nu-ți vine să crezi, dar e adevărat! Vreau să spun că ești norocos dacă te bucuri de ceea ce ți-a dat Domnul. De obicei se întâmplă invers, spuse ea, clătinând din cap și oftând. Nu m-am gândit niciodată că în locul ăsta uitat de lume o să aibă loc o crimă, continuă ea și-l privi din nou fix pe Poirot. Care dintre ei a făcut-o?

— Trebuie să strig aici, în stradă?

— Asta înseamnă, probabil, că nu știți. Sau știți? Oh, asta e, sânge rău, sânge rău. Aș vrea să știu dacă femeia aia, Varley, și-a otrăvit sau nu soțul. Asta ar însemna ceva.

— Credeți în ereditate?

Domnișoara Peabody zise, brusc:

— Aș prefera să fi fost Tanios. Unul din afară. Dar, din păcate, dorințele nu-s cai de curse... Bine, îmi văd de drum. Văd că nu vreți să-mi spuneți nimic. Apropo, pentru cine lucrați?

Poirot răspunse, serios:

— Lucrez pentru moartă, domnișoară.

Îmi pare rău să spun că răspunsul domnișoarei Peabody la această remarcă fu un hohot strident de râs. Apoi, stăpânindu-se, zise:

— Scuzați-mă. Parcă vorbea Isabel Tripp, de aia râdeam. Ce femeie îngrozitoare! Cred că Julia e și mai rea. Se chinuiește să arate ca o fetiță. Să nu lași niciodată o oaie să se îmbrace după moda mieilor. Bine, la revedere. L-ați văzut pe doctorul Grainger?

— Domnișoară, sunt supărat pe dumneavoastră. Mi-ați dezvăluit secretul.

Domnișoara Peabody ne oferi chicotitul ei ciudat, din fundul gâtului.

— Bărbații sunt atât de limitați! A înghițit țesătura aia de minciuni pe care i le-ați turnat. Parcă înnebunise când i-am spus. A plecat fumegând de furie. Vă caută.

— M-a găsit aseară.

— Oh, îmi doresc să fi fost de față!

— Îmi doresc să fi fost, domnișoară, spuse Poirot, amabil.

Domnișoara Peabody râse și se pregăti să plece. Mi se adresă peste umăr:

— La revedere, tinere. Să nu cumperi scaunele alea. Sunt false.

Și o luă din loc, chicotind.

— E o bătrână foarte deșteaptă, zise Poirot.

— Deși nu-ți admiră mustața?

— Gustul e una, mintea e alta, răspunse Poirot, rece.

Am intrat în magazin și am petrecut douăzeci de minute plăcute uitându-ne prin jur. Am ieșit cu buzunarele nevătămate și ne-am îndreptat către Littlegreen House.

Ellen, mai roșie la față decât de obicei, ne primi și ne conduse în salon. Se auziră pași coborând pe scări, și domnișoara Lawson intră în încăpere. Abia de mai respira și părea enervată. Avea părul legat cu o basma de mătase.

— Sper, domnule Poirot, că mă scuzați că arăt așa. Am căutat prin niște dulapuri încuiate, atât de multe lucruri, bătrânii sunt înclinați să strângă - draga domnișoară Arundell nu făcea excepție - și se strânge atât de mult praf în păr... Uimitor ce lucruri adună oamenii - dacă vă vine să credeți, două duzini de pachete cu ace de cusut, da, două duzini.

— Vreți să spuneți că domnișoara Arundell a cumpărat două duzini de pachete cu ace de cusut?

— Da, și le-a pus deoparte și a uitat de ele; bineînțeles, acum acele sunt ruginite - păcat. Le dădea drept cadou de Crăciun servitoarelor.

— Era cam uitucă?

— Da, uita foarte des. Mai ales unde punea lucrurile. Știți, ca un câine care îngroapă un os. Așa obișnuiam să vorbim între noi. „Acum nu te duce să-l îngropi ca un câine”, îi ziceam eu. Femeia râse, apoi scoase o batistuță din buzunar și începu brusc să se smiorcăie. Oh, Doamne, bâigui ea printre lacrimi. Mi se pare atât de groaznic să râd aici.

— Sunteți prea sensibilă, zise Poirot. Luați lucrurile prea în serios.

— Domnule Poirot, așa îmi zicea și mama mea. „Pui prea mult lucrurile la suflet, Minnie”, îmi spunea ea. E un mare handicap să fii sensibil, domnule Poirot. Mai ales când trebuie să-ți câștigi existența.

— Da, așa e, dar acum asta ține de trecut. Acum sunteți propria stăpână. Vă puteți distra, puteți călători - nu mai aveți griji sau temeri.

— Cred că aveți dreptate, zise domnișoara Lawson, părând însă nesigură.

— Vă asigur că-i adevărat. Dacă tot veni vorba de faptul că domnișoara Arundell uita, acum înțeleg de ce scrisoarea adresată mie n-a ajuns decât după mult timp la mine.

Îi explică apoi circumstanțele în care fusese găsită scrisoarea. Pe obrajii domnișoarei Lawson apărură pete roșii. Femeia zise tăios:

— Ellen ar fi trebuit să-mi spună mie. Să vă trimită scrisoarea fără să-mi spună o vorbă a fost o mare impertinență! Ar fi trebuit să mă consulte mai întâi. O mare impertinență, zic eu! Să nu aud o vorbă despre toată povestea... Neplăcut!

— Oh, dragă doamnă, sunt convins că a fost de bună-credință.

— Eu cred că a fost foarte ciudat. Foarte ciudat. Servitorii fac cele mai bizare lucruri. Ellen ar trebui să țină minte că acum eu sunt stăpâna casei.

Și se îndreptă, plină de sine.

— Ellen a fost foarte devotată stăpânei sale, nu-i așa? Întrebă Poirot.

— Oh, sunt de acord că nu-i bine să faci tărăboi după ce faptul e consumat, dar în același timp cred că trebuie să i se spună lui Ellen că nu-i cazul să mai facă așa ceva fără să întrebe mai întâi.

Se opri, cu câte o pată roșie pe fiecare obraz.

Poirot rămase tăcut un timp, apoi zise:

— Ați vrut să mă vedeți. Cum aș putea să vă fiu de folos?

Supărarea domnișoarei Lawson dispăru la fel de iute cum apăruse. Începu să fie din nou agitată și incoerentă.

— Ei bine, de fapt, vedeți, mă întrebam... Domnule Poirot, ca să spun adevărul, am venit ieri aici și, bineînțeles, Ellen mi-a spus că ați fost aici, și mă întrebam... Ei bine, pentru că n-ați menționat că o să veniți - ei bine, mi s-a părut ciudat, nu vedeam de ce...

— Nu vedeți de ce am venit aici, termină Poirot fraza în locul ei.

— Eu, ei bine, nu, așa e. Nu puteam să pricep.

Femeia se uită la Poirot, roșie la față, dar întrebătoare.

— Trebuie să vă fac o mărturisire, zise Poirot. Cred că v-am lăsat să înțelegeți greșit unele lucruri. Ați presupus că scrisoarea pe care am primit-o de la domnișoara Arundell se referea la o sumă mică de bani, care a fost furată - după toate probabilitățile - de domnul Charles Arundell.

Domnișoara Lawson dădu din cap.

— Dar, vedeți, lucrurile nu stau așa. De fapt, prima oară am auzit de banii furați de la dumneavoastră. Domnișoara Arundell mi-a scris în legătură cu accidentul ei.

— Cu accidentul ei?

— Da, am înțeles că a căzut pe scări.

— Oh, dar... Domnișoara Lawson părea tulburată. Se uită pierdută la Poirot, apoi continuă: Dar, îmi pare rău, sunt sigură că-i o prostie din partea mea... Dar de ce v-ar fi scris dumneavoastră? Înțeleg – de fapt, cred că dumneavoastră mi-ați spus – că sunteți detectiv. Nu sunteți și medic? Sau vindecător?

— Nu, nu sunt doctor, nici vindecător. Dar, la fel ca doctorul, mă ocup uneori de așa-numitele decese accidentale.

— De decese accidentale?

— De așa-numitele decese accidentale, am spus. E adevărat că domnișoara Arundell n-a murit, dar ar fi putut să moară.

— Oh, Doamne, da, doctorul așa a spus, dar nu înțeleg...

Domnișoara Lawson părea zăpăcită.

— S-a presupus că accidentul a fost cauzat de mingea micului Bob, nu-i așa?

— Da, da, de vină a fost mingea lui Bob.

— Oh, nu, n-a fost mingea lui Bob.

— Dar, domnule Poirot, scuzați-mă, am văzut-o chiar eu acolo – atunci când am alergat cu toții la fața locului.

— Da, se poate s-o fi văzut. Dar mingea n-a fost cauza accidentului. Domnișoară Lawson, cauza accidentului a fost o sfoară de culoare închisă, întinsă deasupra treptei de sus a scării, la câțiva centimetri deasupra acesteia.

— Dar câinele nu putea...

— Exact, spuse iute Poirot. Un câine nu putea să facă așa ceva – nu-i suficient de inteligent, sau, dacă vreți, nu-i suficient de rău. Un om a pus sfoara în locul acela... Fața domnișoarei Lawson devenise de-un alb cadaveric. Femeia își ridică mâna tremurătoare către față.

— Oh, domnule Poirot... Nu pot să cred, vreți să ziceți – e groaznic, chiar groaznic. Vreți să spuneți că lucrul acesta a fost făcut intenționat?

— Da, a fost făcut intenționat.

— Dar e groaznic! E aproape ca și cum... ca și cum ai ucide pe cineva.

— Dacă ar fi avut succes, ar fi ucis pe cineva. Cu alte cuvinte, ar fi fost un asasinat!

Domnișoara Lawson scoase un ușor strigăt ascuțit.

Poirot continuă, cu același ton grav:

— În plinta de lemn a fost bătut un cui, ca sfoara să poată fi legată de el. Cuiul a fost acoperit cu lac, ca să nu se vadă. Spuneți-mi, vă amintiți să fi simțit miros de lac, fără să știți de unde provenea?

Domnișoara Lawson exclamă:

— Oh, ce extraordinar! Să te gândești la așa ceva! Da, sigur! Iar eu nu mi-am închipuit, nici n-am visat – și cum aș fi putut? Cu toate acestea, mi se păruse ciudat, în momentul acela...

Poirot se aplecă spre ea.

— Deci puteți să ne ajutați, domnișoară. Ne puteți ajuta încă o dată. C'est épatant! {25}

— Cum să crezi că a fost asta? Oh, bine, totul se potrivește.

— Vă rog să-mi spuneți, ați simțit miros de lac, da?

— Da. Sigur. Nu știam ce este. Am crezut, vai de mine, că-i vopsea – nu, mai degrabă vopsea pentru podele; apoi, bineînțeles, am crezut că mi-am imaginat.

— Când a fost asta?

— Să vedem... Când a fost?

— A fost în timpul weekendului de Paște, când casa era plină cu oaspeți?

— Da, atunci s-a petrecut – dar încerc să-mi amintesc exact în ce zi a fost... Să vedem, n-a fost duminică. Nu, și n-a fost nici marți – aceasta a fost seara în care doctorul Donaldson a venit la cină. Iar în ziua de miercuri au plecat cu toții. Nu, bineînțeles, a fost luni – ziua în care băncile erau închise. Stăteam întinsă, trează – destul de îngrijorată. Am considerat întotdeauna că ziua în care firmele sunt închise este una îngrijorătoare! Exista friptură rece de vită doar cât să ajungă la cină, și mi-era teamă că domnișoara Arundell avea să se supere din cauza asta. Vedeți, eu am comandat bucata de carne de sâmbătă, și ar fi trebuit să comand șapte livre, dar m-am gândit că și cinci livre ar fi suficiente, dar domnișoara Arundell se simțea ofensată dacă se făcea economie – era atât de ospitalieră... Domnișoara Lawson se opri ca să tragă adânc aer în piept, apoi se grăbi să continue: Deci zăceam întinsă, trează și întrebându-mă ce-o să spună despre pregătirile pentru a doua zi, apoi, gândindu-mă la una, la alta, am ațipit; și apoi ceva m-a făcut să mă trezesc – un soi de ciocănit sau de bocănit – și m-am ridicat în șezut pe pat și apoi am adulmecat. Sigur, am fost întotdeauna îngrozită de foc – uneori am impresia că simt miros de foc de două, trei ori pe noapte... ar fi groaznic dacă ai fi prins în capcan ă; și era un miros, am adulmecat puternic, dar nu era fum, sau ceva de genul ăsta. Și mi-am spus că semăna mai degrabă a vopsea sau a ulei pentru podele – dar, bineînțeles, nu poți să simți un asemenea miros în miez de noapte. Dar era destul de puternic, și m-am ridicat și am tot adulmecat, apoi am văzut-o în oglindă...

— Ați văzut-o? Pe cine?

— În oglinda mea, știți, e cel mai bine așa. Am lăsat ușa un pic crăpată, ca s-o aud pe domnișoara Arundell, dacă mă strigă, și s-o pot vedea, dacă avea să coboare pe scară. Singura lumină rămasă era aprinsă pe coridor. Așa am văzut-o îngenunchind pe scară – pe Theresa, vreau să spun. Era îngenunchiată cam pe treapta a treia, și tocmai îmi spuneam „Ce ciudat, mă întreb dacă nu-i bolnav ă”, când s-a ridicat și a plecat, așa că am crezut că doar se împiedicase. Sau poate se oprise să ridice ceva. Dar, bineînțeles, nu m-am mai gândit la treaba asta.

— Bocănitul care v-a trezit trebuie să fi fost bocănitul ciocanului care lovea cuiul, cugetă Poirot.

— Da, cred că da. Dar, domnule Poirot, ce groaznic – cu adevărat groaznic. Am simțit întotdeauna că Theresa era cam s ălbatic ă, dar să faci așa ceva...

— Sunteți sigură că a fost Theresa?

— Oh, vai, da.

— N-ar fi putut să fie doamna Tanios sau una dintre servitoare?

— Oh, nu, a fost Theresa.

Domnișoara Lawson clătină din cap și murmură de mai multe ori pentru sine:

— Oh, vai, oh, vai.

Poirot se uita la ea într-un fel pe care n-am putut să-l înțeleg.

— Permiteți-mi să fac un experiment, zise el deodată. Să mergem sus și să încercăm să reconstituim această mică scenă.

— Reconstituire? Oh, nu știu - adică nu văd...

— O să vă arăt, spuse Poirot, punând capăt bâlbâielilor ei într-un mod autoritar.

Domnișoara Lawson ne conduse la etaj, destul de tulburată.

— Sper că încăperea e curată - sunt atâtea de făcut, ba una, ba alta, pălăvrăgi ea, incoerentă.

Într-adevăr, camera era destul de înțesată cu diferite obiecte, acest lucru fiind, evident, rezultatul golirii dulapurilor de către domnișoara Lawson. Cu incoerența ei obișnuită, domnișoara Lawson reuși să arate care îi fusese poziția, iar Poirot putu să verifice faptul că o parte a scării era reflectată în oglinda de pe perete.

— Acum, domnișoară, sugeră el, dacă vreți să fiți atât de bună să mergeți și să repetați mișcărilor pe care le-ați văzut...

Domnișoara Lawson, murmurând încă „Oh, vai...”, reuși să-și joace rolul. Poirot îl jucă pe al privitorului.

După încheierea spectacolului, Poirot se duse pe palier și întrebă ce bec rămăsese aprins.

— Acesta - cel de aici. Chiar în fața ușii camerei domnișoarei Arundell. Poirot se întinse, deșurubă becul și-l examinează.

— Un bec de patruzeci de wați, după câte văd. Nu-i foarte puternic.

— Nu, folosea doar ca în coridor să nu fie complet întuneric.

Poirot se întoarse la capul scării.

— Mă veți scuza, domnișoară, dar, din cauză că lumina era foarte slabă și având în vedere felul în care cade umbra, e posibil să nu fi văzut foarte bine. Sunteți sigură că a fost Theresa Arundell și nu o siluetă feminină oarecare în halat?

Domnișoara Lawson fu indignată.

— Nu, domnule Poirot! Sunt foarte sigură. O știu pe Theresa destul de bine. Oh, ea a fost. Halatul ei negru și broșa aceea mare, sclipitoare, pe care o poartă, cu inițialele ei - am văzut foarte bine.

— Deci nu există nici o îndoială. Ați văzut inițialele?

— Da, T. A. Știu broșa. Theresa o poartă deseori. Oh, da, aș putea să jur că a fost Theresa - și o să jur, dacă-i nevoie!

Din ultimele două propoziții reieșeau atâta fermitate și hotărâre, încât domnișoara Lawson mai că era de nerecunoscut.

Poirot se uită la ea. Din nou, privirea sa avea ceva ciudat. Părea distantă, evaluatoare - și plină de hotărâre.

— Ați fi gata să jurați, da? Zise el.

— Dacă... Dacă... Dacă e necesar. Dar presupun că... va fi necesar?
Din nou, Poirot îi aruncă privirea aceea evaluatoare.

— Asta depinde de rezultatul exhumării, zise el.

— Exhumare?

Poirot întinse mâna și o prinse. Tulburată, domnișoara Lawson fusese gata să cadă pe scări, cu capul înainte.

— S-ar putea să se pună problema exhumării, zise el.

— Oh, dar... Ce neplăcut! Adică, sunt sigură că familia se va opune din răspuțeri acestei idei - din răspuțeri.

— Probabil că se va opune.

— Sunt sigură că nici nu vrea să audă de așa ceva!

— Ah, dar e vorba despre un ordin de la Ministerul de Interne.

— Dar, domnule Poirot - de ce? Adică, nu-i ca și cum... Nu-i ca și cum...

— Ca și cum ce?

— Nu-i ca și cum s-ar fi întâmplat ceva... Rău?

— Credeți că nu s-a întâmplat?

— Nu, sigur că nu. Nu se poate să fie! Adică, doctorul și asistenta, și tot...

— Nu vă enervați, zise Poirot, calm și liniștitor.

— Oh, dar nu mă pot stăpâni! Săraca domnișoară Arundell! Iar Theresa n-a fost aici în casă atunci când domnișoara Arundell a murit.

— Nu, a plecat luni, înainte ca domnișoara Arundell să se îmbolnăvească, nu-i așa?

— A plecat dimineața devreme. Vedeți, ea nu putea să aibă nimic de-a face cu toată povestea asta.

— Să sperăm că nu, spuse Poirot.

— Oh, vai, exclamă domnișoara Lawson, împreunându-și degetele. N-am cunoscut ceva mai groaznic ca asta! Nu mai știu unde mi-e capul!

Poirot se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm. Ne întoarcem la Londra. Domnișoară, mai rămâneți aici ceva timp?

— Nu, nu... Nu mi-am făcut nici un plan. Mă întorc și eu astăzi... Venisem aici doar pentru o noapte - să aranjez un pic lucrurile.

— Înțeleg. La revedere, domnișoară, și scuzați-mă dacă v-am supărat.

— Oh, domnule Poirot. Supărată? Sunt de-a dreptul bolnavă. Oh, vai, oh, vai, ce lume haină. Ce lume groaznic de haină!

Poirot îi întrerupse lamentările apucând-o ferm de mână.

— Da. Sunteți gata să jurați că ați văzut-o pe Theresa Arundell îngenuncheată pe scări în noaptea de luni a Paștelui?

— Oh, da, pot să jur.

— Și puteți să jurați că ați văzut o aureolă în jurul capului domnișoarei Arundell, în timpul ședinței de spiritism?

Domnișoara Lawson rămase cu gura căscată.

— Oh, domnule Poirot, nu glumiți cu asemenea lucruri!

— Nu glumesc. Sunt foarte serios.

Domnișoara Lawson spuse cu demnitate:

— N-a fost chiar o aureolă. A fost mai degrabă începutul unei manifestări. O panglică dintr-un material luminos. Cred că începuse să se transforme într-o față.

— Foarte interesant. Au revoir, domnișoară, și vă rog să păstrați toate acestea doar pentru dumneavoastră.

— Oh, sigur, sigur. Nici nu mă gândeam să fac altfel... Ultimul lucru pe care l-am văzut din domnișoara Lawson a fost figura ei ca de oaie, care ne privea din pragul ușii de la intrare.

CAPITOLUL 23 – Doctorul Tanios ne sună

De îndată ce am părăsit casa, comportamentul lui Poirot se schimbă. Părea foarte sumbru și încruntat.

— Dépêchons nous, {26} Hastings, zise el. Trebuie să ne întoarcem la Londra cât mai curând posibil.

— De acord, am spus eu, iuțind pasul, ca să merg la fel de repede ca el, apoi m-am uitat la figura sa serioasă. Ce bănuiești, Poirot? Aș dori să-mi spui și mie. Crezi că pe trepte a fost Theresa Arundell?

Poirot nu-mi răspunse, ci preferă să-mi pună el o întrebare.

— N-ai avut impresia – gândește-te bine înainte să-mi răspunzi – n-ai avut impresia că în declarația domnișoarei Lawson a existat ceva greșit?

— Ce vrei să spui? În ce fel greșit?

— Dacă aș fi știut, nu te-aș fi întrebat.

— În ce fel greșit?

— Tocmai asta e. Nu pot să fiu mai exact. Dar, în timp ce femeia aia vorbea, am avut, cumva, un sentiment de irealitate... ca și cum ar fi existat ceva, ceva mărunț, care era greșit – da, acesta era sentimentul: ceva care era imposibil...

— Domnișoara Lawson era convinsă că a fost Theresa.

— Da, da.

— Dar, la urma urmei, se poate ca lumina să nu fi fost foarte bună. Nu văd cum de poate să fie atât de sigură.

— Nu, nu, Hastings, nu mă ajuți deloc. Era vorba despre ceva mărunț – ceva legat de... Da, sunt sigur de asta, legat de dormitor.

— De dormitor? Am repetat eu, încercând să-mi amintesc fiecare detaliu din încăperea. Nu, am spus eu, în cele din urmă. Nu pot să te ajut.

Poirot clătină din cap, supărat.

— De ce ai revenit la povestea aceea legată de spiritism? Am întrebat eu.

— Pentru că e ceva important.

— Ce-o fi important? „Extinderea în formă de panglică” luminoasă a domnișoarei Lawson?

— Îți amintești cum au descris domnișoarele Tripp ședința de spiritism?

— Știu că ele au văzut o aureolă în jurul capului bătrânei, am răspuns eu și am început să râd, fără să vreau. Nu pot să cred că bătrâna a fost o sfântă. Domnișoara Lawson pare să fi fost terorizată de ea. Mi-a fost milă de

biata femeie, când povestea cum stătea întinsă în pat, trează, speriată de moarte de gândul că ar fi putut avea probleme pentru că nu comandase o halcă mai mare de carne de vită.

— Da, a fost o chestie foarte interesantă.

— Ce-o să facem când o să ajungem la Londra? Am întrebat eu, după ce ne-am întors la hotel, și Poirot a cerut nota de plată.

— Trebuie să ne ducem imediat s-o vedem pe Theresa Arundell.

— Și o să afli adevărul? Theresa n-o să nege totul?

— Mon cher, nu-i un delict să îngenunchezi pe treapta unei scări! Poate se aplecase să ridice un ac cu gămălie, ca să-i aducă noroc - sau ceva de genul ăsta.

— Și mirosul de lac?

N-am mai putut vorbi, pentru că în clipa aceea apăru chelnerul cu nota de plată.

În drum spre Londra am discutat foarte puțin. Nu-mi place să vorbesc în timp ce șofez, iar Poirot era atât de ocupat să-și apere mustățile cu fularul, ferindu-le de efectele dezastruoase ale vântului și ale prafului, încât nu mai avea timp de vorbit.

Am ajuns acasă pe la ora două fără douăzeci.

George, servitorul imaculat și foarte englez al lui Poirot, deschise ușa.

— Domnule, vă așteaptă un oarecare doctor Tanios. E aici de o jumătate de oră.

— Doctorul Tanios? Unde e?

— În salon, domnule. Și a mai fost o doamnă, care voia să vă vadă.

Părea foarte nefericită când a aflat că lipsiți de acasă. Asta s-a întâmplat înainte să primesc mesajul dumneavoastră telefonic, așa că n-am putut să-i spun când urma să vă întoarceți la Londra.

— Descrie-o pe doamnă!

— Era înaltă cam de 1,70 metri, cu păr negru și ochi de-un albastru-deschis. Purta o haină și o fustă cenușii, cu o pălărie împinsă foarte mult spre ceafă, în loc să fie trasă pe ochiul drept.

— Doamna Tanios, am spus eu în șoaptă.

— Părea să fie foarte emoționată, domnule. Spunea că-i foarte important să dea de dumneavoastră cât mai iute.

— La ce oră a fost aici?

— Pe la zece și jumătate, domnule.

Poirot clătină din cap, în timp ce se îndrepta către salon.

— Asta-i a doua oară când nu reușesc să aud ce voia să-mi spună doamna Tanios. Ce zici, Hastings? E oare mâna sorții?

— A treia oară o să fie cu noroc, l-am consolată eu.

Poirot clătină din cap, neîncrezător.

— O să existe o a treia oară? M-aș mira. Hai să auzim ce are de spus soțul ei!

Doctorul Tanios stătea într-un fotoliu, citind una dintre cărțile de psihologie ale lui Poirot. Sări în picioare și ne salută.

— Scuzați deranjul. Sper că nu v-ați supărat că v-am obligat să mă primiți, așteptându-vă.

— Du tout, du tout. Vă rog să luați loc. Permiteți-mi să vă ofer un pahar cu sherry.

— Mulțumesc. De fapt, domnule Poirot, am o scuză. Sunt îngrijorat, foarte îngrijorat, în privința soției mele.

— În privința soției dumneavoastră? Îmi pare rău. Ce problemă aveți?

— Ați văzut-o în ultimul timp? Întrebă Tanios.

Păruse o întrebare obișnuită, dar privirea care însoțise întrebarea nu fusese deloc obișnuită.

Poirot răspunse foarte natural:

— Nu, n-am văzut-o de ieri, când am întâlnit-o împreună cu dumneavoastră.

— Ah... Am crezut că v-a căutat.

Poirot era ocupat să toarne sherry în trei pahare. Răspunse, părând cufundat în gânduri:

— Nu. Avea vreun motiv să mă caute?

— Nu, nu, spuse doctorul Tanios, primind băutura. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Nu, nu există nici un motiv aparte, dar, sincer vorbind, sunt foarte preocupat în legătură cu starea sănătății soției mele.

— Ah, nu se simte bine?

— Sănătatea ei trupească este în regulă, spuse încet Tanios. Îmi doresc să pot spune același lucru despre mintea ei.

— Poftim?

— Mă tem, domnule Poirot, că e în pragul unei crize nervoase de proporții.

— Dragă domnule doctor, îmi pare rău să aflu așa ceva.

— Această stare a evoluat de ceva timp. În ultimele două luni, atitudinea ei față de mine s-a schimbat complet. E nervoasă, se sperie ușor, își închipuie tot felul de lucruri ciudate - de fapt, sunt mai mult decât închipuiri, sunt iluzii.

— Adevărat?

— Da. Suferă de ceea ce se numește mania persecuției - o afecțiune bine-cunoscută.

Poirot scoase un sunet plin de compătimire.

— Îmi înțelegeți deci teama.

— Bineînțeles. Bineînțeles. Dar nu înțeleg de ce ați venit la mine. Cum pot eu să vă ajut?

Doctorul Tanios păru un pic stânjenit.

— M-am gândit că soția mea a venit la dumneavoastră - sau poate să vină - cu o poveste extraordinară. Ar putea să susțină într-un mod convingător că viața ei e în pericol din cauza mea - sau ceva de genul ăsta.

— Dar de ce ar veni la mine?

Doctorul Tanios zâmbi - un zâmbet fermecător - jovial, dar trist.

— Domnule Poirot, sunteți un detectiv celebru. Am văzut - mi-am dat seama imediat - că soția mea a fost foarte impresionată când v-a întâlnit ieri.

În starea în care se află acum, simplul fapt că a întâlnit un detectiv poate să producă o impresie profundă asupra ei. Mi se pare foarte probabil să vă caute și să vi se destăinuie. Astfel se manifestă aceste afecțiuni. Există tendința de a fi pornit împotriva celor mai apropiați și mai dragi.

— Ce lucru trist!

— Da... Țin foarte mult la soția mea, spuse doctorul, iar în glas i se simțea o tandrețe profundă. Am considerat întotdeauna că a dat dovadă de mare curaj măritându-se cu mine - un bărbat de altă naționalitate - și acceptând să meargă într-o țară îndepărtată, să-și părăsească toți prietenii și anturajul.

În ultimele zile am fost înnebunit de-a binelea... Văd doar o singură soluție...

— Da?

— Odihnă și liniște - și tratament psihiatric adecvat. Știu o casă splendidă, condusă de un om de înaltă clasă. Vreau s-o duc acolo - e în Norfolk. Odihnă deplină și izolare de influențe din exterior - de asta are nevoie. Sunt convins că, după o lună, două petrecute acolo, sub tratament competent, se va vedea o schimbare în bine.

— Înțeleg, zise Poirot.

Rostise cuvântul foarte normal, fără să lase să se vadă ce simțea.

Tanios îi aruncă din nou o privire.

— De aceea, v-aș fi recunoscător dacă m-ați anunța imediat dacă ar veni la dumneavoastră.

— Bineînțeles că vă voi telefona. Locuiți tot la hotelul Durham?

— Da. Acum o să mă întorc acolo.

— Soția dumneavoastră nu-i la hotel?

— A ieșit, după micul dejun.

— Fără să vă spună unde se duce?

— Fără să scoată o vorbă. Nu-i stă deloc în fire.

— Și copiii?

— I-a luat cu ea.

— Înțeleg.

Tanios se ridică.

— Mulțumesc foarte mult, domnule Poirot. Cred că nu-i nevoie să vă spun că nu trebuie să-i acordați nici o atenție, dacă o să vă povestească vreo scorneală, despre intimidări și persecuții. Din nefericire, asta este o consecință a bolii.

— Ce lucru trist, zise Poirot, plin de compasiune.

— Da... Deși știu, vorbind din punct de vedere medical, că aceste manifestări sunt simptomele unei boli mintale cunoscute, nu poți să nu fii îndurerat când o persoană apropiată și dragă se întoarce împotriva ta, iar afecțiunea ei se transformă în ură.

— Aveți compasiunea mea cea mai profundă, zise Poirot, strângând mâna oaspetelui. Apropo, spuse Poirot, făcându-l pe doctorul Tanios să se întoarcă din ușă.

— Da?

— I-ați prescris vreodată cloral soției dumneavoastră?

Tanios tresări.

— Eu... Nu. Sau poate i-am prescris. Dar nu în ultimul timp. Pare să aibă aversiune față de orice fel de somnifere.

— Aha! Presupun că din cauză că nu are încredere în dumneavoastră.

— Domnule Poirot!

Tanios se întoarse furios.

— Presupun că asta-i o manifestare a bolii, zise blând Poirot.

— Da, da, bineînțeles.

— Probabil că-i foarte bănuitoare în legătură cu tot ce-i dați să mănânce sau să bea. Probabil că bănuiește că vreți s-o otrăviți.

— Vai de mine, domnule Poirot, dar aveți perfectă dreptate! Se pare că știți ceva despre aceste cazuri.

— E normal, în profesia mea întâlnești din când în când și așa ceva. Dar să nu vă mai rețin. S-ar putea să vă găsiți soția așteptându-vă la hotel.

— Adevărat. Sper s-o găsesc. Mi-e foarte teamă.

Și doctorul ieși în grabă din încăpere.

Poirot se duse iute la telefon. Răsfoi paginile cărții de telefoane și căută un număr.

— Alo, alo, hotelul Durham? Puteți să-mi spuneți dacă doamna Tanios e în hotel? Cum? TANIOS. Da, exact. Da? Da? Oh, înțeleg.

Și puse receptorul în furcă.

— Doamna Tanios a părăsit hotelul devreme. S-a întors la ora unsprezece, a așteptat într-un taxi până i-a fost adus bagajul și a plecat cu mașina.

— Tanios știe că și-a luat bagajele?

— Cred că n-a aflat încă.

— Unde s-o fi dus?

— Mi-e imposibil să-ți spun.

— Crezi că o să se întoarcă aici?

— E posibil. N-am de unde să știu.

— Poate că o să-ți scrie.

— Da...

— Ce putem face?

Poirot clătină din cap. Părea îngrijorat și deprimat.

— În acest moment, nimic. Să prânzim iute, apoi ne vom duce s-o vedem pe Theresa Arundell.

— Crezi că ea a fost pe scară?

— Mi-e imposibil să-ți spun. Sunt sigur de un singur lucru - domnișoara Lawson nu putea să-i vadă fața. A zărit doar o siluetă înaltă, într-un halat de culoare închisă.

— Și broșa.

— Dragă prietene, o broșă nu face parte din anatomia cuiva. Poate fi desprinsă de persoana aceea. Poate fi pierdută, sau împrumutată, sau chiar furată.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să crezi că Theresa Arundell e vinovată.

— Vreau să aud ce are de spus în privința asta.

— Și dacă doamna Tanios se întoarce?

— O să iau măsuri în acest sens.

George ne aduse o omletă.

— Ascultă, George. Dacă se întoarce doamna aceea, cere-i să aștepte.

Dacă doctorul Tanios vine în timp ce doamna e aici, să nu-l lași cu nici un chip să intre. Dacă întreabă dacă soția lui e aici, să-i spui că nu este. Ai înțeles?

— Am înțeles perfect, domnule.

Poirot atacă omleta.

— Afacerea se complică de la sine, zise el. Trebuie să pășim cu mare grijă. Dacă nu, asasinul va lovi din nou.

— Dacă o face, îl vei prinde.

— Se poate, dar prefer să salvez viața unui nevinovat mai degrabă decât să obțin condamnarea unui vinovat. Trebuie să ne mișcăm cu mare, mare grijă.

CAPITOLUL 24 -Dezmințirea Theresei

Am găsit-o pe Theresa Arundell pregătindu-se să plece.

Arăta extraordinar de atrăgătoare. O pălărioară la modă, foarte scumpă, îi era trasă șmecherește pe un ochi. Mi-am dat seama - amuzându-mă pentru o clipă - că Bella Tanios purtase cu o zi înainte o imitație ieftină a acestei pălării, și o purtase - după cum ne atrăsese George atenția - pe ceafă, nu trasă spre ochiul drept. Mi-am amintit că o împinsese și mai mult spre ceafă, pe părul ei ciufulit.

Poirot zise, politicoș:

— Domnișoară, puteți să ne acordați un minut, două, sau asta v-ar face să întârziați prea mult?

Theresa izbucni în râs.

— Oh, nu mai contează! Oricum am întârziat trei sferturi de oră. N-are decât să fie o oră întreagă.

Ne conduse în salon. Spre surprinderea mea, doctorul Donaldson se ridică de pe un scaun de lângă fereastră.

— Rex, l-ai întâlnit deja pe domnul Poirot.

— Ne-am întâlnit la Market Basing, răspuse Donaldson, sec.

— Pretindeați că scrieți o carte despre bunicul meu cel bețiv, spuse Theresa. Rex, îngerașul meu, ne lași, te rog, singuri?

— Mulțumesc, Theresa, dar cred că, din toate punctele de vedere, ar fi mai bine să fiu de față la această discuție.

Urmă un scurt duel din priviri. Privirea Theresei era poruncitoare, cea a lui Donaldson - impenetrabilă. Tânăra avu o scurtă izbucnire de furie.

— Bine, atunci rămâi, fir-ar să fie!

Doctorul Donaldson păru netulburat.

Se așeză din nou pe scaunul de lângă fereastră, rezemându-și cartea de brațul scaunului. Am remarcat că era o carte despre glanda pituitară.

Theresa se așeză pe scaunul ei favorit și se uită nerăbdătoare la Poirot.

— Ei, l-ați văzut pe Purvis? Cum a fost?

Poirot spuse, cu glas evaziv:

— Domnișoară, există oarecare... Posibilități.

Tânăra se uită la el gânditoare. Apoi aruncă iute o privire către doctor. Cred că intenționase să fie un avertisment pentru Poirot.

— Dar cred că ar fi mai bine să vă povestesc mai târziu, când planurile mele vor fi avansat ceva mai mult, continuă Poirot.

Pentru o clipă, pe figura Theresei apăru un zâmbet slab.

— M-am întors astăzi de la Market Basing, povesti mai departe Poirot. Cât am fost acolo, am discutat cu domnișoara Lawson. Spuneți-mi, domnișoară, în noaptea de 13 aprilie (noaptea de luni a Paștelui), ați îngenunchiat pe trepte, după ce toată lumea s-a dus la culcare?

— Dragul meu Hercule Poirot, ce întrebare ieșită din comun! De ce aș fi făcut așa ceva?

— Domnișoară, întrebarea nu-i de ce ați îngenunchiat, ci dac ă a ți îngenunchiat.

— Nu-s sigură. Cred că-i puțin probabil să fi făcut așa ceva.

— Domnișoară, înțelegeți-mă, domnișoara Lawson a spus c ă a ți îngenunchiat.

Theresa ridică din umerii ei atrăgători.

— Contează?

— Contează foarte mult.

Tânăra se uită la el. Poirot, într-un mod foarte politicos, o privi și el.

— E țicnită, zise Theresa.

— Pardon?

— E complet țicnită, spuse Theresa. Rex, nu ești de aceeași părere?

Doctorul Donaldson își drese glasul.

— Domnule Poirot, scuzați-mă, dar care-i scopul acestei întrebări?

Prietenul meu își întinse mâinile în lături.

— E foarte simplu! Cineva a înfipt un cui într-o anumită poziție, în capul scării. Cuiul a fost acoperit ușor cu lac cafeniu, ca să nu poată fi deosebit de scândura plinteii.

— E vorba despre un nou fel de vrăjitorie? Întrebă Theresa.

— Nu, domnișoară, e ceva mai banal și mai simplu. În seara următoare, cea de marți, cineva a legat de cui, până la balustradă, o bucată de sfoară. Rezultatul a fost că, atunci când domnișoara Arundell a ieșit din camera ei, și-a prins piciorul în sfoară și a căzut pe scări.

Theresa replică tăios:

— A fost mingea lui Bob!

— Pardon, n-a fost mingea.

Urmă o perioadă de tăcere, care fu întreruptă de Donaldson. Doctorul spuse cu glasul său liniștit, fără inflexiuni:

— Scuzați-mă, dar ce dovezi aveți în sprijinul acestei afirmații?

Poirot răspunse calm:

— Am ca dovezi cuiul, cuvintele scrise chiar de domnișoara Arundell și, în cele din urmă, ceea ce a văzut domnișoara Lawson cu ochii ei.

Theresa își regăsi glasul:

— Individu a zis că eu am făcut-o?

Poirot îi răspunse doar plecându-și un pic capul.

— Minte! N-am nimic de-a face cu asta!

— Ați îngenunchiat pe scară din alt motiv?

— N-am îngenunchiat deloc pe scară!

— Fiți atentă, domnișoară.

— N-am fost acolo! N-am ieșit din camera mea, după ce m-am dus la culcare, în niciuna din serile cât am fost acolo.

— Domnișoara Lawson v-a recunoscut.

— Probabil că a văzut-o pe Bella Tanios sau pe una dintre servitoare.

— Spune că ați fost dumneavoastră.

— E o mincinoasă ordinară!

— V-a recunoscut halatul și broșa pe care o purtați.

— O broșă? Ce broșă?

— O broșă cu inițialele dumneavoastră.

— Oh, știu care! Ce mincinoasă atentă la detalii!

— Negați că v-a văzut pe dumneavoastră?

— Dacă va fi cuvântul meu împotriva cuvântului ei...

— Sunteți o mincinoasă mai bună decât ea, nu-i așa?

Theresa replică liniștită:

— Probabil că-i adevărat. Dar în acest caz spun adevărul. Nu am pregătit nici o capcană, nici nu mi-am spus rugăciunea, nici n-am ridicat de pe jos bani de aur sau de argint, nici n-am făcut altceva pe scară.

— Aveți broșa despre care a pomenit domnișoara Lawson?

— Probabil că da. Vreți s-o vedeți?

— Dacă sunteți amabilă, domnișoară.

Theresa se ridică și ieși din încăpere. Urmă o tăcere stânjenitoare. Doctorul Donaldson îl privea pe Poirot așa cum îmi imaginez că se uita de obicei la un specimen ieșit din comun.

Theresa se întoarse.

— Iat-o!

Aproape că-i aruncă podoaba lui Poirot. Era o broșă mare, destul de bătătoare la ochi, din oțel inoxidabil sau cromat, cu literele T. A. Înconjurată de un cerc. Am fost silit să recunosc că era destul de mare și de țipătoare ca să poată fi zărită cu ușurință în oglinda domnișoarei Lawson.

— Acum n-o mai port. M-am plictisit de ea, zise Theresa. Londra a fost potopită de chestii din acestea. Orice slujnicuță are așa ceva.

— Dar când ați cumpărat-o era scumpă?

— Oh, da. La început, broșele astea erau ceva destul de exclusivist.

— Când a fost asta?

— Cred că la ultimul Crăciun. Da, cam atunci.

— Ați împrumutat-o cuiva?

— Nu.

— Ați avut-o cu dumneavoastră când ați fost la Littlegreen House?

— Cred că da. Da, am avut-o. Îmi amintesc că am avut-o.

— Ați pierdut-o cumva? Cât timp ați stat acolo, a existat vreun moment când n-a mai fost în posesia dumneavoastră?

— Nu, nici vorbă. Am purtat-o pe un pulover verde. Țin bine minte. Și am purtat același pulover în fiecare zi.

— Și noaptea?

— Era prinsă de pulover.

— Iar puloverul?

— Oh, ce naiba, puloverul era pe un scaun!

— Sunteți sigură că n-a luat nimeni broșa și n-a pus-o la loc a doua zi?

— O să spunem asta la tribunal, dacă vreți – dacă vi se pare că-i cea mai potrivită minciună. Dar sunt aproape convinsă că nu s-a întâmplat așa ceva. Mi se pare o idee drăguță că mi s-a înscenat ceva – dar nu cred că-i adevărată.

Poirot se încruntă. Apoi se ridică, prinse cu grijă broșa de reverul hainei și se apropie de oglinda aflată pe masa din celălalt capăt al încăperii. Rămase în fața oglinzii, apoi se dădu încet înapoi, privind și de la distanță.

După care mormăi:

— Ce imbecil sunt! Bineînțeles!

Se întoarse și-i înmână broșa Theresei, cu o plecăciune.

— Aveți dreptate, domnișoară. Broșa a rămas tot timpul în posesia dumneavoastră. Am fost tare greu de cap.

— Îmi place când oamenii sunt modești, spuse Theresa, prinzându-și superficial broșa, apoi se uită în sus spre el. Mai e ceva? Ar trebui să plec.

— Nu mai e nimic ce nu poate fi discutat mai târziu.

Theresa se îndreaptă spre ușă. Poirot continuă, cu glas liniștit:

— Mai e problema exhumării, dacă e adevărat...

Theresa înlemni. Broșa căzu pe podea.

— Poftim?

Poirot spuse foarte clar:

— Se poate să fie nevoie ca trupul domnișoarei Emily Arundell să fie exhumat.

Theresa rămase locului, cu pumnii strânși. Zise, într-o șoaptă furioasă:

— Asta-i o ispravă a dumitale? Nu se poate face asta fără o cerere din partea familiei!

— Greșiți, domnișoară. Se poate face în urma unui ordin al Ministerului de Interne.

— Doamne! Exclamă Theresa.

Se întoarse și se plimbă încet prin cameră.

Donaldson spuse calm:

— Nu văd de ce trebuie să fii tulburată, Tessa. Ca persoană din afară, îndrăznesc să spun că ideea nu-i foarte plăcută, dar...

Theresa îl întrerupse:

— Rex, nu fi prost!

Poirot întrebă:

— Ideea vă deranjează, domnișoară?

— Sigur că mă deranjează! Nu-i un lucru decent. Sărmana mătușă Emily! De ce naiba trebuie să fie exhumată?

— Presupun că există vreo îndoială privind cauza decesului, spuse Donaldson, uitându-se întrebător la Poirot. Mărturisesc că sunt surprins, continuă el. Cred că nu încapă nici o îndoială că domnișoara Arundell a murit dintr-o cauză naturală, după o boală de lungă durată.

— Mi-ai povestit cândva despre un iepure și despre boli de ficat, zise Theresa. Uitasem, dar, dacă infectezi un iepure cu sânge de la o persoană care suferă de atrofierea ficatului provocată de hepatită, apoi injectezi sângele iepurelui altui iepure, după care injectezi sângele celui de-al doilea iepure unui om, acesta se îmbolnăvește de ficat. Cam așa ceva.

— A fost doar o ilustrare a teraputiciei cu ser, spuse răbdător Donaldson.

— Păcat că în povestea aceea există prea mulți iepuri, zise Theresa, cu un zâmbet nepăsător. Niciunul dintre noi nu crește iepuri, spuse ea, apoi se întoarse spre Poirot și întrebă, cu voce schimbată: Domnule Poirot, e adevărat?

— E destul de adevărat, dar, domnișoară, există căi de a evita o asemenea neplăcere.

— Atunci evitați-o! Spuse ea, aproape în șoaptă, implorându-l. Evitați-o cu orice preț!

Poirot se ridică în picioare.

— Acestea sunt dispozițiile dumneavoastră? Întrebă Poirot, pe-un ton oficial.

— Acestea sunt dispozițiile mele.

— Dar, Tessa, o întrerupse Donaldson.

Theresa se întoarse către logodnicul ei.

— Taci din gură! Era mătușă mea! De ce să fie dezgropată mătușă mea? Nu știi că asta înseamnă articole în ziare, bârfe și neplăceri generale? Întrebă ea, apoi se răsuci către Poirot. Trebuie să opriți asta! Vă dau carte blanche {27}. Faceți ce vreți, dar opriți exhumarea!

Poirot se înclină, foarte oficial.

— Voi face tot ce pot. Au revoir, domnișoară, au revoir, domnule doctor.

— Oh, plecați, strigă Theresa. Și luați-l și pe St Leonards {28} cu dumneavoastră. Îmi doresc să nu fi văzut niciodată pe vreunul din voi!

Am părăsit încăperea. De data asta, Poirot nu-și mai lipi urechea de crăpătura ușii, dar zăbovi – da, zăbovi.

Și nu zăbovi de pomană. Vocea Theresei se auzi limpede și provocatoare:

— Rex, nu te uita la mine așa! Apoi adăugă, cu voce schimbată: Dragule...

Vocea pedantă a doctorului Donaldson îi răspunse:

— Omul ăsta înseamnă necazuri.

Poirot rânji brusc și mă conduse la ușa din față.

— Hai, St Leonards, îmi zise el. C'est drôle, ça! {29} Eu am considerat gluma una deosebit de proastă.

CAPITOLUL 25 – Am stat și am meditat

În timp ce mergeam grăbit în urma lui Poirot, îmi spuneam că nu mai exista nici o îndoială. Domnișoara Arundell fusese ucisă, iar Theresa știa acest lucru. Ea era criminala sau exista altă explicație?

Theresei îi era frică. Dar îi era frică pentru ea sau pentru altcineva? Acest altcineva putea fi doctorul cel liniștit și pedant, calm și rezervat?

Bătrâna doamnă murise de o boală reală provocată în mod artificial?

Până la un punct, totul se potrivea – ambițiile lui Donaldson, faptul că doctorul crezuse că Theresa avea să moștenească bani după moartea mătușii sale. Chiar și faptul că fusese la cină, în seara accidentului. Era ușor să lase o fereastră deschisă și să se întoarcă în miez de noapte, ca să lege sfoara ucigașă de-a curmezișul ferestrei. Cum rămânea însă cu plasarea cuiului la locul potrivit?

Nu, acest lucru trebuie să fi fost făcut de Theresa. Theresa, logodnica și complicea lui. Dacă lucraseră împreună, toată treaba părea destul de limpede. În acest caz, Theresa fusese cea care pusese sfoara la locul ei. Prima tentativă, cea care eșuase, fusese opera ei. A doua, cea care avusese succes, era capodopera mai științifică a lui Donaldson.

Da, toate se potriveau.

Cu toate acestea, existau lucruri nelămurite. De ce povestise Theresa despre modul în care se poate provoca o boală de ficat unui om? Se comportase ca și cum nu-și dăduse seama de adevăr... Dar, în cazul acesta... Am simțit că mintea mea o ia razna, și mi-am întrerupt supozițiile ca să întreb:

— Poirot, unde mergem?

— Ne întoarcem în apartamentul meu. E posibil s-o găsim acolo pe doamna Tanios.

Gândurile mele o apucară pe alt drum.

Doamna Tanios! Aici era un alt mister. Dacă Donaldson și Theresa erau vinovați, unde era locul doamnei Tanios și al soțului ei zâmbitor? Ce voia să-i povestească femeia aceea lui Poirot și de ce încerca Tanios s-o împiedice?

— Poirot, am spus eu umil, m-am împotmolit. Nu-i așa că nu sunt implicați toți?

— Crimă săvârșită de o bandă? De o bandă compusă dintr-o familie? Nu, de data asta nu avem de-a face cu așa ceva. În povestea asta se vede semnul unei singure minți. Psihologia e foarte limpede.

— Vrei să spui că a săvârșit-o fie Theresa, fie Donaldson, dar nu amândoi? Individul a convins-o să bată cuiul, sub un pretext nevinovat?

— Dragă prietene, din momentul în care am auzit povestea domnișoarei Lawson, mi-am dat seama că există trei posibilități. 1) Domnișoara Lawson spunea adevărul. 2) Domnișoara Lawson inventase toată povestea dintr-un motiv cunoscut doar de ea. 3) Domnișoara Lawson credea în ceea ce povestea, dar identificarea ei se baza pe broșă – și, după cum am atras deja atenția, o broșă poate fi despărțită de proprietarul ei.

— Da, dar Theresa a insistat că broșa a fost tot timpul în posesia ei.

— Și are dreptate. Ignorasem un fapt mărunț, dar foarte semnificativ.

— Așa ceva nu te caracterizează, am spus eu, foarte serios.

— N'est ce pas? Dar fiecare greșește.

— Bine, și care e faptul semnificativ? Am întrebat eu, în timp ce coteam spre intrarea în Mansions.

— O să-ți arăt.

Am ajuns la apartament.

George ne deschise ușa. Ca răspuns la întrebarea plină de îngrijorare a lui Poirot, valetul clătină din cap.

— Nu, domnule. Doamna Tanios n-a venit. Nici n-a telefonat.

Poirot se duse în salon. Se plimbă de colo-colo câteva minute, apoi ridică telefonul. Sună întâi la hotelul Durham.

— Da... Da, vă rog. Ah, domnule doctor Tanios, vă vorbește Hercule Poirot. Soția dumneavoastră s-a întors? Oh, nu s-a întors. Vai de mine! Spuneți că și-a luat bagajele... Și copiii... Nu aveți idee unde a plecat... Da, sigur... Oh, perfect! Vă pot ajuta în vreun fel, din punct de vedere profesional? Am oarecare experiență în aceste probleme... Astfel de lucruri pot fi rezolvate discret. Nu, sigur că nu... Da, sigur că-i adevărat... Sigur, sigur. Vă respect dorințele în această privință.

Puse receptorul în furcă, gânditor.

— Nu știe unde este soția sa. Cred că-i sincer. Îngrijorarea din glasul său e reală. Nu vrea să meargă la poliție, și e de înțeles. Da, înțeleg acest lucru. Dar nu vrea nici serviciile mele. Asta nu-i la fel de logic. Vrea s-o găsească, dar nu vrea s-o găsească eu. Da, e clar că nu vrea s-o găsească eu... Pare convins că-i în stare să rezolve singur problema. Nu crede că soția sa poate să rămână ascunsă mult timp, pentru că dispune de prea puțini bani. Și are și copiii cu ea. Da, cred că are s-o descopere destul de repede. Dar, Hastings, cred că trebuie să fim ceva mai iuți decât el. E important să fim.

— Crezi că-i adevărat că e un pic țicnită?

— Cred că-i într-o stare de mare încordare și de nervozitate.

— Dar nu într-un asemenea hal încât să trebuiască internată într-un ospiciu?

— Nu, sunt sigur că nu.

— Știi, Poirot, nu prea înțeleg toate astea.

— Hastings, scuză-mă pentru ce-o să spun, dar tu nu înțelegi nimic!

— Par să fie atâtea probleme secundare...

— Bineînțeles că există probleme secundare. Prima sarcină a unei minți ordonate e să separe problema principală de problemele secundare.

— Poirot, spune-mi dacă ți-ai dat seama că există opt suspecti, nu șapte.

— Am luat în considerare această posibilitate din momentul în care Theresa Arundell a menționat că l-a văzut ultima oară pe doctorul Donaldson atunci când acesta a cinat la Littlegreen House, în data de 14 aprilie, răspunse sec Poirot.

— Nu văd... Am zis eu și m-am întrerupt.

— Ce nu vezi?

— Dacă Donaldson a plănuit să scape de domnișoara Arundell prin mijloace științifice - să zicem inoculându-i o boală - atunci nu văd de ce a mai recurs la un dispozitiv grosolan cum e o sfoară întinsă de-a curmezișul scării.

— En vérité, uneori mă faci să-mi pierd răbdarea! Hastings, una dintre metode este foarte științifică și necesită cunoștințe de specialitate. Nu-i așa?

— Ba da.

— Iar cealaltă este o metodă simplă, casnică - „cum ar face mama” - după cum spun reclamele. Nu-i așa?

— Exact așa.

— Atunci gândește, Hastings, gândește! Stai pe scaun, închide ochii, folosește-ți celulele cenușii!

M-am supus. Adică m-am tolănit pe fotoliu, am închis ochii și m-am străduit să îndeplinesc a treia parte a ordinului lui Poirot. Dar rezultatul nu păru să lămurească prea mult lucrurile. Am deschis ochii și am descoperit că Poirot mă privea cu atenția amabilă pe care o arăta o doică față de un copil pe care-l îngrijea.

— Eh bien?

Am făcut o încercare disperată să răspund așteptărilor lui Poirot.

— Mi se pare că genul de persoană care a întins prima capcană diferă de genul persoanei capabile să plănuiască un asasinat științific.

— Exact.

— Și mă îndoiesc că o minte obișnuită cu lucrurile complexe ale științei se va gândi la ceva atât de copilăresc precum plănuirea unui accident - ar fi ceva prea ciudat.

— Un raționament foarte limpede.

Îmboldit, am continuat:

— Deci singura soluție logică pare să fie următoarea: cele două tentative de crimă au fost plănuite de doi oameni diferiți. Avem de-a face cu o crimă săvârșită de două persoane complet diferite.

— Nu crezi că-i vorba despre o coincidență?

— Ai spus cândva că într-un caz de asasinat se descoperă aproape întotdeauna o coincidență.

— Da, e adevărat. Recunosc.

— Atunci, asta e.

— Și cine sugerezi că-i vinovatul?

— Donaldson și Theresa Arundell. Un doctor e cel mai indicat pentru asasinatul final, încununat de succes. Pe de altă parte, știm că Theresa Arundell a fost implicată în prima tentativă. Cred că-i posibil să fi acționat independent.

— Hastings, îți place foarte mult să spui „știm”. Te asigur că, indiferent de ceea ce știi tu, eu nu știu că Theresa a fost implicată.

— Dar povestea domnișoarei Lawson...

— Povestea domnișoarei Lawson e povestea domnișoarei Lawson. Doar atât.

— Dar ea a spus...

— A spus, a spus... Întotdeauna ești dispus să consideri drept fapte dovedite și acceptate ceea ce au spus oamenii. Ascultă, mon cher, nu ți-am spus atunci că ceva nu mi se pare în regulă în povestea domnișoarei Lawson?

— Da, îmi amintesc că ai spus asta. Dar nu-ți dădeai seama despre ce era vorba.

— Ei bine, acum mi-am dat seama. O clipă, și o să-ți arăt ceea ce eu, ca un imbecil ce sunt, n-am văzut de îndată.

Se duse la birou, trase un sertar și scoase o foaie de carton. O tăie cu foarfeca și-mi ceru să nu mă uit la ce făcea.

— Hastings, ai răbdare, într-o clipă o să facem experimentul nostru.

M-am supus și am privit în altă parte.

Peste un minut, două, Poirot scoase un strigăt de satisfacție. Puse jos foarfeca, aruncă bucățile de carton la coșul de gunoi și traversă camera, îndreptându-se spre mine.

— Nu te uita. Continuă să privești în altă parte, până o să-ți prind ceva de reverul hainei.

I-am făcut pe plac. Poirot termină ce avea de făcut, apoi mă puse să mă ridic în picioare și mă conduse prin încăpere, către dormitorul alăturat.

— Acum, Hastings, privește-te în oglindă. Porți o broșă la modă, cu inițialele tale, numai că, bien entendu, broșa nu-i făcută din oțel inoxidabil sau crom, nici din aur sau platină, ci din umilul carton!

M-am uitat la mine și am zâmbit. Poirot e deosebit de îndemânat. Purtam o imitație foarte asemănătoare a broșei Theresei Arundell - un cerc tăiat din carton și care înconjura inițialele mele, A. H.

— Eh bien, zise Poirot, ești mulțumit? Ai o broșă foarte frumoasă, cu inițialele tale.

— O treabă foarte reușită, am recunoscut eu.

— E adevărat că nu lucește și nu reflectă lumina, dar ești de acord că broșa asta poate fi văzută bine de la oarecare distanță?

— Nu mă îndoiesc.

— Foarte bine. Îndoiala nu-i punctul tău forte. Pe tine te caracterizează mai mult credința. Hastings, Fii bun și scoate-ți haina.

M-am mirat un pic, dar am făcut ce mi-a cerut. Poirot își scoase propria haină și o îmbrăcă pe a mea, apoi se întoarse un pic într-o parte.

— Acum privește, zise el, cum broșa - broșa cu inițialele tale - a devenit a mea.

Poirot se roti. M-am uitat la el, fără să pricep pentru moment. Apoi am înțeles.

— Ce prost sunt! Sigur! Pe broșă scrie H. A., nu A. H.

Poirot radia, în timp ce-și punea haina și mi-o înapoia pe a mea.

— Exact - și acum îți dai seama ce mi s-a părut greșit în povestea domnișoarei Lawson. Aceasta a declarat că a văzut limpede inițialele Theresei pe broșa pe care o purta femeia de pe scară. Dar ea a văzut-o pe Theresa în oglindă. Deci, dacă a văzut inițialele, trebuia să le vadă inversate.

— Păi probabil că așa le-a văzut, I-am contrazis eu, dar și-a dat seama că sunt inversate.

— Mon cher, ți-ai dat seama imediat? Ai exclamat: „Ha! Poirot, ai greșit, scrie H. A., nu A. H.”. Nu, nu ți-ai dat seama. Și asta cu toate că, după părerea mea, ești mult mai inteligent decât domnișoara Lawson. Să nu-mi spui că o femeie aiurită ca ea, trezită brusc, pe jumătate adormită încă, își dă seama că A. T. e, de fapt, T. A. Nu, nu se potrivește deloc cu mentalitatea domnișoarei Lawson.

— Înseamnă că era convinsă că trebuia să fie Theresa, am zis eu încet.

— Prietene, te apropii. Își amintești că i-am sugerat că nu putea să vadă figura cuiva de pe scară. Ce-a făcut de îndată?

— Și-a amintit de broșa Theresei și a introdus-o în poveste - uitând că, dacă ar fi zărit-o în oglindă, povestea i-ar fi fost dezmințită.

Telefonul sună strident. Poirot traversă camera, ducându-se să răspundă.

— Da. Da... Sigur. Da, foarte bine. Cred că după-amiază. Da, la ora două e foarte bine. Puse receptorul în furcă și se întoarse spre mine, zâmbind.

— Doctorul Donaldson dorește să discute cu mine. Vine aici mâine după-amiază, la ora două. Progresăm, mon ami, progresăm.

CAPITOLUL 26 -Doamna Tanios refuză să vorbească

Când m-am întors, a doua zi de dimineață, după micul dejun, Poirot lucra, la biroul său.

A ridicat mâna, salutându-mă, apoi și-a văzut de treabă. După aceea strânse hârtiile și le introduse într-un plic, pe care-l sigilă cu grijă.

— Ei, bătrâne, ce mai faci? L-am întrebat eu, vesel. Ai scris o relatare a acestui caz, care să fie păstrată în siguranță, pentru eventualitatea că te lichidează cineva în cursul zilei de azi?

— Hastings, să știi că nu greșești prea mult.

Părea foarte serios.

— Criminalul nostru chiar are să devină periculos?

— Un criminal e întotdeauna periculos, spuse Poirot cu gravitate.

— Mă uimește cât de des e ignorat acest lucru.

— Ceva nou?

— A sunat doctorul Tanios.

— Încă n-a găsit-o pe soția sa?

— Nu.

— Atunci e bine.

— Mă întreb dacă așa stau lucrurile.

— Ce naiba, Poirot, doar nu crezi că a fost ucisă!

Poirot clătină din cap a îndoială.

— Mărturisesc că aș vrea să știu unde e, murmură el.

— Ei, o să apară ea.

— Hastings, optimismul tău nu încetează niciodată să mă încânte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu-ți închipui că o să fie găsită făcută bucăți sau dezmembrată, într-un cufăr!

Poirot spuse încet:

— Mi se pare că teama doctorului Tanios este oarecum exagerată - dar numai atât. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să discutăm cu domnișoara Lawson.

— Vrei să-i atragi atenția asupra micii greșeli în legătură cu broșa?

— Evident că nu. Acest mic amănunt îl voi păstra ca un as în mânecă, până când o să sosească momentul potrivit.

— Atunci, ce vrei să-i spui?

— Asta, mon ami, o să auzi cu urechile tale.

— Presupun că alte minciuni.

— Hastings, uneori ești jignitor. Cine te aude o să creadă că-mi face plăcere să mint.

— Eu chiar cred că-ți place. De fapt, sunt sigur că-ți place.

— E adevărat că uneori mă admir singur, în legătură cu ingeniozitatea mea, îmi mărturisi cu naivitate Poirot.

Nu m-am putut stăpâni să nu izbucnesc în râs. Poirot se uită la mine cu reproș. Am plecat către Clanroyden Mansions.

Am fost conduși în aceeași încăpere plină până la refuz de mobilă, iar domnișoara Lawson veni în grabă, comportamentul ei fiind mai incoerent decât de obicei.

— Oh, vai, bună dimineața, domnule Poirot. O asemenea... Mi-e teamă că-s nearanjată. Dar totul a luat-o razna în dimineața asta. De când a venit Bella...

— Ce-ați spus? Bella?

— Da, Bella Tanios. A apărut acum o jumătate de oră... cu copiii... Sărmana, era complet epuizată. Chiar nu știu ce să fac cu ea. Vedeți, și-a părăsit soțul.

— L-a părăsit?

— Așa spune. Sigur, nu mă îndoiesc că are motive, sărmana de ea.

— Vi s-a confesat?

— Ei, nu chiar așa. De fapt, n-a spus nimic. Doar repetă că l-a părăsit și că nimic n-o s-o convingă să se întoarcă la el.

— Este un pas foarte important.

— Sigur că e! De fapt, dacă el ar fi fost englez, aș fi sfătuit-o... Dar el nu-i englez... Iar ea arată atât de ciudat, sărmana, atât de... de, de speriată. Ce i-o fi făcut individul? Am impresia că turcii sunt uneori de-o cruzime îngrozitoare.

— Doctorul Tanios e grec.

— Da, sigur, ăștia-s ceilalți - adică de obicei grecii sunt masacrați de turci... Sau e vorba de armeni? Oricum, tot aia e, nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva. Nu cred că Bella ar trebui să se întoarcă la el, dumneavoastră ce credeți, domnule Poirot? Oricum, ea zice că n-o să se întoarcă... Bella nu vrea ca soțul ei să descopere unde se află ea.

— Lucrurile stau chiar atât de rău?

— Da, vedeți, din cauza copiilor. Bella se teme că individul are să-i ia cu el la Smyrna. Sărmana, e într-o situație teribilă. Vedeți, nu are bani - nici un

ban. Nu știe unde să se ducă și ce să facă. Ar vrea să-și câștige existența, dar vedeți, domnule Poirot, asta nu-i o treabă prea ușoară.

— Eu știu din propria experiență. Iar ea nu-i pregătită în nici un domeniu.

— Când și-a părăsit soțul?

— Ieri. A petrecut noaptea într-un mic hotel de lângă Paddington. S-a gândit la mine pentru că nu i-a venit în minte un alt loc în care să se ducă, sărmana de ea.

— Intenționați s-o ajutați? Frumos din partea dumneavoastră.

— Domnule Poirot, vedeți, simt că-i de datoria mea. Dar, bineînțeles, e foarte greu. Acesta e un apartament foarte mic și nu-i spațiu... Și trebuie și una, și alta...

— Puteți s-o trimiteți la Littlegreen House.

— Cred că aș putea... Dar, vedeți, soțul ei ar putea să se gândească la asta. Pentru moment, i-am rezervat camere la hotelul Wellington, din Queen's Road. O să locuiască acolo sub numele de doamna Peters.

— Înțeleg, zise Poirot, care tăcu un timp, apoi zise: Aș vrea s-o văd pe doamna Tanios. Vedeți, m-a căutat ieri, la locuința mea, dar eu eram plecat.

— Oh, a făcut asta? Nu mi-a spus. O s-o anunț.

— Dacă sunteți atât de bună...

Domnișoara Lawson se grăbi să iasă din încăpere. I-am auzit glasul.

— Bella, Bella, draga mea, vrei să vii să discuți cu domnul Poirot?

N-am auzit răspunsul doamnei Tanios, dar aceasta apărură în cameră după un minut, două.

Am fost șocat văzând-o cum arată. Avea cearcăne sub ochi, obrajii îi erau complet lipsiți de culoare, dar cel mai mult m-a impresionat faptul că femeia părea copleșită de groază.

Tresărea la cel mai mic zgomot și părea să fie într-o permanentă stare de alarmă.

Poirot o salută foarte politicos. Se duse în întâmpinarea ei, îi strânse mâna, îi pregăti un scaun, îi dădu o pernă. O trată pe femeia aceea palidă și speriată ca pe o regină.

— Acum, doamnă, haideți să discutăm un pic. Ați venit ieri să mă vedeți, nu-i așa? Femeia dădu din cap.

— Regret foarte mult că n-am fost acasă.

— Da, da, îmi doream să fi fost acasă.

— Ați venit pentru că voiați să-mi spuneți ceva?

— Da, eu...

— Eh bien, sunt aici, la dispoziția dumneavoastră. Doamna Tanios nu răspunse. Rămase liniștită, răsucind un inel în jurul degetului său.

— Da, doamnă?

Încet, aproape împotriva voinței sale, femeia clătină din cap.

— Nu, spuse ea, nu îndrăznesc.

— Doamnă, nu îndrăzniți?

— Nu. Dacă el ar afla, ar... Oh, mi s-ar întâmpla ceva!

— Doamnă, dar e absurd...

— Oh, nu-i absurd, nu-i absurd deloc. Dumneavoastră nu-l cunoașteți...

— Vă referiți la soțul dumneavoastră, doamnă?

— Da, bineînțeles.

Poirot rămase tăcut un timp, apoi zise:

— Doamnă, soțul dumneavoastră a fost ieri să mă vadă. Pe figura ei apăru iute o expresie alarmată.

— Oh, nu! Nu i-ați spus... Sigur că nu i-ați spus. Nu puteați. Nu știați unde eram. El... A zis că-s nebun ă?

Poirot răspunse cu grijă:

— A spus că sunteți... Extrem de nervoasă.

Femeia clătină din cap, fără să se lase înșelată.

— Nu, a spus că-s nebună - sau că o să înnebunesc. Vrea să mă facă să tac, să nu pot să spun tuturor.

— Ce să spuneți?

Dar femeia clătină din cap. Își răsucea nervoasă degetele și murmură:

— Mi-e frică...

— Dar, doamnă, după ce îmi veți spune, veți fi în siguranță! Secretul va fi dezvăluit! Acest lucru vă va proteja în mod automat.

Bella Tanios nu răspunse. Continuă să-și răsucească inelul.

— Puteți să vă dați seama singură de asta, adăugă blând Poirot.

Femeia scoase un soi de geamăt.

— De unde să știu... Oh, e groaznic! El vorbește atât de convingător! Și e doctor. Oamenii îl vor crede pe el, nu pe mine. Știu că așa va fi. Nimeni n-o să mă creadă. Cum să mă creadă?

— Nu-mi dați nici o șansă?

Doamna Tanios îl privi tulburată.

— De unde să știu? S-ar putea să fiți de partea lui.

— Eu nu sunt de partea nimănui, doamnă. Eu am fost întotdeauna de partea adevărului.

— Nu știu, zise doamna Tanios, disperată. Oh, nu știu!

Apoi continuă, cuvintele ei răsunând tot mai tare, îngrămădindu-se unul peste altul.

— A fost groaznic... de ani de zile. Am văzut lucruri care se întâmplau iar și iar. Și nu puteam să spun nimic, nu puteam să fac nimic. Din cauza copiilor. A fost ca un coșmar îndelungat.

Iar acum asta! Dar n-o să mă mai întorc la el. N-o să-l las să aibă copiii. O să mă duc undeva unde să nu mă găsească. Minnie Lawson o să mă ajute. A fost atât de drăguță... Extraordinar de drăguță. Nimeni nu putea să fie mai drăguț. Se opri, îi aruncă o privire lui Poirot și întrebă: Ce-a spus despre mine? A spus că sufăr de o manie?

— Doamnă, a spus că v-ați schimbat față de el.

Femeia dădu din cap.

— Și a spus că sufăr de o manie. A spus asta, nu-i așa?

— Sincer vorbind, doamnă, a zis.

— Vedeți, asta e. Așa o să spună. Iar eu n-am nici o dovadă - nici o dovadă palpabilă.

Poirot se aplecă spre ea. Când vorbi, o făcu schimbându-și complet atitudinea.

Folosi un ton banal, de afaceri, fără nici o emoție, de parcă ar fi discutat niște probleme seci, economice.

— Bănuiți că soțul dumneavoastră a ucis-o pe domnișoara Emily Arundell?

Răspunsul ei fu imediat: o izbucnire spontană.

— Nu bănuiesc. Știu.

— Atunci, doamnă, e de datoria dumneavoastră să vorbiți.

— Ah, dar nu-i ușor, nu, nu-i ușor.

— Cum a omorât-o?

— Nu știu exact, dar a omorât-o.

— Nu cunoașteți ce metodă a folosit?

— Nu... A fost ceva... Ceva ce a făcut în ultima duminică.

— Duminica în care s-a dus s-o vadă pe domnișoara Arundell?

— Da.

— Dar nu știți ce-a fost?

— Nu.

— Scuzați-mă, doamnă, dar atunci cum puteți să fiți sigură?

— Pentru că... Începu ea, apoi se opri, după care spuse încet. Sunt sigură.

— Pardon, doamnă, dar ascundeți ceva. Ceva ce nu mi-ați spus încă?

— Da.

— Atunci, spuneți-mi!

Bella Tanios se ridică brusc.

— Nu. Nu. Nu pot să fac asta. Copiii. E tatăl lor. Nu pot. Pur și simplu nu pot.

— Dar, doamnă...

— V-am spus, nu pot.

Vocea ei devenise aproape un țipăt. Ușa se deschise, iar domnișoara Lawson intră, cu capul plecat într-o parte, emoționată și totodată încântată.

— Pot să intru? Cum a fost mica voastră discuție? Bella, draga mea, poate că ar trebui să bei o ceașcă de ceai, niște supă sau chiar un pic de brandy...

Doamna Tanios clătină din cap.

— Mă simt bine, zise ea și zâmbi fără vlagă. Trebuie să mă întorc la copii. I-am lăsat să desfacă bagajele.

— Dragii de ei, zise domnișoara Lawson. Îmi plac atât de mult copiii!

Doamna Tanios se întoarse brusc spre ea.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, zise ea. Ai fost minunată.

— Draga mea, nu plânge! Totul o să fie bine. O să te duci să te întâlnești cu avocatul meu - un om atât de înțeleghător, atât de drăguț, și el o să te sfătuiască în ce fel poți să obții divorțul. Divorțul e atât de simplu acum, toată lumea spune asta. Oh, vai de mine, asta-i soneria. Mă întreb cine o fi.

Domnișoara Lawson ieși în grabă. Se auzi un murmur de voci pe hol. Domnișoara Lawson reapăru. Se strecură înăuntru și închise cu grijă ușa în

urma sa. Spuse, într-o șoaptă emoționată, formulând cuvintele cu mișcări exagerate din buze:

— Oh, vai de noi, Bella, e soțul tău! Nu știi cum...

Doamna Tanios făcu un salt către ușa din cealaltă parte a încăperii.

Domnișoara Lawson dădu violent din cap.

— Da, dragă, du-te acolo, și poți să te strecuri afară, când o să-l conduc aici.

— Să nu-i spui că am fost aici, șopti doamna Tanios. Să nu-i spui că m-ai văzut.

— Nu, nu, sigur că n-o să-i spun.

Doamna Tanios se strecură pe ușă. Eu și Poirot am urmat-o în grabă.

Ne-am pomenit într-o sufragerie micuță.

Poirot traversă încăperea, până la ușa dinspre hol, o întredeschise și ascultă. Apoi se întoarse.

— Drum liber. Domnișoara Lawson l-a condus în cealaltă cameră.

Ne-am furișat pe hol și am ieșit pe ușa din față. Poirot o închise după el, cu cât mai puțin zgomot posibil.

Doamna Tanios începu să fugă pe scări, împiedicându-se și ținându-se de balustradă. Poirot o sprijini.

— Du calme, du calme. Totul va fi bine.

Am ajuns în holul de la intrare.

— Veniți cu mine, spuse doamna Tanios, cu un glas ce inspira milă; părea gata să se prăbușească.

— Sigur că vin, o asigură Poirot.

Am traversat strada, am cotit după un colț și ne-am pomenit în Queen's Road. Hotelul Wellington era o clădire mică, discretă, printre casele de tot soiul din jurul său.

Când am intrat, doamna Tanios se prăvăli pe o canapea de pluș. Își duse mâinile în dreptul inimii care o luase razna.

Poirot o bătu pe umăr, liniștitor.

— Da, am scăpat ca prin minune. Doamnă, trebuie să mă ascultați cu atenție.

— Nu pot să vă spun nimic în plus, domnule Poirot. N-ar fi drept. Știți ce gândesc, ce cred. Trebuie să vă mulțumiți cu atât.

— Doamnă, v-am cerut să mă ascultați. Să presupunem - e doar o presupunere - că știu deja faptele acestui caz. Să presupunem că tot ce mi-ați fi spus dumneavoastră erau lucruri pe care eu le ghicisem deja. Asta ar însemna altceva, nu-i așa?

Femeia se uită la el cu îndoială. Ochii ei erau plini de durere și-l priveau cu mare atenție.

— Credeți-mă, doamnă, nu încerc să vă momesc să-mi spuneți ceea ce nu vreți să-mi destăinuți. Dar ar fi altceva, nu-i așa?

— Da, cred că da.

— Bine. Atunci o să vă spun că eu, Hercule Poirot, cunosc adevărul. Vă rog să mă credeți pe cuvânt de onoare. Luați asta, zise el și-i dădu plicul plin

cu hârtii pe care-l sigilase în dimineața aceea. Faptele sunt aici. După ce le veți citi, dacă veți fi satisfăcută, sunați-mă. Numărul meu e pe hârtia aceasta.

Doamna Tanios acceptă plicul, aproape împotriva voinței sale.

Poirot continuă:

— Încă ceva. Trebuie să părăsiți de îndată hotelul.

— De ce?

— Vă veți duce la hotelul Coniston, de lângă Euston. Să nu spuneți nimănui unde mergeți.

— Dar Minnie Lawson nu o să-i spună soțului meu unde sunt.

— Chiar credeți asta?

— Oh, nu, ea e de partea mea!

— Da, doamnă, dar soțul dumneavoastră e un om foarte deștept. Nu-i va fi greu să tragă de limbă o doamnă între două vârste. E esențial – înțelegeți, esențial – ca soțul dumneavoastră să nu știe unde sunteți.

Femeia dădu din cap, supusă.

Poirot îi întinse o foaie de hârtie.

— Aveți aici adresa. Împachetați și duceți-vă acolo cu copiii, cât mai curând posibil. Înțelegeți?

Doamna Tanios dădu din cap.

— Înțeleg.

— Doamnă, trebuie să vă gândiți la copii, nu la dumneavoastră. Vă iubiți copiii.

O atinsese în punctul sensibil.

În obraji îi apăru un pic de culoare, capul i se trase înapoi. Nu mai arăta ca o sclavă speriată, ci ca o femeie arogantă, aproape frumoasă.

— Atunci, ne-am înțeles, zise Poirot. Îi strânse mâna, apoi am plecat. Dar nu ne-am dus departe. Adăpostiți într-o cafenea, am băut cafea și am supravegheat intrarea hotelului. Peste cinci minute l-am văzut pe doctorul Tanios mergând pe stradă. Acesta nici măcar nu privi spre hotelul Wellington. Trecu pe lângă clădire, cufundat în gânduri, cu capul plecat, apoi se îndreptă către stația de metrou.

După zece minute, i-am văzut pe doamna Tanios și pe copii urcând în taxi cu bagajele și plecând.

— Bien, zise Poirot. Noi ne-am făcut treaba. De acum, lucrurile sunt la mila zeilor.

CAPITOLUL 27 -Vizita doctorului Donaldson

Donaldson sosi fix la ora două. Era calm și pedant, ca de obicei.

Personalitatea doctorului începuse să mă intrige. Inițial, îl considerasem un tânăr mai degrabă insipid. Mă întrebam ce putuse să vadă în el o persoană plină de viață și de pasiune, precum Theresa. Dar acum începusem să-mi dau seama că Donaldson nu era deloc banal. În spatele manierelor lui pedante, se simțea forță.

După ce se terminară salutarile, Donaldson zise:

— Iată motivul vizitei mele. Domnule Poirot, nu înțeleg foarte exact care-i funcția dumneavoastră oficială în această problemă.

Poirot răspunse prudent:

— Cred că știți ce profesie am...

— Sigur, mi-am dat osteneala să fac unele cercetări în privința dumneavoastră.

— Domnule doctor, sunteți un om grijuliu.

— Îmi place să fiu sigur de ceea ce fac, răspunse sec Donaldson.

— Aveți o minte de om de știință!

— Trebuie să recunosc că, în privința asta, și dumneavoastră sunteți la fel. Este evident că în meseria dumneavoastră sunteți foarte priceput. Și mai aveți reputația că sunteți un om scrupulos și cinstit.

— Mă măguliți, murmură Poirot.

— De aceea nu-mi pot explica nicicum ce legătură aveți dumneavoastră cu toată treaba asta.

— Și totuși, e ceva atât de simplu!

— Nu-i chiar atât de simplu, zise Donaldson. La început v-ați prezentat drept autor de biografii.

— O înșelătorie scuzabilă, nu credeți? Nu poți să umbli anunțând peste tot că ești detectiv - deși acest lucru are foloasele lui.

— Îmi imaginez, spuse Donaldson, din nou cu un ton sec. În continuare ați căutat-o pe domnișoara Theresa Arundell și i-ați spus că testamentul mătușii sale poate fi anulat.

Poirot se mulțumi să dea din cap, aprobându-l.

— Bineînțeles că acest lucru este ridicol, zise Donaldson, tăios. Știți foarte bine că testamentul este valid din punct de vedere legal și că nu se mai poate face nimic.

— Credeți că așa stau lucrurile?

— Domnule Poirot, nu-s prost.

— Nu, domnule doctor, nu sunteți.

— Știu câte ceva - nu foarte mult, dar suficient - despre legislație.

Testamentul nu poate fi anulat. De ce ați pretins că se poate? Evident, dintr-un motiv al dumneavoastră - motiv pe care domnișoara Theresa Arundell nu-l înțelege, pentru moment.

— Păreți foarte sigur de reacțiile domnișoarei.

Pe fața tânărilor apărură un zâmbet ușor. Apoi doctorul zise, în mod neașteptat:

— Știu mult mai multe despre Theresa decât crede ea. Nu mă îndoiesc că ea și Charles cred că v-au angajat într-o treabă dubioasă. Charles e un tip aproape complet amoral. Theresa are o moștenire genetică de proastă calitate, și educația ei a fost nepotrivită.

— Așa vorbiți despre logodnica dumneavoastră - de parcă ar fi un cobai?

Donaldson îl privi prin pince-nez-ul său.

— Nu văd de ce aș ascunde adevărul. O iubesc pe Theresa Arundell, și o iubesc pentru ceea ce este, nu pentru niște calități imaginare.

— Vă dați seama că Theresa Arundell vă este devotată și că motivul pentru care vrea să facă rost de bani are la bază dorința ei ca dumneavoastră să vă satisfaceți ambițiile?

— Bineînțeles că-mi dau seama. V-am spus deja că nu-s prost. Dar nu am intenția să-i permit Theresei să se vâre într-o afacere discutabilă, din cauza mea. În multe privințe, Theresa e încă un copil. Eu sunt în stare să-mi continui cariera prin propriile eforturi. Nu zic că o moștenire substanțială n-ar fi de dorit. Ar fi chiar foarte bine-venită. Dar n-ar folosi decât ca să-mi scurteze drumul.

— Aveți deplină încredere în priceperea dumneavoastră?

— Probabil că vi se pare că-s înfumurat, dar am toată încrederea, răspunse calm Donaldson.

— Atunci să lămurim lucrurile! Recunosc că am câștigat încrederea domnișoarei Theresa printr-un truc. Am lăsat-o să creadă că voi fi oarecum necinstit. Pentru bani. Ea a crezut acest lucru fără nici o greutate.

— Theresa crede că toți oamenii ar face orice pentru bani, zise tânărul doctor, pe tonul folosit atunci când cineva spune un adevăr evident.

— Adevărat. Aceasta pare să fie atitudinea sa - și a fratelui său.

— Probabil că Charles ar face orice pentru bani.

— Văd că nu vă faceți iluzii în legătură cu viitorul dumneavoastră cumnat.

— Nu. Găsesc că-i interesant ca obiect de studiu. Cred că-i vorba despre o nevroză cu rădăcini adânci - dar să nu discutăm despre meseria mea. Să revenim la ceea ce începuserăm. M-am întrebat de ce ați acționat în felul acela, și am găsit un singur răspuns. Este evident că bănuieți că Theresa sau Charles sunt implicați în moartea domnișoarei Arundell. Nu, vă rog să nu vă osteniți să mă contraziceți! Cred că menționarea exhumării a fost doar o metodă de a vedea ce reacție veți obține. De fapt, până acum ați făcut ceva pentru a obține ordinul de exhumare din partea Ministerului de Interne?

— Sincer vorbind, nu.

Donaldson dădu din cap.

— Așa am presupus și eu. Bănuiesc că ați luat în considerație și posibilitatea ca decesul domnișoarei Arundell să se dovedească a fi fost provocat de cauze naturale.

— Da, am luat în considerație și faptul că ar putea să pară astfel.

— Dar dumneavoastră sunteți deja lămurit?

— Pe deplin. Dacă dumneavoastră ați avea un caz, să zicem de tuberculoză, care arată a tuberculoză, acționează ca o tuberculoză și în care sângele dă o reacție pozitivă - eh bien, atunci veți considera că-i vorba despre tuberculoză, nu-i așa?

— Așa priviți lucrurile? Atunci, ce mai așteptați?

— Aștept o ultimă dovadă.

Telefonul sună. La un gest al lui Poirot, am ridicat receptorul și am răspuns. Am recunoscut vocea.

— Căpitanul Hastings? Aici doamna Tanios. Spuneți-i domnului Poirot că are perfectă dreptate. Dacă va veni aici mâine-diminează la ora zece, îi voi da ceea ce dorește.

— Mâine la ora zece?

— Da.

— Bine, o să-i spun.

Poirot mă întrebă din priviri. Am dat din cap.

Poirot se întoarse către Donaldson. Gesturile sale se schimbaseră. Erau energice și sigure.

— Dați-mi voie să lămuresc lucrurile, zise el. Am diagnosticat acest caz al meu ca fiind un asasinat. Arăta ca un asasinat, avea toate reacțiile caracteristice unui asasinat – de fapt, era un asasinat. Nu există nici o îndoială.

— Atunci, unde era îndoiala? Pentru că-mi dau seama că exista o îndoială.

— Îndoiala consta în identitatea asasinului – dar acum nu mai există nici o îndoială.

— Adevărat? Știți cine este?

— Să spunem că voi avea mâine dovada clară.

Sprâncenele doctorului Donaldson se ridicară, într-o expresie ușor ironică.

— Ah! Exclamă el. Mâine! Domnule Poirot, uneori până mâine e o distanță lungă!

— Dimpotrivă, zise Poirot, am descoperit întotdeauna că mâine îi succede lui azi cu o regularitate monotonă.

Donaldson zâmbi, apoi se ridică.

— Domnule Poirot, mă tem că vă pierdeți timpul.

— Absolut deloc. Întotdeauna e bine să-i înțelegi pe ceilalți.

Doctorul Donaldson făcu o ușoară plecăciune și părăsi încăperea.

CAPITOLUL 28 – Altă victimă

— Tipul ăsta e un om deștept, zise gânditor Poirot.

— E destul de greu să-ți dai seama ce-i în mintea lui.

— Da. E un pic inuman. Dar e extrem de perspicace.

— Doamna Tanios a sunat mai devreme.

— Așa am presupus și eu.

L-am repetat mesajul. Poirot dădu aprobator din cap.

— Bine. Totul se potrivește perfect. Hastings, încă douăzeci și patru de ore, și vom ști exact cum stăm.

— Sunt un pic zăpăcit. Ce bănuim, de fapt?

— Hastings, eu nu știu pe cine bănuiești tu. Cred că-i bănuiești pe toți, pe rând.

— Uneori cred că-ți place să mă aduci în această stare.

— Nu, nu, nu m-aș amuza astfel.

— N-aș zice.

Poirot clătină din cap, oarecum absent. L-am privit cu atenție.

— S-a întâmplat ceva? L-am întrebat eu.

— Prietene, sunt întotdeauna nervos către sfârșitul unui caz. Dacă totuși ceva nu merge bine...

— E posibil să se întâmple ceva rău?

— Nu cred, zise Poirot, apoi tăcu un timp, încruntat. Cred că am luat toate măsurile.

— Atunci, ce-ar fi să uităm de crimă și să mergem la un spectacol?

— Ma foi, Hastings, asta-i o idee bună!

Am petrecut o seară foarte plăcută, însă am făcut greșeala de a-l duce pe Poirot la o piesă cu escroci. Dau tuturor cititorilor mei următorul sfat: nu duceți niciodată un soldat la o piesă cu militari, un marinar la o piesă despre marină, un scoțian la o piesă cu scoțieni, un detectiv la un film cu suspans sau un actor la orice fel de piesă! Dușul criticii distrugătoare, în fiecare caz, e ceva îngrozitor. Poirot nu încetă să se plângă de greșelile de psihologie, iar lipsa de ordine și de metodă a detectivului din piesă fură cât pe-acți să-l înnebunească. Ne-am despărțit în seara aceea în timp ce Poirot îmi explica modul în care toată povestea putea fi lămurită în prima jumătate a primului act.

— Poirot, în cazul acesta n-ar mai fi existat piesa, i-am atras eu atenția. Poirot fu silit să recunoască faptul că așa stăteau lucrurile.

Era nouă și câteva minute când am intrat în salon, a doua zi de dimineață. Poirot era la masa pentru micul dejun și, ca de obicei, deschidea scrisorile.

Sună telefonul, iar eu am răspuns.

O voce de femeie care respira greu zise:

— Sunteți domnul Poirot? Oh, dumneavoastră sunteți, domnule căpitan Hastings?

Se auzi un soi de geamăt și un suspin.

— Sunteți domnișoara Lawson? Am întrebat eu.

— Da, da, s-a întâmplat ceva teribil!

Am strâns puternic receptorul.

— Despre ce-i vorba?

— Știți, a părăsit hotelul Wellington - despre Bella vorbesc. M-am dus acolo ieri, după-amiază târziu, și mi s-a spus că a plecat. Fără să-mi spună o vorbă! Foarte extraordinar! Mă face să cred că se poate ca, la urma urmei, doctorul Tanios să fi avut dreptate. El vorbea atât de drăguț despre ea și părea atât de deprimat, iar acum se pare că avea dreptate...

— Domnișoară Lawson, ce s-a întâmplat? E vorba doar de faptul că doamna Tanios a părăsit hotelul fără să vă spună?

— Oh, nu, nu-i asta. Oh, vai de mine, nu. Dacă ar fi numai asta, ar fi în regulă. Deși cred că-i ciudat, știți... Doctorul Tanios a spus că se teme că ea nu era prea bine... Nu era bine... Dacă înțelegeți ce vreau să spun. Mania persecuției, zicea el.

— Da. (S-o ia naiba pe femeia asta!) Dar ce s-a întâmplat?

— Oh, vai, e groaznic! A murit în somn. O supradoză de somnifere. Și sărmanii copii! Totul e înfiorător de trist. De când am auzit, n-am făcut altceva decât să plâng!

— Cum ați auzit? Povestiți-mi!

Am observat, cu coada ochiului, că Poirot încetase să deschidă scrisori. Asculta conversația – partea pe care o rosteam eu. Nu voiam să-i cedez locul. Dacă făceam asta, probabil că domnișoara Lawson ar fi început din nou cu lamentările.

— M-au sunat. De la hotel. Îi zice Coniston. Se pare că au găsit numele și adresa mea în poșeta ei. Oh, vai, domnule Poirot... Adică domnule căpitan Hastings, nu-i groaznic? Sărmanii copii rămași fără mamă!

— Sunteți sigură că-i un accident? Am întrebat eu. Nu credeau că-i o sinucidere?

— Oh, ce idee înfiorătoare, domnule căpitan! Oh, vai, nu știu, nu-s sigură. Credeți că ar putea să fie? Sigur, părea foarte deprimată. Dar nu avea de ce. Adică, n-ar fi fost nici o problemă cu banii. Aveam de gând să-i împart cu ea – chiar aveam. Draga domnișoară Arundell ar fi dorit să fac asta. Sunt sigură! Mi se pare atât de groaznic să-și fi luat singură viața – dar poate că n-a făcut-o... Cei de la hotel păreau să creadă că a fost un accident.

— Ce-a luat?

— O chestie de dormit. Cred că veronal. Nu, cloral. Da, asta a fost. Cloral. Vai, domnule căpitan Hastings, credeți că...

Fără nici un comentariu, am pus receptorul jos. M-am întors către Poirot.

— Doamna Tanios...

Poirot ridică mâna și mă opri.

— Da, da, știu ce vrei să-mi spui. E moartă, nu-i așa?

— Da. O supradoză de somnifere. Cloral.

Poirot se ridică.

— Hai, Hastings, trebuie să ne ducem imediat acolo!

— De asta te temeai aseară? Când ai spus că ești întotdeauna nervos către sfârșitul unui caz?

— Da, mă temeam de o altă moarte.

Figura lui Poirot era aspră. Am discutat foarte puțin în timp ce ne îndreptam spre Euston. O dată sau de două ori, Poirot clătină din cap.

Am spus, timid:

— Ce crezi? Se poate să fi fost un accident?

— Nu, Hastings, nu. N-a fost un accident.

— Cum naiba a aflat individul unde s-a dus nevastă-sa?

Poirot se mulțumi să clatine din cap, fără să răspundă. Hotelul Coniston era o clădire insipidă, lângă gara Euston. Poirot, cu cartea sa de vizită și cu o atitudine sfidătoare, reuși să ajungă în biroul directorului.

Faptele erau foarte simple.

Doamna Peters, cum își spusese ea, sosise împreună cu cei doi copii pe la douăsprezece și jumătate. Prânziseră la ora unu.

La ora patru venise un bărbat, cu un bilet pentru doamna Peters. Biletul îi fusese trimis în cameră. Câteva minute mai târziu, femeia coborâse, cu cei doi copii și o valiză. Copiii plecaseră apoi cu vizitatorul. Doamna Peters se dusesse la recepție și explicase că dorea doar o cameră.

Nu păruse supărată sau deprimată în mod deosebit, dimpotrivă, păruse calmă și liniștită. Cinase apoi pe la șapte și jumătate, iar la scurt timp după aceea se duse în camera sa.

Când camerista venise, în dimineața următoare, o găsise moartă.

S-a trimis după un doctor, iar acesta a declarat că decedase de câteva ore. Pe masa de lângă pat a fost găsit un pahar gol. Era evident că luase un somnifer și, din greșeală, luase o doză prea mare. Hidratul de cloral era un medicament oarecum nesigur, zisese doctorul. Nu existau semne care să indice o sinucidere. Nu fusese lăsată nici o scrisoare. În timp ce căutau cum să anunțe rudele, cei de la hotel au găsit numele și adresa domnișoarei Lawson și au luat legătura prin telefon cu aceasta.

Poirot întrebă dacă fuseseră găsite scrisori sau hârtii. De exemplu, scrisoarea adusă de bărbatul care venise după copii.

Directorul hotelului îi spuse că nu fuseseră găsite nici un fel de hârtii, dar că în cămin era un teanc de foi carbonizate.

Poirot dădu gânditor din cap.

Din câte se părea, doamna Peters nu avusese nici un vizitator și nu venise nimeni în camera sa - cu excepția bărbatului care-i luase pe cei doi copii.

L-am întrebat eu însumi pe portar cum arăta bărbatul acela, dar acesta îmi făcu o descriere foarte vagă. Un bărbat de înălțime medie - crede că avea părul blond - mai degrabă cu aspect de militar... Un tip banal. Nu, era sigur că bărbatul nu avea barbă.

— N-a fost Tanios, i-am șoptit eu lui Poirot.

— Dragă Hastings, chiar crezi că doamna Tanios, după ce s-a ostenit atât să îndepărteze copiii de tatăl lor, i-ar fi dat acestuia fără să se opună sau să protesteze? Ah, asta nu!

— Atunci cine a fost bărbatul acela?

— Evident, era cineva în care doamna Tanios avea încredere sau, mai degrabă, cineva trimis de o a treia persoană, în care doamna Tanios avea încredere.

— Un bărbat de înălțime medie, am mormăit eu.

— Hastings, nu trebuie să fii preocupat de înfățișarea lui. Sunt sigur că bărbatul care a venit după copii e un personaj lipsit de importanță. Adevărata forță motrice a rămas în umbră.

— Iar biletul a fost trimis de această a treia persoană?

— Da.

— Cineva în care doamna Tanios avea încredere?

— Evident.

— Iar biletul a fost ars?

— Da, a primit instrucțiuni să-l ardă.

— Ce s-a întâmplat cu rezumatul cazului, pe care i l-ai dat?

Figura lui Poirot arăta neobișnuit de încruntată.

— Și acela a fost ars. Dar nu contează.

— Nu contează?

— Nu. Pentru că, vezi tu, totul se află în mintea lui Hercule Poirot, spuse el, apoi mă luă de braț. Hastings, hai să mergem! Grija noastră nu-i pentru cei morți, ci pentru cei vii. Cu ei vom avea de-a face.

CAPITOLUL 29 -Anchetă la Littlegreen House

Era ora unsprezece, în dimineața următoare.

Șapte oameni se adunaseră la Littlegreen House.

Hercule Poirot stătea lângă șifonier. Charles și Theresa ședeau pe canapea, Charles pe brațul canapelei, cu mâna pe umărul Theresei. Doctorul Tanios stătea pe un fotoliu. Avea ochii roșii și purta o banderolă neagră la un braț.

Pe un scaun cu spetează de lângă masa cea rotundă stătea proprietara casei, domnișoara Lawson. Și ea avea ochii roșii. Părul ei era mai zburlit decât de obicei. Doctorul Donaldson stătea chiar în fața lui Poirot. Chipul său era inexpresiv.

Interesul meu crescuse, pe măsură ce priveam pe rând fiecare figură.

În decursul colaborării mele cu Poirot asistasem la multe scene asemănătoare. Un mic grup de oameni, toți părând calmi, cu chipul ascuns sub o mască. Și îl văzusem pe Poirot scoțând masca de pe o figură și arătând ce se afla sub ea - figura unui asasin.

Da, în privința aceasta nu era nici un dubiu. Unul dintre oamenii aceștia era un asasin! Dar care? Nici măcar acum nu eram sigur.

Poirot își dresese glasul - un pic cam pompos, după cum îi era obiceiul - și începu să vorbească.

— Doamnelor și domnilor, ne-am adunat aici ca să investigăm decesul lui Emily Arundell, din data de 1 mai. Există patru posibilități: să fi murit de moarte naturală, să fi murit ca urmare a unui accident, să-și fi luat singură viața sau, ultima variantă, decesul ei să fi fost provocat de mâna unei persoane cunoscute sau necunoscute. În momentul morții sale n-a avut loc nici o anchetă, pentru că s-a presupus că murise din cauze naturale, iar doctorul Grainger a eliberat un certificat medical care afirma acest lucru. În cazul în care apar bănuieli după ce înmormântarea a avut loc, se obișnuiește ca trupul persoanei respective să fie exhumat. Există motive pentru care eu n-am susținut acest lucru. Motivul principal este că exhumarea nu i-ar fi plăcut clientului meu.

Doctorul Donaldson fu cel care îl întrerupse. Întrebă:

— Clientul dumneavoastră?

Poirot se întoarse către el.

— Clientul meu este domnișoara Emily Arundell. Lucrez pentru dânsa. Dorința sa cea mai mare a fost să nu aibă loc nici un scandal.

Trec peste următoarele zece minute, pentru că asta ar implica multe repetări inutile. Poirot le povesti despre scrisoarea pe care o primise, le-o arătă și le-o citi cu voce tare. Continuă apoi explicând pașii pe care îi făcuse venind la Market Basing și despre descoperirea modului în care fusese provocat accidentul.

După care se opri, își mai dresese glasul o dată, apoi continuă:

— Vă voi conduce acum pe calea pe care am călătorit ca să ajung la adevăr. Vă voi arăta ceea ce cred eu că este reconstituirea adevărată a faptelor acestui caz. Pentru început, este necesar să descriem exact ce s-a petrecut în mintea domnișoarei Arundell. Cred că acest lucru e destul de ușor. Domnișoara a căzut, s-a presupus că această cădere a fost provocată de mingea câinelui, dar ea știa că nu fusese așa. În timp ce zăcea în pat, mintea sa activă și perspicace a analizat circumstanțele căzăturii și a ajuns la o concluzie foarte fermă. Cineva încercase în mod deliberat s-o rănească – poate chiar s-o omoare. După această concluzie, a început să analizeze cine putea fi persoana aceea. În casă fuseseră șapte persoane – patru oaspeți, doamna sa de companie și două servitoare. Dintre aceste șapte persoane doar una putea fi exonerată complet – pentru că această unică persoană nu obținea nici un folos. Domnișoara Arundell nu le-a bănuit în mod serios pe cele două servitoare; ambele erau cu dânsa de mulți ani și știa că-i erau devotate. Rămâneau deci patru persoane, trei dintre ele membri ai familiei și una rudă prin alianță. Fiecare dintre aceste patru persoane beneficia – trei direct, una indirect – de pe urma morții sale. Domnișoara Arundell se afla într-o situație dificilă, pentru că era o persoană atașată de familie. În primul rând, nu dorea să spele rufele murdare în public. Pe de altă parte, nu era nici o persoană care să treacă pur și simplu cu vederea o tentativă de crimă. A luat o decizie și mi-a scris. A mai făcut și un alt pas. Acest pas a fost făcut, cred eu, din două motive. Am impresia că unul a fost pica pe care o simțea față de întreaga sa familie. Îi bănuia pe toți membrii acesteia, imparțial, și era decisă să le arate ea tuturor! Al doilea motiv, mai rațional, a fost că dorea să se apere, și descoperise cum putea să facă acest lucru. După cum știți, i-a scris avocatului ei, domnul Purvis, și i-a dat dispoziție să redacteze un testament în favoarea singurei persoane din casă care – credea ea – nu putea să fie implicată în accident. Pot să vă spun că, ținând seama de conținutul scrisorii și de acțiunile următoare ale domnișoarei Arundell, aceasta trecuse de la bănuieli vagi față de cele patru persoane la bănuieli clare față de una dintre aceste patru persoane. Sensul principal al scrisorii sale se reduce la insistența ca această afacere să rămână strict secretă, pentru că era implicată onoarea familiei. Cred că, ținând cont de modul de gândire al domnișoarei Arundell, asta însemna că se referea la o persoană care purta numele său de familie și că această persoană era un bărbat. Dacă ar fi bănuit-o pe doamna Tanios, domnișoara Arundell ar fi fost la fel de dornică să-și asigure protecția, dar n-ar fi fost preocupată de onoarea familiei. Poate că ar fi simțit același lucru și în legătură cu Theresa Arundell, dar nu la fel de intens ca în cazul lui Charles Arundell. Charles era un Arundell. Purta numele familiei. Motivele pentru care domnișoara îl bănuia erau foarte clare. Să începem cu faptul că nu-și făcea iluzii în privința lui Charles. Fusese o dată gata să facă familia de rușine. Știa deci că acesta nu era un delincvent potențial, ci unul real. Îi falsificase deja numele pe un cec. După fals, pasul următor era asasinatul! Și mai avusese și o conversație destul de sugestivă cu el, cu doar două zile înainte de accident. Charles îi ceruse bani și, pentru că domnișoara Arundell refuzase, el remarcase – oh, în glumă – că proceda de

parcă ar fi vrut să fie lichidată. La aceste cuvinte, domnișoara Arundell a răspuns că putea să-și poarte singură de grijă. Ni s-a spus că nepotul ei i-a replicat: „Nu fi prea sigură de asta”. Iar la două zile după asta a avut loc sinistrul accident. Nu-i de mirare că, în timp ce zăcea și medita la cele petrecute, domnișoara Arundell a ajuns la concluzia că Charles Arundell fusese cel care atentase la viața ei. Secvența evenimentelor e foarte limpede. Conversația cu Charles. Accidentul. Scrisoarea către mine, redactată într-un moment de mare încordare. Scrisoarea către avocat. În marțea următoare, în ziua de 21, domnul Purvis a adus testamentul, iar ea l-a semnat. Charles și Theresa Arundell au venit aici în weekendul următor, iar domnișoara Arundell a făcut imediat pașii necesari ca să se păzească. I-a spus lui Charles de testament. Nu numai că i-a spus, dar i l-a arătat! După opinia mea, acest lucru este foarte concludent. Domnișoara Arundell i-a explicat viitorului asasin că asasinatul nu-i va folosi la nimic! Probabil a crezut că Charles avea să transmită această informație și surorii sale. El n-a făcut însă acest lucru. De ce? Presupun că avea un motiv foarte bun – se simțea vinovat. Credea că din vina lui fusese făcut un nou testament. Dar de ce se simțea vinovat? Pentru că încercase cu adevărat să-și omoare mătușa? Sau pentru că furase o sumă mică de bani? Faptul că n-a spus nimic poate fi determinat fie de un delict serios, fie de unul minor. N-a spus nimic, sperând că mătușa avea să se potolească și să se răzgândească. Am simțit că, în ceea ce privea starea de spirit a domnișoarei Arundell, reconstituiseam evenimentele cu suficientă corectitudine. Trebuia ca în continuare să mă lămuresc dacă bănuielile ei fuseseră justificate. Exact cum făcuse și ea, mi-am dat seama că bănuielile erau limitate la un cerc restrâns – ca să fiu exact, la șapte oameni. Charles și Theresa Arundell, doctorul Tanios și doamna Tanios, cele două servitoare și domnișoara Lawson. Mai era și o altă persoană care trebuia luată în considerație – doctorul Donaldson, care cinase aici în noaptea aceea, dar n-am aflat de prezența dânsului decât ulterior. Cele șapte persoane pe care le-am luat în considerație se împărțeau în două categorii. Șase dintre ele beneficiau, într-o măsură mai mare sau mai mică, de pe urma morții domnișoarei Arundell. Dacă una dintre aceste șase persoane comisese crima, motivul era căștigul. A doua categorie conținea o singură persoană – domnișoara Lawson. Domnișoara Lawson nu câștiga nimic în urma morții domnișoarei Arundell, dar, ca rezultat al accidentului, a câștigat considerabil mai târziu! Asta înseamnă că, dacă domnișoara Lawson a pregătit așa-zisul accident...

— N-am făcut așa ceva, îl întrerupse domnișoara Lawson. E o rușine! Ați venit aici și spuneți asemenea lucruri!

— Un pic de răbdare, domnișoară. Și vă rog să fiți amabilă și să nu mă mai întrerupeți.

Domnișoara Lawson dădu furioasă din cap.

— Insist să-mi susțin protestul! E rușinos, asta e! Rușinos!

Poirot continuă, netulburat:

— Spuneam că, dacă domnișoara Lawson ar fi pus la cale accidentul, atunci ar fi făcut acest lucru dintr-un motiv complet diferit – adică ar fi aranjat

lucrurile astfel încât domnișoara Arundell să-și bătându-și familia și să se îndepărteze de aceasta. Există și această posibilitate. Am investigat să văd dacă bănuiala era confirmată sau dacă lucrurile stăteau altfel și am descoperit un fapt foarte clar. Dacă domnișoara Lawson dorea ca domnișoara Arundell să-și bătându-și familia, atunci ar fi atras atenția asupra faptului că Bob, câinele, lipsise din casă toată noaptea. Dar, dimpotrivă, domnișoara Lawson s-a străduit din greu să o împiedice pe domnișoara Arundell să afle acest lucru. De aceea, am concluzionat eu, domnișoara Lawson trebuie să fie nevinovată.

Domnișoara Lawson zise tăios:

— Speram să fie așa!

— Apoi am analizat problema morții domnișoarei Arundell. Dacă are loc o tentativă de asasinare a unei persoane, de obicei urmează și o a doua tentativă. Mi s-a părut semnificativ că domnișoara Arundell a murit la două săptămâni după primul incident. Am început să fac cercetări. Doctorul Grainger nu părea să creadă că era ceva neobișnuit în decesul pacientei sale. Acest lucru contravenea teoriei mele. Dar, investigând întâmplările serii dinainte de îmbolnăvirea sa, am descoperit un fapt semnificativ. Domnișoara Isabel Tripp a menționat o aureolă care a apărut în jurul capului domnișoarei Arundell. Sora sa a confirmat această declarație. Sigur, puteau să fi inventat totul – ca să romanțeze totul – dar nu cred că incidentul era unul care să apară spontan. Când am întrebat-o pe domnișoara Lawson, aceasta mi-a oferit o informație interesantă. S-a referit la o panglică luminoasă care a ieșit din gura domnișoarei Arundell și a format o ceață strălucitoare în jurul capului său. Evident, deși fusese descris oarecum altfel de doi observatori diferiți, faptul era același. Iar dacă îl lipseam de semnificația sa spiritistă, faptul respectiv era următorul: în noaptea respectivă, respirația domnișoarei Arundell era fosforescentă!

Doctorul Donaldson se făcă în scaun.

Poirot dădu din cap spre el.

— Da, începeți să înțelegeți. Nu există multe substanțe fosforescente. Prima și cea mai obișnuită dintre toate mi-a oferit exact ceea ce căutam. Vă voi citi un scurt extras dintr-un articol despre otrăvirea cu fosfor. „Respirația persoanei poate fi fosforescentă înainte ca aceasta să se simtă afectată în vreun fel.” Asta au văzut domnișoara Lawson și domnișoarele Tripp în întuneric – respirația fosforescentă a domnișoarei Arundell – „o ceață strălucitoare”. Vă voi citi mai departe. „Apărând gălbinarea, se poate considera că organismul nu-i numai sub influența acțiunii toxice a fosforului, ci va suferi, în plus, de toate consecințele dezastruoase apărute ca urmare a retenției secreției biliare în sânge, iar din acest punct de vedere nu-i nici o diferență între otrăvirea cu fosfor și anumite afecțiuni ale ficatului – de exemplu, atrofia hepatică.” Vedeți cât de deștept a fost conceput totul? Domnișoara Arundell suferea de ani buni de tulburări de ficat. Simptomele otrăvirii cu fosfor aveau să arate ca un alt atac al aceleiași boli. Nu avea să fie nimic nou, nimic șocant. Oh! Totul fusese bine plănuite! Chibrituri străine,

pastă împotriva paraziților? Nu-i greu să faci rost de fosfor, iar o doză foarte mică e ucigătoare. Doza medicală e de la 1/100 la 1/30 dintr-un dram {30}.

Voila! Cât de limpede, cât de minunat de limpede devine întreaga problemă! Bineînțeles, medicul e înșelat, mai ales dacă are simțul mirosului afectat – duhoarea de usturoi a respirației este simptomul distinct al otrăvirii cu fosfor. Medicul n-a avut nici o bănuială – de ce ar fi avut? Nu existau nici un soi de circumstanțe care să-i trezească vreo bănuială, și n-a aflat niciodată singurul lucru care ar fi putut să-i indice ceva – sau, dacă l-ar fi auzit, l-ar fi considerat o aiureală spiritistă. Eram deci sigur (din dovada adusă de domnișoara Lawson și de domnișoarele Tripp) că fusese săvârșită o crimă. Întrebarea era: „De către cine?” Am eliminat servitoarele – era evident că mintea lor n-ar fi conceput un asemenea soi de crimă. Am eliminat-o pe domnișoara Lawson, pentru că aceasta n-ar fi flecărit despre ectoplasma luminoasă, dacă ar fi avut vreo legătură cu crima. L-am eliminat pe Charles Arundell pentru că știa – deoarece văzuse testamentul – că nu avea să câștige nimic în urma morții mamei și a sora sa Theresa, doctorul Tanios, doamna Tanios și doctorul Donaldson – despre care am aflat că cinase în această casă în seara incidentului cu mingea câinelui. În momentul acela aveam prea puține lucruri care să-mi fie de ajutor. Trebuia să descopăr psihologia asasinatului și personalitatea ucigașului. Ambele delikte aveau, în mare, aceleași caracteristici generale. Ambele fuseseră simple, puse la cale cu iscusință și eficiență. Necesitau un anumit nivel de cunoștințe, dar nu foarte ridicat. Informațiile despre otrăvirea cu fosfor pot fi aflate ușor și, după cum v-am mai spus, substanța în sine poate fi obținută fără nici o greutate, mai ales în străinătate. M-am gândit mai întâi la cei doi bărbați. Amândoi erau medici, amândoi erau deștepți. Oricare dintre ei putea să se fi gândit la fosfor și la potrivirea sa în acest caz aparte, dar incidentul cu mingea câinelui nu se potrivea cu o minte masculină. Mie mi s-a părut că acest incident este, în esență, o idee a unei femei. M-am gândit mai întâi la Theresa Arundell. Era posibil. Era îndrăzneată, nemiloasă și nu prea avea scrupule. Dusese o viață egoistă și avidă. Avusese întotdeauna ce-și dorise și ajunsese să-și dorească bani cu disperare – atât pentru ea, cât și pentru bărbatul pe care-l iubea. Iar comportarea sa arăta că știa că mătușa sa fusese asasinată. A existat un schimb interesant de cuvinte între ea și fratele său. Mi-a venit ideea că fiecare din ei îl bănuia pe celălalt de crimă. Charles s-a străduit să-o facă să spună că știa de existența testamentului. De ce? Evident: pentru că, dacă ar fi știut de testament, nu mai putea fi bănuită de asasinat. Pe de altă parte, Theresa nu crezuse declarația lui Charles cum că domnișoara Arundell îi arătase testamentul! Privise acest lucru ca o încercare din partea lui de a îndepărta de el orice bănuială. A mai existat un alt lucru semnificativ. Charles s-a ferit să folosească, la un moment dat, cuvântul „arsenic”. Mai târziu am descoperit că-l trăsesese de limbă îndelung pe bătrânul grădinar, în legătură cu puterea unui anumit erbicid. Era clar ce avusese în minte.

Charles Arundell își schimbă un pic poziția.

— M-am gândit la asta, zise el. Dar... Mda... Presupun că n-am avut curajul necesar.

Poirot dădu din cap către el.

— Exact, nu se potrivea cu psihologia dumneavoastră. Delictele dumneavoastră au fost întotdeauna delikte ale slăbiciunii. Furtul, falsul – da, acestea sunt căi ușoare, dar asasinatul – nu! Uciderea implică genul ăla de minte obsedată de o idee. Apoi reluă prezentarea. Am decis că Theresa Arundell avea suficientă tărie de caracter ca să-și facă un asemenea plan, dar mai existau și alte fapte care trebuiau luate în considerație. Nu suferise niciodată vreo înfrângere, trăise din plin și egoist – dar acest fel de persoană nu-i genul de om care ucide, poate cu excepția unui moment de furie subită. Dar – eram sigur de acest lucru – Theresa Arundell fusese cea care luase erbicidul din cutie.

Atunci Theresa zise brusc:

— O să vă spun adevărul. M-am gândit la asta. Am luat niște erbicid dintr-o cutie de la Littlegreen House. Dar n-am putut să fac așa ceva! Iubesc prea mult viața – sau să fii în viață; nu puteam să fac așa ceva nimănui – să iau viața cuiva... Oi fi fiind eu rea și egoistă, dar există lucruri pe care nu pot să le fac! Nu pot să ucid un om în carne și oase!

Poirot dădu din cap.

— Nu puteți, e adevărat. Și, domnișoară, nu sunteți atât de rea pe cât vă considerați. Sunteți doar tânără și nepăsătoare. Apoi continuă: Rămânea doar doamna Tanios. Am înțeles, de îndată ce-am văzut-o, că era speriată. Și a dat seama de acest lucru și a transformat iute în avantaj această scăpare de moment. A realizat un portret foarte convingător al unei femei care avea înfrângere și frică pentru soțul ei. Ceva mai târziu, a schimbat tactica. A făcut-o foarte bine – dar schimbarea nu m-a înșelat. O femeie putea fi speriată pentru soțul ei sau îi putea fi frică de soțul ei – dar nu putea să fie speriată din ambele motive. Doamna Tanios a decis să joace al doilea rol – și l-a interpretat foarte bine – ajungând să vină după mine în holul hotelului, pretinzând că voia să-mi spună ceva. Când soțul ei a urmat-o – ea știa că așa avea să se întâmple – s-a prefăcut că nu putea să vorbească de față cu el. Mi-am dat seama imediat că nu se temea de soțul ei, ci că nu putea să-l sufere. Și atunci, adunând tot ce știam, am fost convins că ea era personajul pe care-l căutam. Nu era o femeie care cedase în fața plăcerilor, ci una înfrântă. O fată banală, care dusese o existență banală, incapabilă să atragă bărbații pe care i-ar fi plăcut să-i atragă, care acceptase în cele din urmă un bărbat de care nu-i păsa, numai ca să nu rămână fată bătrână. Înțeleg că viața ei a devenit tot mai nesatisfăcătoare, iar traiul în Smyrna – un exil departe de tot ce iubea. Apoi a avut loc nașterea copiilor și atașamentul ei plin de patimă pentru aceștia. Soțul ei îi era devotat, dar doamna Tanios a ajuns, în secret, să-l displice din ce în ce mai mult. Acesta jucase la bursă cu banii ei și-i pierduse – un alt motiv de ranchiună față de el. Există un singur lucru care-i lumina viața searbădă: speranțele legate de moartea mătușii sale. Atunci ar fi avut bani, independență, mijloace ca să-și educe odraslele așa cum dorea – amintiți-vă că educația însemna mult pentru ea, era fiică de profesor! Probabil că

plănuise crima sau avea în minte ideea asasinatului înainte să vină în Anglia. Avea oarecare cunoștințe de chimie, pentru că-l ajutase pe tatăl ei în laborator. Cunoștea natura bolii domnișoarei Arundell și era conștientă că fosforul ar fi fost substanța ideală pentru scopul ei. Dar, când a venit la Littlegreen House, i s-a oferit o metodă mai simplă. Mingea câinelui – o sfoară sau un fir întins de-a curmezișul treptei de sus a scării. O idee simplă, ingenioasă, feminină. A făcut acea tentativă – și a dat greș. Nu cred că și-a dat seama că domnișoara Arundell sesizase ce se întâmplase. Bănuielile domnișoarei Arundell fuseseră îndreptate doar împotriva lui Charles. Mă îndoiesc că modul său de comportare față de Bella suferise vreo schimbare. Și astfel, liniștită și hotărâtă, această femeie egoistă, nefericită și ambițioasă și-a dus la îndeplinire planul inițial. Găsise un vehicul excelent pentru otravă, niște capsule pe care domnișoara Arundell obișnuia să le ia după masă. Era joacă de copii să deschidă o capsulă, să pună fosforul înăuntru și s-o închidă la loc. Capsula fu plasată printre celelalte. Domnișoara Arundell avea s-o înghită, mai devreme sau mai târziu. Nu avea să bănuiască nimeni că era vorba despre otravă. Chiar dacă, printr-un ghinion teribil, cineva și-ar fi dat seama că domnișoara Arundell fusese otrăvită, Bella nu s-ar fi aflat atunci în apropiere de Market Basing. Cu toate acestea, Bella și-a luat măsuri de precauție. A obținut o doză dublă de hidrat de cloral de la farmacie, falsificând numele soțului ei pe rețetă. Nu mă îndoiesc pentru ce era somniferul – să-l aibă la îndemână, dacă lucrurile mergeau rău. După cum v-am spus, am fost convins din primul moment în care am văzut-o că doamna Tanios era persoana pe care o căutam, dar nu aveam nici o dovadă. Trebuia să acționez cu multă grijă. Mi-a fost teamă că doamna Tanios ar fi putut săvârși încă o crimă, dacă ar fi bănuit că o suspectam. Mai mult, credeam că îi venise deja ideea acestei crime. Singura ei dorință era să se elibereze de soțul său. Prima ei crimă se dovedise a fi o cruntă dezamăgire. Bani, minunații și îmbătătorii bani, ajunseseră toți la domnișoara Lawson. Fusese o lovitură sub centură, dar doamna Tanios trebuia să acționeze inteligent. Își puse-n gând să aibă grijă de conștiința domnișoarei Lawson – care, bănuiesc, nu se simțea tocmai împăcată.

Se auziră suspine puternice. Domnișoara Lawson își scosese batista și plângea, cu fața ascunsă în ea.

— A fost groaznic, spuse ea printre suspine. Am fost o nemernică! Atât de nemernică! Vedeți, eram curioasă în privința testamentului – adică m-am întrebat de ce domnișoara Arundell făcuse unul nou. Și, într-o zi, când domnișoara Arundell se odihnea, am reușit să descui sertarul de la birou. Și am descoperit că-mi lăsase totul miel Sigur, nu visasem că-i atât de mult. Câteva mii de lire – asta-i ce credeam că era. De ce nu? La urma urmei, rudelor ei nu le p ăsa de ea. Dar apoi, când era foarte bolnavă, a cerut testamentul. Mi-am dat seama – eram sigură – că avea să-l distrugă... Și atunci am fost nemernică. I-am spus că îl trimesesem domnului Purvis. Sărmana de ea, era atât de uitucă... Nu-și mai amintea ce făcea cu lucrurile. M-a crezut. A spus că trebuia să scriu să i-l aducă, și i-am spus că așa am să fac. Oh, vai de mine, vai de mine! Iar ea s-a simțit tot mai rău și n-a putut să

se mai gândească la nimic. Și a murit. Iar când testamentul a fost citit și am văzut că-i vorba de atâția bani, m-am simțit groaznic. Trei sute șaptezeci și cinci de mii de lire. N-am visat niciodată că era vorba despre o asemenea sumă, altfel n-aș fi făcut ce-am făcut. M-am simțit ca și cum mi-a și fi însușit banii, dar n-am știut ce să fac. A doua zi, când Bella a venit la mine, i-am spus că urma să primească jumătate din ei. Eram sigură că așa aveam să fiu din nou fericită.

— Vedeți? Zise Poirot. Doamna Tanios își îndeplinise planul. De aceea se împotriva oricărei încercări de a contesta testamentul. Avea propriile planuri, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să se certe cu domnișoara Lawson. Bineînțeles, a pretins că era imediat de acord cu dorința soțului ei, dar arătase limpede care erau adevăratele sale simțăminte. În momentul acela avea două obiective: să se despartă - ea și copiii ei - de doctorul Tanios și să-și obțină partea ei de bani. Asta însemna că urma să aibă tot ce-și dorise - o viață bogată și îndestulată în Anglia, împreună cu copiii ei. Pe măsură ce timpul trecea, doamna Tanios nu mai era în stare să-și ascundă repulsia față de soțul său. De fapt, nici nu încerca să și-o ascundă. Acțiunile sale trebuie să-i fi părut de neînțeles doctorului. De fapt, aceste acțiuni erau destul de logice. Doamna Tanios juca rolul unei femei terorizate. Dacă aș fi avut vreo bănuială - iar ea era destul de convinsă că acest lucru avea să se întâmple - atunci ea dorea să mă facă să cred că soțul ei săvârșise crima. Și în orice moment putea să aibă loc cea de-a doua crimă - pe care sunt convins că o plănuse deja. Știu că avea o doză letală de cloral. Mă temeam că avea să însceneze o falsă sinucidere, însoțită de o scrisoare de mărturisire din partea doctorului. Cu toate acestea, nu aveam nici o dovadă împotriva ei! Și atunci, în cele din urmă, tocmai când mă cuprinsese disperarea, am găsit ceva! Domnișoara Lawson mi-a spus că o văzuse pe Theresa Arundell îngenunchiată pe scară, în noaptea de luni a Paștelui. Am descoperit curând că domnișoara Lawson nu putuse s-o vadă foarte limpede pe Theresa - nu atât de limpede ca să-i recunoască trăsăturile. Dar fusese sigură de identificarea pe care o făcuse. Când am insistat, a menționat o broșă cu inițialele Theresei - T. A. La cererea mea, domnișoara Theresa Arundell mi-a arătat broșa respectivă. În același timp, a negat cu hotărâre că ar fi fost pe scară în acel moment. La început am crezut că-i împrumutase cineva bijuteria, dar, când am privit broșa în oglindă, mi-am dat seama care era adevărul. Domnișoara Lawson văzuse, atunci când se trezise, o siluetă vagă, cu inițialele T. A. care luceau în lumină. De aici trăsese concluzia că fusese Theresa. Dar în oglindă nu văzuse inițialele T. A., adevăratele inițiale fuseseră A. T., pe care oglinda le inversase, după cum e normal. Bineînțeles! Mama doamnei Tanios fusese Arabella Arundell. Bella e o prescurtare a numelui Arabella. A. T. vine de la Arabella Tanios. Nu era nimic ciudat în faptul că doamna Tanios avea o broșă asemănătoare. Asemenea bijuterii fuseseră ceva greu de procurat în perioada Crăciunului, dar până în primăvară ajunseseră un lucru banal. În plus, remarcasem deja faptul că doamna Tanios copia hainele și pălăriile verișoarei sale Theresa - atât cât îi permiteau mijloacele sale reduse. Oricum, în mintea mea cazul fusese rezolvat. Ce trebuia să fac?

Să obțin un ordin de la Ministerul de Interne, pentru exhumarea cadavrului? Nu mă îndoiam că aveam să reușesc să-l obțin. Puteam dovedi că domnișoara Arundell fusese otrăvită cu fosfor, deși aveam o mică îndoială în această privință. Cadavrul fusese îngropat de două luni, iar eu știam că existaseră cazuri de otrăviri cu fosfor la care nu fuseseră descoperite leziuni și la care aspectul post-mortem fusese neconcludent. Și chiar dacă s-ar fi găsit dovezi ale otrăvirii, puteam să fac legătura între doamna Tanios și posesia sau achiziționarea de fosfor? Mă îndoiam, pentru că îl procurase, mai mult ca sigur, din străinătate. În momentul acela, doamna Tanios a întreprins o acțiune decisivă. L-a părăsit pe soțul său, rămânând la mila domnișoarei Lawson. Și și-a acuzat soțul de crimă. Eram convins că, dacă nu acționam, doctorul Tanios avea să fie următoarea victimă. Am avut grijă să-i despart, sub pretextul că mă preocupă siguranța doamnei Tanios. Aceasta nu putea să mă refuze. De fapt, eu mă gândeam la siguranța soțului. Iar apoi... Apoi... Poirot se opri. Făcu o pauză lungă. Se albise la față. Fusese doar o măsură temporară. Trebuia să mă asigur că asasinul nu avea să maiucidă. Trebuia să ofer protecție unui nevinovat. Așa că am pus pe hârtie reconstituirea cazului, așa cum o făcusem eu, și i-am dat-o doamnei Tanios.

Urmă o tăcere îndelungată.

Apoi doctorul Tanios exclamă:

— Oh, Doamne, de aceea s-a sinucis!

Poirot zise, blând:

— Nu a fost cel mai bun lucru? Ea așa a crezut. Vedeți, trebuia să țină seama de copii.

Doctorul Tanios își îngropă fața în mâini. Poirot se aplecă și-i puse mâna pe umăr.

— Trebuia să fie așa. Credeți-mă că a fost necesar. Altfel ar fi existat și alte decese. În primul rând al dumneavoastră – apoi e posibil ca, în anumite circumstanțe, să fi urmat domnișoara Lawson. Și așa mai departe. Poirot tăcu.

Tanios zise, cu glas tremurat:

— A vrut să-mi dea... O pastilă de somnifer, într-o seară... Avea o expresie... Am aruncat pastila. Atunci am început să cred că-și pierdea mințile...

— Gândiți-vă la asta. E adevărat, în parte. Dar nu în înțelesul juridic al termenului. Ea știa care era sensul acțiunilor sale...

— Oricum, a fost prea bună pentru mine, zise trist doctorul Tanios.

Un epitaf ciudat, pentru o ucigașă care își mărturisise faptele!

CAPITOLUL 30 -Ultimul cuvânt

Au rămas foarte puține de spus.

Theresa s-a căsătorit la scurt timp după aceea cu doctorul. Acum îi cunosc destul de bine și am ajuns să-l apreciez pe Donaldson, să apreciez limpezimea viziunii sale și forța sa profundă, umanismul de care dă dovadă. Atitudinea sa a rămas la fel de seacă și de pedantă ca întotdeauna, iar Theresa îl imită deseori, de față cu el. Ea e uluitor de fericită și e dedicată

complet carierei soțului său. Acesta și-a creat deja un renume și e o autoritate în domeniul glandelor endocrine.

Domnișoara Lawson a făcut o criză gravă de conștiință și a fost împiedicată cu forța să nu renunțe la toți banii. O înțelegere convenabilă pentru toate părțile a fost redactată de domnul Purvis, prin care averea domnișoarei Arundell a fost împărțită între domnișoara Lawson, cei doi Arundell și copiii familiei Tanios.

Charles și-a dat gata partea în puțin mai mult de un an. Cred că acum este în Columbia Britanică.

Să vă mai relatez doar două întâmplări.

— Sunteți un tip talentat, zise domnișoara Peabody, oprindu-ne într-o zi, când ieșeam pe poarta de la Littlegreen House. Ați reușit să înăbușiți totul! N-a avut loc nici o exhumare. Totul s-a făcut decent.

— Se pare că nu-i nici o îndoială că domnișoara Arundell a decedat de o atrofie hepatică, zise blând Poirot.

— Asta-i o concluzie foarte mulțumitoare, spuse domnișoara Peabody. Am auzit că Bella Tanios a luat o supradoză de somnifere.

— Da, un lucru foarte trist.

— Era o femeie nefericită, care voia întotdeauna ceea ce nu avea.

Uneori oamenii care sunt așa ajung cam ciudați. Am avut cândva o bucătăreasă. Aceași chestie. O fată banală. Și știa asta. A început să trimită scrisori anonime. Oamenii se ținesc. Ah, cred că a fost mai bine așa.

— Să sperăm, doamnă, să sperăm.

— Bine, zise domnișoara Peabody, pregătindu-se să-și reia plimbarea.

Vă mai spun o dată: ați înăbușit totul foarte frumos. Chiar foarte frumos, repetă ea, apoi plecă.

În spatele meu se auzi un lătrat plângăcios.

M-am întors și am deschis poarta.

— Hai, bătrâne!

Bob sări afară. Ținea o minge în gură.

— Nu poți să iei asta la plimbare.

Bob oftă și aruncă încet mingea dincolo de poartă. O privi cu grijă cum intra în curte.

După care ridică privirea spre mine.

„Stăpâne, dacă spui tu așa, atunci înseamnă că așa e bine.”

Am tras adânc aer în piept.

— Poirot, pe cuvântul meu, e bine să ai iarăși un câine.

— Pradă de război, zise Poirot. Dar, prietene, îți reamintesc că domnișoara Lawson mi l-a făcut cadou pe Bob mie, nu ție.

— Tot ce se poate, am răspuns eu. Dar tu nu te pricepi la câini. Nu înțelegi psihologia câinelui. Iar eu și Bob ne înțelegem perfect, nu-i așa?

„Ham!” zise Bob, aprobându-mă energic.

SFÂRȘIT

{1} Până la îngrețoșare (în limba latină, în original) {2} Placă micuță în formă de inimă sau triunghiulară pusă pe două suporturi și având un instrument de scris prins vertical, despre care se spune că, în momentul în care placa este atinsă cu vârful degetelor, începe să scrie mesaje supranaturale sau gânduri ascunse, (n. red.) {3} box (în engleză, în original) {4} Continuați (în limba franceză, în original) {5} Niciodată în viață. (în limba franceză, în original) {6} Ciudat, nu-i așa? (în limba franceză, în original) {7} Da, prietene. (în limba franceză, în original) {8} De modă veche (în limba franceză, în original) {9} Gabbler – persoană care vorbește repede și fără sens, incoerent (în limba engleză, în original) {10} Tonic pe bază de supă de pui (n.tr.) {11} Du-te, câine curajos! (în limba franceză, în original) {12} Joc de cuvinte intraductibil în limba română, pornind de la omonimia dintre ajar („întredeschis”) și a jar („un vas”) (n. red.) {13} Personajul face aluzie la elemente ale modei din anii 1890. (n.tr.) {14} Joc de cărți pentru două, trei sau patru persoane, în care cărțile trebuie grupate în diverse combinații pentru a obține puncte, acestea fiind trecute într-un tabel, (n. red.) {15} Cum? (în limba franceză, în original) {16} Pentru noi, un biftec bun. (în limba franceză, în original) {17} Prostie (în limba franceză, în original) {18} Asta nu vă privește, domnule Hercule Poirot! (în limba franceză, în original) {19} Scandal (în limba franceză, în original) {20} Legislația engleză prevedea că un soț nu poate depune mărturie împotriva perechii sale. (n.tr.) {21} Pe onoarea mea (în limba franceză, în original) {22} Sensul expresiei este: ceva important, dar bine ascuns, (n.tr.) {23} Asta-i formidabil. (în limba franceză, în original) {24} Oala pe foc (în limba franceză, în original) {25} E impresionant (în limba franceză, în original) {26} Să ne grăbim (în limba franceză, în original) {27} „Carte albă” (în limba franceză, în original); sensul expresiei este „va dau mână liberă”. (n.tr.) {28} Numele unui colegiu cu reguli foarte stricte; în acest caz, e vorba despre o persoană care a absolvit acest colegiu. (n.tr.) {29} Asta e bună! (în limba franceză, în original) {30} Măsură a greutateii egală cu 0,0648 grame (n.tr.)